

FEBRUÁR 11., CSÜTÖRTÖK

ELNÖKÖL: McMILLAN-SCOTT ÚR

alelnök

1. Az ülés megnyitása

(Az ülést 9.00-kor megnyitják.)

2. Dokumentumok benyújtása: lásd a jegyzőkönyvet

3. A kórházakban és az egészségügyben előforduló, éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról a HOSPEEM és az EPSU között létrejött keretmegállapodás végrehajtásáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslat (vita)

Elnök. - Az alábbi napirendi pont a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság részéről Elizabeth Lynne és Pervenche Berès által beterjesztett, a kórházakban és az egészségügyben előforduló, éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról a HOSPEEM és az EPSU között létrejött keretmegállapodás (B7-0063/2010) végrehajtásáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslatról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány vitája.

Elizabeth Lynne, szerző. – Tisztelt Elnök úr! Az egész EU-n belül évente több mint egy millió, egészségügyi dolgozók által elszenvedett tűszúrás okozta sérülés következik be, amely megelőzhető. Sok sérülést elszenvedő személy és a családjuk gyötrelmes várakozásnak van kitéve, míg megtudják, hogy elkaptak-e olyan véren keresztül terjedő fertőzést, mint a HIV vagy a hepatitisz C, vagy sem.

Egy balesetből adódó fertőzés veszélye nem elhanyagolható. Szakértők szerint a hepatitisz B fertőzés veszélye 1 a 3-hoz, a hepatitisz C fertőzés veszélye 1 a 30-hoz, a HIV fertőzés veszélye pedig 1 a 300-hoz. Vegyük Juliet Young esetét. Juliet, aki ápolónő volt, 2008-ban hunyt el, hét évvel azután, hogy egy fertőzött betegől vért vett egy londoni kórházban. Véletlenül megszurta a hüvelykujját egy injekciós tűvel, ami vérvétel közben megcsúszott. Vagy vegyük annak a börtönben dolgozó fogászati ápolónőnek az esetét, aki egy olyan injekciós tűvel szúrta meg magát, amellyel egy hepatitisz A-val, B-vel és C-vel, valamint HIV-vel fertőzött bebörtönzött személytől vettek vért. Képzeljük el, hogy milyen gyötrelmes várakozásnak volt kitéve! Mostanra már megtudta, hogy hepatitisz C-t kapott el. Ez az ápolónő és még sok másik, hozzá hasonló helyzetben lévő személy azóta is kampányt folytat ebben a kérdésben.

Először 2004-ben kerültem kapcsolatba az üggyel, amikor a Health First Europe ösztönzésére látogatás tettem a választókerületemben található egyik kórházban, majd még ugyanebben az évben december 1-jén az AIDS Világnapon Stephen Hughes-zal együtt ebben a Parlamentben házigazdaja voltam egy kiállításnak. Az egész Európai Unióból a segítségünket elkeseredetten kérő egészségügyi dolgozók látogattak meg bennünket, és nézték meg a Parlamentet. Biztos vagyok abban, hogy az ápolók és más egészségügyi dolgozók nehéz helyzete Önök közül mindenkit megérintett, akiknek lehetősége nyílt találkozni velük, és 2006-ban elfogadtunk egy parlamenti határozatot az európai egészségügyi dolgozók injekciós tűszúrás által okozott, véren keresztül terjedő fertőzések elleni védelméről. A határozat felszólította a Bizottságot, hogy három hónapon belül nyújtson be egy jogalkotási javaslatot a biológiai anyagokról szóló 2000/54/EK irányelv módosítása céljából. A javaslat nem született meg, de Stephen Hughes és jómagam nem adtuk fel a küzdelmet.

Személy szerint több jelentést és cselekvésre felszólító határozatot módosítottam, tucatszor felszólaltam a plenáris ülésen ebben a témában, és számos kérdést terjesztettem a Parlament elé. Špidla biztossal folytatott találkozókat követően 2008-ban azt a választ kaptuk, hogy a Bizottság dolgozik egy javaslaton, és nagyon közel állunk a megvalósításhoz. Bosszúságunkra azonban a legutolsó pillanatban ez a folyamat megrekedt, mivel a szociális partnerek megígérték, hogy végre-valahára megpróbálnak megállapodásra jutni.

2009 nyarán a szükséges követelményekről végül egy átfogó megállapodás született a szociális partnerek között. Határozatommal teljes mértékben támogatom ezt a megállapodást. A Tanácsnak sürgősen el kell fogadnia a javasolt irányelvet, hogy a Bizottság biztosíthassa annak hatékony és késedelem nélküli végrehajtását. Európa egészségügyi dolgozói tőlünk függenek. Egészségügyi dolgozóink nem várhatnak tovább, és nem tehetjük ki őket újabb veszélynek. Eljött az idő, hogy határozottan cselekedjünk.

Stephen Hughes, szerző. – Tisztelt Elnök úr! Ez az egészségügygel és biztonsággal kapcsolatos jogalkotás egyik fontos eleme. Liz vázolta a háttérét. Ahogy említette, a kidolgozása hosszú időt vett igénybe: hat év telt el az első megbeszéléseink óta. Örülök, hogy Andor biztos úr ma jelen van, de bizonyos szempontból sajnálom, hogy Špidla biztos úr ma nincs közöttünk. Gyakran illettük kritikával ebben az ülésteremben, de ma reggel gratulálhattunk volna neki azért, hogy valóban kezdeményezte az injekciós tűvel, az éles vagy hegyes eszközökkel okozott sérülésekről szóló javaslat előterjesztését.

Időbe telt, míg meg tudtuk győzni a cselekvés szükségességéről. Valójában a hivatalában dolgozók tanácsolták neki, hogy ne cselekedjen, mondván, hogy a 2000-ben elfogadott, a biológiai anyagokkal kapcsolatos kockázatoknak kitett munkavállalók védelméről szóló irányelv a 1989-es keretirányelvben foglalt kockázatértékelési elemekkel kiegészítve elegendő az ilyen jellegű sérülések megelőzéséhez, de végül sikerült meggyőznünk a hivatalt, hogy évi egymillió elszennvedett sérüléssel valami nincs rendben. Egyedi jogszabályra van szükség a probléma kezeléséhez, mint ahogy ez az Egyesült Államokban és Spanyolország egyes részeiben is így van, és nagyon hatékonyan működik.

Végül a biztos úr 2008-ban beleegyezett abba, hogy cselekedjen, és ahogy Liz is elmondta, egy tervezetet készített a 2000. évi irányelv módosításához, de ekkor a HOSPEEM és az EPSU, a közszolgáltatókat tömörítő szakszervezetek kifejezték egy megállapodás létrehozására irányuló óhajukat. A megállapodást megfogalmazták. Örülök, hogy így cselekedtek. A megállapodás jó, de egyes részei kissé kétértelműek. Ezért benyújtottam egy módosítást – amellyel a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság is egyetértett – azzal a céllal, hogy a Bizottság az irányelvhez kapcsolódóan tegyen közé egy iránymutatást, ami biztosítja ezen irányelvnek az összes tagállam jogába való zökkenőmentes és egységes átültetését.

Teljes mértékben támogatjuk a Bizottság irányelvre irányuló javaslatát, és egyértelmű számunkra, hogy a szociális partnerek megállapodásához nem lehet hozzányúlni. Ezen nem módosíthatunk. A Tanács nem módosíthatja. Ez az ő megállapodásuk. De a megállapodás legfontosabb része, a kockázatok megszüntetéséről, megelőzéséről és a kockázatok elleni védelemről szóló 6. szakasz kétértelmű a kockázatértékeléssel kapcsolatban, egész pontosan arra vonatkozóan, hogy a munkaadóknak mely megelőzésre szolgáló elemeket kell bevezetniük és mikor.

Ha ezt a kétértelmű elemet nem tisztázzuk, fennáll a veszélye annak, hogy az irányelv alkalmazásában drámaian sokféle megoldás fog születni. Ezért kérjük a Bizottságot, hogy dolgozzon ki végrehajtási iránymutatásokat, amelyek segítenek értelmezni a munkaadóknak a kockázatok, valamint azokat a szükséges megelőző intézkedéseket, amelyek biztosítják az irányelv következetes alkalmazását.

Az injekciós tű által okozott sérülések a leggyakoribbak és a legveszélyesebbek az orvosi eszközök által okozott sérülések közül. Minden olyan esetben, amikor injekciós tűt használnak egy betegnél, fennáll a tűszúrásos sérülés kockázata, amely az egészségügyi dolgozóknak súlyos fertőzést okozhat, mivel az injekciós tű csőve tartályként szolgál a beteg vére vagy más testnedvei számára.

Jelentős mennyiségű független bizonyítékkal tudjuk alátámasztani azt, hogy színvonalasabb képzések bevezetésével, jobb munkaviszonyokkal, valamint a biztonságos kialakítású, védőmechanizmussal ellátott orvosi eszközök használatával megakadályozható a tűszúrásos sérülések nagy része. Ezek közül mindegyik szükséges, nem csak egy vagy kettő – ezek mindegyikére szükség van.

A tanulmányok rámutattak arra is, hogy ha a fenti három feltétel közül egyet nem vezetnek be, ez jelentősen gyengébb hatást fog eredményezni. Hasonlóképpen, ha csak bizonyos területeken vagy csak bizonyos betegek esetében alkalmaznak biztonságos kialakítású injekciós tűket, az sem célszerű, sem hatékony nem lenne.

Az ezzel kapcsolatban hatékony jogszabályokkal rendelkező országokban, például az USA-ban, Kanadában és Spanyolország egyes részein, egyértelműen előírják, hogy mindhárom feltételt be kell vezetni az injekciós tűvel okozott sérülések megelőzése érdekében. Nem véletlen egybeesés, hogy mindhárom ország törvénye megegyezik e tekintetben. Tehát az iránymutatás közzétételével ezt a kétértelműséget szeretnénk megszüntetni a 6. szakaszban.

Liz beszélt arról, hogy milyen traumát élnek át azok, akik tűszúrásos sérülést szenvednek el. A hat év alatt, amíg a témán dolgoztunk, találkoztam én is olyan emberekkel, akik tűszúrásos sérülést szenvedtek el, és szeretném kihangsúlyozni, hogy a trauma mennyire jelentős esetükben. Találkoztam olyan orvossal, aki feladta orvosi pályáját egy tűszúrásos sérülés miatt. Találkoztam olyan emberrel, aki HIV fertőzést kapott egy tűszúrásos sérülés következtében. Találkoztam olyan emberekkel, akikről kiderült, hogy nem lettek fertőzöttek, de mindez csak több hónapos bizonytalanság után derült ki. Találkoztam olyan személygyűjtő

munkásokkal és börtöntisztekkel, akik tűszúrásos sérülést szenvedtek el. A megállapodás rájuk nem vonatkozik. Ez már egy másik terület, amelyre a jövőben gondolnunk kell.

Mindazonáltal a megállapodás jó, és úgy gondolom, hogy ha azt egy jó, az Európai Unió egészében egységes alkalmazást biztosító iránymutatás kíséri, mindannyian jó munkát végeztünk, és remélhetőleg csökkenni fog az évi egymillió, injekciós tűszúrás által okozott sérülés száma.

László Andor, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Szeretném megköszönni a Parlamentnek a tárgyban végzett munkáját. Szeretnék különösképpen köszönetet mondani az előadónak, Lynne asszonynak a bizottsági javaslatra vonatkozó állásfoglalásra irányuló indítvány kidolgozása terén végzett kiváló munkájáért, valamint az éveken keresztül tett arra irányuló erőfeszítése miatt, hogy növelje a kórházakban és az egészségügyben dolgozók egészségének védelmét és munkahelyi biztonságát.

Tudatában vagyok annak, hogy ez egy régóta folyamatban lévő ügy a tisztelt Házban. A munkahelyi egészségvédelem és biztonság előmozdításáról szóló, 2005. február 24-i európai parlamenti állásfoglalás felszólított a munkájuk során biológiai anyagokkal kapcsolatos kockázatoknak kitett munkavállalók védelméről szóló 2000/54/EK irányelv felülvizsgálatára. 2006 júliusában a Parlament ismét elfogadott egy állásfoglalást, amelyben felszólította a Bizottságot, hogy nyújtson be egy, az említett irányelv módosításáról szóló irányelvre irányuló javaslatot.

A Bizottság az Európai Parlamentnek adott válaszként a Szerződés rendelkezéseivel összhangban egy kétféle konzultációt kezdeményezett az európai szociális partnerekkel. E konzultációra válaszként két, kórházakban és az egészségügyben tevékenykedő európai szociális partnerszervezet – az Európai Kórházi és Egészségügyi Munkáltatói Szövetség (HOSPEEM) és a Közszolgálati Szakszervezetek Európai Szövetsége (EPSU) – 2009 júliusában sikeres tárgyalásokat folytatott egy keretmegállapodásról. Mint ahogy azt tudják, a Bizottság javaslatának célja e megállapodás végrehajtása.

Mindannyian tudjuk, hogy az injekciós tű vagy más éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések az európai egészségügyi dolgozók esetében az egyik leggyakrabban előforduló és legsúlyosabb kockázatot jelentik, különösen bizonyos osztályokon és tevékenységeken – pl. sürgősségi ellátás, intenzív betegellátás vagy sebészeti beavatkozások – során. Rendkívüli örömmel szolgál, hogy állásfoglalásukban elismerik, hogy a Bizottság javaslata magába foglalja a Parlament 2006. július 6-i állásfoglalásának főbb pontjait. A Bizottságnak valóban az volt a kérése, hogy ezek a pontok kerüljenek bele a megállapodásba.

Abban is egyetértek Önökkel, hogy a megállapodás hatálybalépése jelentős mértékben hozzá fog járulni a kórházakban és az egészségügyben dolgozók védelméhez. E megállapodással és remélhetőleg a javasolt irányelv Tanács általi küszöbön álló elfogadásával a kórházi és egészségügyi dolgozók egy olyan integrált megközelítés előnyeit fogják élvezni, amely meghatározza a kockázattérítéssel, a kockázatok megelőzésével, a képzéssel, a tájékoztatással, a tudatosság növeléssel stb. kapcsolatos politikákat. Ezeket az intézkedéseket – amelyek minimumkövetelmények is egyben – nemcsak, hogy örömmel fogadjuk, hanem teljes mértékben szükségszerűek is.

Végezetül hadd köszönjem meg még egyszer, hogy támogatásukat adták a Bizottság javaslatához, amelyet – remélem – a Tanács rövidesen el fog fogadni.

Raffaele Baldassarre, a PPE képviselőcsoport nevében. – (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Mint ahogy az már elhangzott, az európai egészségügyi dolgozók esetében a tűszúrás és más éles vagy hegyes eszközök okozta sérülések jelentik a leggyakoribb kockázatot, és ezért az egészségügyi rendszer és általában véve a társadalom számára súlyos problémát jelentenek.

A Bizottság javaslatának célja, hogy lehetővé tegye a Tanács számára az Európai Kórházi és Egészségügyi Munkáltatói Szövetség (HOSPEEM) és az Közszolgálati Szakszervezetek Európai Szövetsége (EPSU) által aláírt keretmegállapodás végrehajtását.

A megállapodás célja, hogy nagyobb védelmet biztosítsanak a dolgozóknak az éles vagy hegyes orvosi eszközök használatából eredő sérülések kockázatával szemben. E megállapodás tehát jelentős előrelépést jelent a kórházi biztonság fokozása terén. Abban mindannyian egyetértünk, hogy az éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések következményei rendkívül súlyosak lehetnek, és olyan betegségek terjedéséhez vezethetnek, mint a vírusos hepatitisz vagy az AIDS.

Az elmondottak alapján ki kell emelnem a probléma integrált és ugyanakkor realista megközelítésének szükségességét. E tekintetben úgy gondolom, hogy a megállapodásból eredő igazgatási, pénzügyi és jogi korlátoknak nem szabad túlzott mértékűnek lenniük, tehát nem akadályozhatják az egészségügyi ágazatban

működő a kis- és középvállalkozások fejlődését, mert különben ezek a vállalkozások komoly nehézségekkel találhatják szemben magukat a megállapodás feltételeinek betartását illetően.

Ezen túlmenően ugyancsak dicséretes – és egyben kíváncsi – a tagállamok számára biztosított azon lehetőség is, hogy a dolgok elébe vágva a dolgozók védelme érdekében a megállapodás rendelkezéseinek hatékonyabb rendelkezéseket és intézkedéseket fogadjanak el.

Végezetül kérem a Bizottságot, hogy kísérelje figyelemmel a megállapodás végrehajtását, és erről rendszeresen tájékoztassa a Parlamentet – amely gyakran foglalkozik ezzel a kérdéssel – annak biztosítása céljából, hogy a megállapodást megfelelően nyomon kövessék, illetve jövőben felmerülő módosítások szükségességét alaposan megvizsgálják.

Alejandro Cercas, az S&D képviselőcsoport nevében. – (ES) Tisztelt elnök úr! Azzal szeretném kezdeni, hogy én is gratulálok kollégámnak Lynne asszonynak a bizottságunkban végzett kiváló munkájáért, azért, hogy képes volt összeegyeztetni az összes álláspontot, valamint hosszú ideje végzett munkájáért is.

Gratulálok Andor biztos úrnak. Ez az Ön második napja, biztos úr, és felelősségi köréhez mérten munkáját tekintve jól kezdést tudhat maga mögött. Ezenfelül van egy másik, mikrofinanszírozással kapcsolatos irányelv is, amely már egy jó ideje a tisztelt Ház napirendjén szerepel. Önökre vár az a megtisztelő feladat, hogy két nap leforgása alatt megoldjanak két olyan problémát, amely számos európai polgár számára fog rendkívüli lehetőségeket teremteni. Köszönöm Špidla úrnak is az ügyben nyújtott segítségét.

Már felhívták az Önök figyelmét arra – és én sem szeretnék sok időt vesztegetni azzal, hogy erre emlékeztetem Önöket –, hogy a keretmegállapodás egy rendkívül fontos jogi eszközt jelent az egészségügyi dolgozók számára. Évente több mint egymillió baleset éri őket, amelyek súlyos egészségügyi kockázattal járnak, mint például a vírusos fertőzések, a hepatitisz C, az AIDS és így tovább. Mindazonáltal ez nem csak az egészségügyi dolgozók számára lényeges, hanem a kórházi betegek és családjaik számára is. Lényegében ennek az eszköznek köszönhetően több millió európai polgár fog nagyobb védelemben részesülni.

Tehát mindezt egy hosszú út előzte meg, amelyre a tisztelt Ház akkor lépett rá, amikor ebben az ügyben a Bizottság és Tanács ajtaján kopogtatott, és nem szabad megfélemlítenünk Hughes úr által e hosszú folyamat alatt végzett kiváló munkáról sem.

Talán el tudom magyarázni röviden, hogy ma a szocialista európai parlamenti képviselők miért is örülnek annyira. Úgy érzem, ma eljött az idő, hogy néhány dolgot megemlítsünk.

Elsőként itt van a munkahelyi egészség és biztonság jelentősége. Alapvető fontosságú, hogy a lehető legbiztonságosabb munkakörnyezetet teremtsük meg a dolgozók, a családok és az állampolgárok számára. Az emberi tényezőket illetően már utaltunk az ilyen jellegű sérülések dolgozókat és állampolgárokat érintő következményeire, de a kérdésnek gazdasági vetülete is van. Néhány nappal ezelőtt ebben a Házban a bilbaói Ügynökség olyan kampányokról beszélt, amelyeket azért szerveznek, hogy előmozdítsák az egészségvédelmet és a biztonságot, valamint olyan gazdasági tanulmányokat mutatott be, amelyekből kiderült, hogy például Ausztriában a balesetek és a betegségek a nemzeti gazdaság GDP-jének 6 %-át jelentik. Milyen árat fizetünk a szociális biztonság hiányáért? Milyen árat fizetünk a munkahelyi higiénia és biztonság hiányáért? Következésképpen ez egy emberi tőkébe irányuló beruházás, amely civilizációs és gazdasági beruházást is jelent.

Második szempont a megelőzés fontossága, lévén a megelőzés jobb, mint a kezelés. Még a balesetek bekövetkezése előtt kell cselekedni, hogy meg tudjuk előzni azokat. A megelőzés – ami egy összetett kérdés – e feladatokkal kapcsolatban fokozott tudatosságot, tájékoztatást, képzést és felügyeletet igényel.

Harmadrésről fontos megemlíteni a szociális partnerek és a szakszervezetek jelentőségét ebben a szakaszban. Nélkülük ez a keretmegállapodás minden bizonnyal nem létezne, és nem lenne semmiféle megelőzés sem. Az emberek néha kritizálják a szakszervezeteket, és azt mondják, hogy költséget jelentenek a társadalom számára, de megfélemlítik az általuk kínált rengeteg előnyről, hiszen ők állnak az olyan, munkahelyeket érintő politikák bevezetése mögött, mint amelyeket a keretmegállapodásban is rögzítettek.

Végezetül meg kell említenem a tisztelt Ház jelentőségét, amelynek meg kell védenie az álláspontját a közvélemény és a Közösségi intézmények előtt, mert a Parlament nélkül ez a keretmegállapodás nem létezne, továbbá a Parlament Bizottsággal és Tanáccsal folytatott együttműködésének fontosságát, amely szintén példaértékű volt. Nagyra értékelem a spanyol elnökség támogatását, és remélem, ez jó példával fog szolgálni az intézményeink közötti együttműködés új szakaszában is.

Elizabeth Lynne, az ALDE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Nem állt szándékomban kihasználni a felszólalási időmet a csoport nevében, mivel úgy gondoltam, hogy voltaképpen ezt az időt megoszthatom és később is felszólalhatok, de szemmel láthatólag – egy határozat alapján – nem ez a helyzet; tehát ma reggel szóltak, hogy most fogok következni. Így azonban lehetőségem nyílt arra, hogy köszönetet mondjak azoknak az árnyékelőadóknek, akiknek még nem mondtam köszönetet, valamint, hogy újból köszönetet mondjak Stephen Hughes-nak, mert 2004-ben Stephen és én jártuk be a kórházakat John Bowis egykori konzervatív képviselővel. A politikai pártoktól hárman mentünk ki a kórházakhoz, hogy magunk tájékozódjunk, és úgy gondolom, ez az, ami igazán fontos volt.

Ezen a helyen az kell, hogy mozgasson bennünket, amit a területen dolgozó emberek ténylegesen igényelnek, és mivel meghallgattunk ápolókat, orvosokat és egészségügyi dolgozókat, fontos volt, hogy figyelembe vegyük az álláspontjukat. Stephen említette a végrehajtási iránymutatásokat. Ezzel kapcsolatban szeretném megtudni, hogy Önök mit tudnak arról, hogy a Bizottság tervezi-e ebben az ügyben a végrehajtási iránymutatások kidolgozását. Véleményem szerint erre mindenféleképpen szükségünk van. Azon is eltűnődtem, vajon ismerik-e a Tanács ütemezéssel kapcsolatos elképzeléseit, mivel rendkívül fontos, hogy az ütemezést nagyon gyorsan elfogadtassuk, hiszen az említett egészségügyi dolgozók mindannyian hosszú évekig vártak.

Nem szeretnénk azt, hogy a várakozás ideje alatt feleslegesen további tüszúrás okozta sérülés történjen. Az elmúlt néhány év alatt túl sok ilyen történt. Felvetődött továbbá az az elképzelés is, hogy bár jelenleg ez csak az egészségügyet érint, az eredményeket más ágazatokra is kiterjesszük, különösen a börtönökre és az ehhez hasonló területekre. Úgy vélem, hogy a börtöntisztek védelme is nagyon fontos. Rengeteg olyan dolog van, amely fontos az e területen dolgozók számára, mégis az egyik legfontosabb dolog a kupakkal ellátott injekciós tűk használata. Úgy gondolom, hogy az állásfoglalásban felvetett többi kérdés mellett nagyon fontos, hogy az egészségügyi dolgozók ne legyenek feleslegesen kitéve az injekciós tű okozta sérüléseknek.

Jean Lambert, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani Stephen Hughes-nak és Liz Lynne-nek munkájukért, és örömmel fogadom ezt az intézkedést, bár jó lett volna, ha erre már korábban sor kerül. Ahogy azt már említették, az USA-ban 2001 óta szabályozzák ezt a kérdést. Ilyen szabályozással már az Európai Unió egyes részeiben is találkozhatunk, és végül mi is felzárkózunk, de természetesen ezt megelőzően a probléma még sok embert fog érinteni.

A kockázatok tekintetében az Egészségügyi Világszervezet becslése szerint míg az ilyen típusú kockázatnak való kitettség 90%-a fejlődő világban jelentkezik, a foglalkozásból eredő fertőzésekről szóló jelentések 90%-a az Egyesült Államokból és az Európai Unióból érkezik. Tudjuk, hogy jelentős problémát jelent az éles vagy hegyes eszközök okozta sérülésekről készített jelentések alacsony száma: a becslések szerint ez 40% és 75% között mozog, ami óriási. Ezért azt gondolom, hogy üdvözlünk kell azt aényt, hogy a szociális partnerek között létrejött megállapodás 11. szakaszában megemlíti a jelentési kötelezettséget, mindezt a „nem vétkességen” alapuló kultúrába ágyazva.

Szerintem azonban fel kell tenni a kérdést, hogy az emberek miért nem készítenek jelentést. Vélhetőleg részben azért, mert vagy nem fogják fel a kockázatot, vagy félnek a következményektől – nem utolsósorban talán a jövőbeli foglalkoztatásuk miatt –, ha bejelentik, hogy ilyen sérülést szenvedtek. Egyes helyekről tényleg kaptunk olyan jelentéseket, hogy a nyomon követés nem volt hatékony, azaz, még ha készül is jelentés, akkor sem történik sok minden.

Egész biztos, hogy ezek az emberek sem a szükséges orvosi támogatást nem kapják meg – nemhogy a lelki támogatást –, sem valódi alternatív munkalehetőséget nem kapnak azokban az esetekben, amikor vélhetően olyan fertőzést kapnak el, mint a HIV, ami kockázatot jelenthet a betegek számára is. Vannak olyan kutatási adataink, amelyek alapján kiderül, hogy a kórházaikon kívül foglalkoztatott egészségügyi dolgozók közül többen elégedetlenebbek a munkaadók reakciójával.

Beszéltek már az intézkedés hatályáról is. Természetesen ez az egészségügyre vonatkozik, és nagyon örülünk annak, hogy a megállapodás a szakmákra és az alvállalkozókra is kiterjed. Nem vagyok teljesen biztos abban, hogy ez magába foglalja-e a takarító személyzetet is, és e tekintetben szívesen vennék néhány pontosítást. Az intézkedés azonban egyelőre nem terjed ki a más, kockázattal járó szakmákban dolgozóakra, ezért reméljük, hogy a tagállamok foglalkozni fognak azokkal.

A képzési kötelezettségek rendkívül fontosak, és remélem, hogy a tagállamok komolyan fogják venni: a képzés nyújtásának és elvégzésének egyaránt kötelezőnek kell lennie, és kötelezőnek kell lennie az új és ideiglenes alkalmazottak számára is, mert véleményem szerint van egy olyan elgondolás, hogy ha egyszer

elvégeztetjük a tanfolyamot az emberekkel, akkor a kérdéssel már többet nem kell foglalkoznunk. Jelenleg nincs elég képzés még az olyan helyeken sem, ahol a munkaadó képzési politikával rendelkezik.

Felmerült a költségek kérdése. Becslések szerint a képzési és megelőző intézkedések – beleértve a biztonságosabb eszközök alkalmazását – az éles vagy hegyes eszközök okozta sérülések ellátási költségeinek körülbelül egyharmadát teszik ki. Ez jelentős megtakarításnak számít e szűkös időkben, valamint fontos kérdés az érintett személyek és a munkaadók számára, ez utóbbiak ugyanis ki vannak téve a jogi eljárás kockázatának, ha nem tesznek intézkedéseket a sérülések megelőzése érdekében.

Oldřich Vlasák, az ECR képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim! Az éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról szóló megállapodás történelmi szempontból az első olyan megállapodás, amely ágazaton belüli szociális partnerek között jött létre. Tekintettel arra, hogy a becslések szerint az európai kórházakban az éles vagy hegyes eszközökkel okozott sérülések száma meghaladja az egymilliót, senkit nem kell meggyőznünk arról, hogy ez egy jó irányba tett lépés, lévén, hogy a megállapodás megfelelő betartásával lehetőség fog nyílni a sérülések megelőzésére. A gyakorlatban ez lehetővé fogja tenni biztonságos munkahelyi körülmények kialakítását és az egészségügyi dolgozók védelmét az éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülésekből eredő, véren keresztül terjedő fertőzésekkel szemben.

Bár találkozhatunk kétértelmű megfogalmazásokkal a példák vagy a meghatározások között, úgy vélem, hogy mindent meg fogunk tenni annak érdekében, hogy minél több információt kapjunk a szociális partnerektől, hiszem, hogy tisztáztuk a megállapodás összes rendelkezését, és így a Tanács elfogadja a megállapodás egészét.

Itt szeretném kiemelni, hogy a munkaadók és a munkavállalók között létrejött megállapodás a maga módján egy teljesen egyedi európai jogi eszköz, amelynek nincsen megfelelője a legtöbb tagállamban. Véleményem szerint az önszabályozás e formája, ahol az adott probléma által érintett felek egy jogszabály formájában saját maguk állapodnak meg a kérdéssel kapcsolatos állásfoglalásról, példaértékű az európai szabályozásban. Nem olyan helyzetről van szó, mint a szén-dioxid-kibocsátás, az adóharmonizáció vagy a közszolgáltatások szabványosítása, amikor a cégeknek és a cégek alkalmazottainak passzívan kell elfogadniuk azt, amit mi vagy a tagállam kirótt rájuk, és mindezt igen magas költségek mellett.

Jiří Maštálka, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (CS) Hölgyeim és uraim! Először is szeretném megköszönni mindkét előadónak kiemelkedő munkájukat, amelyet a dokumentum elkészítése során végeztek. Orvosként is nagy öröömre szolgál, hogy itt, az Európai Parlamentben tudatában vagyunk annak, hogy mennyire sürgős, hogy az egészségügyben dolgozókat jobban megvédjük az éles vagy hegyes eszközök okozta sérülésektől, és hogy a szabályozzuk ezt a kérdést.

Természetesen nagyon nyugtalankodom amiatt, hogy a Bizottság munkája lassan halad. Öt év telt el azóta, hogy az Európai Bizottságot tájékoztatták erről a fontos kérdésről, és majdnem négy év telt el azóta, hogy az Európai Parlament elfogadott egy állásfoglalást, amelyben kimondja, hogy jogi megoldásra van szükség az Európai Unió egészségügyi dolgozóinak véren keresztül terjedő fertőzések elleni megfelelő védelme érdekében.

Mivel az előző parlamenti ciklusban a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság tagjaként együtt dolgoztam kollégáimmal, Stephen Hughes-zal, Elizabeth Lynne-nel és még másokkal ebben a kérdésben, csalódott vagyok, hogy ennyire elhúzódtott ez az ügy. Támogatom, hogy az irányelvben javasolt intézkedéseket minél hamarabb elfogadják. Azt szeretném kérni, hogy az egészségügyben dolgozók számára mihamarabb biztosítsák a lehető legmagasabb szintű védelmet és megelőzést.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE). – (FR) Tisztelt elnök úr, biztos úr, Lynne asszony, hölgyeim és uraim! Szeretném elmondani, mennyire örülök ma reggel, hogy megállapodásra jutottunk az éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról szóló irányelvre irányuló javaslat tekintetében. Itt egy tényleges egészségügyi problémával állunk szemben, amelyet minél gyorsabban szabályoznunk kell. Mindannyian ismerjük az ilyen jellegű sérülések jelentőségét és drámai következményeit. Úgy érzem, a biztos úr tudomására kell hoznom, hogy bízom abban, hogy gyors megoldással fog előállni a megállapodást illetően, ami lehetővé fogja tenni, hogy további lépéseket tegyünk ebben a kérdésben.

Szeretném megköszönni Lynne asszony munkáját. Köszönetet kell mondanom Hughes úrnak is, mert európai parlamenti képviselőként a mi feladatunk, hogy gondoskodjunk polgártársaink védeleméről. Közéjük tartoznak természetesen az egészségügyi szakemberek – róluk sokat beszéltünk –, a takarítók, és szóba kerültek a börtöntiszták is. Szeretném azonban még megemlíteni azokat is, akik iskolákban dolgoznak, az iskolai egészségügy minden területén. Azonban mindezekén túlmenően úgy vélem, hogy itt arról van szó,

hogy minden polgártársunkat oktatásban kell részesítenünk, hogy ne tegyék ki felesleges kockázatnak az egészségügyi dolgozókat, valamint azokat a dolgozókat, akik ezt követően letört hegyű eszközöket vesznek a kezükbe.

El kell mondanom, hogy az előadókkal együtt, akik felvetették ezt a kérdést, mi az Európai Parlamentben készek és hajlandók leszünk biztosítani, hogy ezeket a rendelkezéseket minden tagállam végrehajtsa, és azok végrehajtását rendszeresen nyomon kell követnünk. Őszintén elkötelezzük magunkat emellett, ez a felelősségünk, hiszen ez egy olyan kérdés, amely minden bizonnyal nagy népszerűségnek fog örvendeni, és amelyet mindenkivel meg kell osztanunk.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Tisztelt elnök úr! Szeretnék köszönetet mondani a régebbi parlamenti képviselőknek – mivel ez az első parlamenti ciklus, amelyen részt veszek – és képviselőtársaimnak, Hughes úrnak és Lynne asszonynak, valamint az előadóknak és az árnyékelőadóknak, mert egy olyan kérdéssel kapcsolatos munka legvégébe kapcsolódtam be, amely engem személyesen is érint.

A férjem orvos, és néhány évvel ezelőtt fertőzést kapott egy injekciós tűtől. Ezért nagyon is jól tudom, milyen aggodalmat él át egy kórházi dolgozó családja, akit egy éles vagy hegyes eszköz sebesített meg. Az eredmények kézhezvételéig várakozással töltött napok rendkívül nehezek voltak.

Ezért szeretném még egyszer megköszönni az Önök által végzett munkát, és kifejezni megelégedettségemet annak okán, hogy most először lehetünk tanúi annak, hogy egy munkaadói szövetség és egy dolgozói szövetség fog össze és jut megállapodásra, ami lehetővé tette számunkra, hogy megszülessen ez az állásfoglalásra irányuló indítvány.

Úgy érzem, hogy az Európai Unió ténylegesen megvalósítja a célkitűzéseit, és most az állampolgáraival együtt, azok érdekében hoz döntést. Szeretnék emlékeztetni valamire, amit a többi képviselő is megemlített, és véleményem szerint fontos, hogy kimondjuk, és soha ne felejtjük el: az éles vagy hegyes eszközökkel okozott sérülések száma évente egymillió.

Nem tudom eléggé kihangsúlyozni, hogy milyen fontos szerepet van az Európai Parlamentnek, amely 2005 óta komolyan dolgozik ezen a kérdésen. Másrészt, mivel nincsen elegendő személyzet, és a helyzet különösképpen égető Görögországban, szeretném kiemelni, hogy mindenképpen biztosítanunk kell azt, hogy ezt az állásfoglalást, ezt az irányelvet minél hamarabb alkalmazzák.

Ez egy olyan döntés, amely a gyakorlatban is hozzá fog járulni az Európai Unió célkitűzéseéhez, amelyek közül az egyik a foglalkoztatás növelése. Szeretném emlékeztetni a tisztelt Házat arra, hogy nemrégiben az Európai Bizottság az újra megválasztott elnöke személyén keresztül közölte a Parlamenttel, hogy az egyik terület, amelybe beruházni kívánnak, a szellemi munkaköröket jelenti.

Mentsünk meg életeket a szó szoros értelmében és átvitt értelemben is azáltal, hogy értékes munkahelyeket hozunk létre ezekben a gazdasági és társadalmi szempontból igen nehéz időkben.

Befejezésképpen szeretnék sok sikert kívánni az új biztosnak munkájához, és ha megengedik a következő megjegyzést: mélyen tisztelt és tapasztalt kollégánk, Cercas úr korábban azt mondta, hogy reméli, hogy Ön „jobb” lábbal fog belépni és azzal fog továbbhaladni. A magam részéről remélem, hogy Ön „bal” lábbal fog belépni és továbbhaladni, és ezt azért mondom, mert nagyon fontos az a megközelítés, amely Európa szociális arculatát fogja magára öltetni.

A dolgozókra kell figyelnünk, az európai embereknek erre van szükségük.

Licia Ronzulli (PPE). – (IT) Tisztelt elnök úr! Hölgyeim és uraim! Én is egy személyes tapasztalatot kívánok megosztani Önökkel. 15 éven keresztül kórházakban dolgoztam, és egy ideig egy kritikus területen, a műtőben voltam egészségügyi dolgozó.

Saját magam is elsenvedtem esetlegesen fertőzött injekciós tűk és eszközök által okozott sérülést. Tehát – ahogy azt Rapti Asszony is elmondta – én is nagyon jól emlékszem arra a rémületre, amellyel a teszteredményekre vártam, és főként arra, ahogy a lehetséges fertőzöttség és a betegség feltételezhető kitérője közötti „lappangási időszakot” megéltem.

Pontosan e tapasztalat miatt hiszem azt, hogy az állásfoglalás mellett kell szavaznunk, amely a biztonság és munkavédelem terén végre jogi erőre emeli a megállapodást azáltal, hogy meghatározza a minimum-előírásokat valamennyi egészségügyi dolgozó számára.

Az egészségügyben dolgozók az Európai Unióban dolgozó munkaerő 10 %-át teszik ki, és a pontosság végett körülbelül 1,2 millió véletlenül bekövetkező, éles vagy hegyes eszköz által okozott sérülés történik évente, amelynek az eredménye az, hogy az egészségügyi dolgozók fokozatosan elveszítik a motivációjukat, és gyakran otthagyják az egészségügyi szakmát. Ráadásul az Egészségügyi Világszervezet becslése szerint az esetek 2,5 %-ában fordul elő HIV-szerokonverzió, és az esetek 40 %-ban hepatitisz B vagy hepatitisz C szerokonverzió.

Pontosan azért, mert napi szinten igen sok súlyos kockázattal kell számolni, az egészségügyi szakmát nem tekintik vonzónak, olyannyira, hogy az elmúlt években létszámlhiány mutatkozik. Ráadásul, mint ahogy azt már mások is megemlítették, jelentős költséggel járnak azok az egyéni egészségügyi szolgáltatások, amelyek az olyan feszültségterhes helyzetekhez kapcsolódnak, amelyekbe az egészségügyi dolgozók a különböző ellenőrzési időszakok során, illetve a diagnosztizáló tesztek – amelyek a balesettől számítva hivatalosan legalább hat hónapot vesznek igénybe – alatt kerülnek, és ott vannak még azok a költségek is, amelyek azoknak a dolgozóknak az esetében merülnek fel, akik a betegséget sajnálatos módon elkapták.

Következtetésképpen annak érdekében, hogy ne becsüljük alá a problémát, szükséges és helyénvaló meghoznunk minden megelőző intézkedést, ha a balesetek kockázata elkerülhető vagy csökkenthető. Elsősorban a munkaadó felelőssége, hogy bevezesse ezeket az intézkedéseket, és a dolgozó kötelessége, hogy betartsa azokat.

Ryszard Czarnecki (ECR). – (PL) Tisztelt elnök úr! Egy olyan problémáról beszélünk, amely egy ideje az egészségügy egyik legjelentősebb problémájává nőtte ki magát. Statisztikákat fogok említeni. Az Európai Unióban évente körülbelül egymillió ilyen sajnálatos sérülés történik, amelyet éles vagy hegyes eszközök okoznak. Az Egyesült Államokban a becslések szerint körülbelül 380 000 ilyen eset fordul elő, de maguk az amerikaiak azt állítják, hogy a becslések alulmaradnak a valós adatokhoz képest. Természetesen ki kell emelnünk, hogy ez főleg az egészségügyi dolgozókat érinti, de van még egy másik szempont is: azokról a betegekről van szó, akik emiatt szintén veszélynek vannak kitéve. Ezekben az esetekben – és itt őszintének kell lennünk – azokról az óriási összegekről van szó, amelyeket a kórházaknak kártérítés gyanánt kell kifizetniük. Egyértelmű – mint ahogy azt az előző felszólalók is elmondták –, hogy a megelőzés alapvető jelentőséggel bír itt. Mivel a megelőzés mindig lényegesen kevesebbe kerül, mint a kezelés.

Az állásfoglalás – véleményem szerint – minden támogatást megérdemel. Ez egy válasz az egészségügy által kifejezett elvárásokra, és egyre nagyobb jelentőséggel bír, mivel a probléma egyre növekszik. A kártérítés problémája is egyre jelentősebb, és kártérítési igényekkel állnak elő az egészségügyi dolgozók és a betegek egyaránt. A kérdés pénzügyi vonatkozása is jelentős. Az általam képviselt politikai csoport támogatja az állásfoglalásra irányuló indítványt. Úgy gondoljuk, hogy így választ tudunk adni egy olyan kérdésre, amely tulajdonképpen a jelenlegi időszak egyik kihívása, és ugyanakkor ki tudjuk elégíteni a fogyasztók és az egészségügyben dolgozók szükségleteit az Európai Unió országain belül.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Ma azzal veszem át a szót, hogy köszönetet mondjak minden előadónak és mindenkinek, aki részt vett ebben a vitában.

Néha azt mondjuk, hogy Európának közelebb kell kerülnie a polgáraihoz. Ezzel a vitával minden bizonnyal sikerült ezt megtennünk. Egy korombeli barátommal beszélgettem, aki frissen végzett orvos, és amikor megemlítettem neki ezt a vitát, nagy örömmel azt mondta, hogy ez egy alapvető fontosságú ügy, és meg kell próbálnunk pontosan elmagyarázni mindenkinek Európában, hogy min is dolgozunk. Fontos a megelőzés és a kockázatokról való tájékoztatás a kórházakban dolgozók esetében. Alapvető fontosságú, hogy elmagyarázzuk mindenkinek, hogy amikor ilyen sokat dolgoznak, amikor a munkahelyek néha túl szűk helyen vannak kialakítva, amikor a betegek száma nagyon magas, alapvető, hogy ezek a dolgozók legalább a legfontosabb intézkedéseket megtehessek.

A kórházakban egészséges személyzetre van szükségünk, hogy mi, mint betegek – adott helyzetben – a gondoskodásukat és a lehető legjobb kezelést élvezhessük.

Karin Kadenbach (S&D). – (DE) Mr Tisztelt elnök úr! Politikai célkitűzésünknek arra kell irányulnia, hogy az Európai Unió polgárai részére megteremtjük a legmagasabb életszínvonalat biztosító feltételeket. Az egyik kulcsfontosságú kihívás, amellyel mostanában szembe kell néznünk, a munkahelyek megtartása és megteremtése. De nem szabad elhanyagolnunk azt a kötelezettségünket sem, hogy ezek a munkahelyek ne betegítsék meg az embereket, illetve ne veszélyeztessék az egészségüket. Ezért a megelőzés, az egészségvédelem és a munkahelyek biztonsága alapvető fontossággal bír.

Határozottan hiszek abban, hogy ezen irányelv végrehajtása – ami valójában már régóta esedékes – meg fogja teremteni a megfelelő feltételeket ahhoz, hogy a munkahelyek biztonságosabbak legyenek az egészségügy minden területén, ahol a személyzet napi szinten van kitéve ezeknek a kockázatoknak. Úgy vélem, hogy minden európai polgár érdeke az, hogy ez minél hamarabb megvalósuljon.

László Andor, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! Először is szeretném elmondani, hogy örülök, hogy ez a javaslat ilyen széles körű támogatást élvez a Parlamentben. Sajnálom, hogy a folyamat több időt vett igénybe, mint ahogy azt Önök közül többen remélték, de azt szeretném mondani, hogy teljes mértékben hiszek abban, hogy a szociális párbeszédnek ebben szerepet kell kapnia: tiszteletben kell tartanunk a szociális partnerek véleményét. Ez nemcsak, hogy fokozza a döntés legitimitását, hanem elősegíti a végrehajtását is, mert azok, akik részt vesznek egy új szabály megalkotásában, jobban érdekelték annak sikerre vitelében. Ez nagyon fontos.

Már tudatában vagyunk annak, hogy létezik egy munkadokumentum a szociális partnerek között a keretmegállapodás tisztázására és végrehajtására vonatkozóan, tehát reméljük – és úgy gondolom, ebben bízhatunk –, hogy ez jelentős szerepet fog játszani a Tanácson belüli véglegesítés során: ez fogja megadni a választ a végrehajtással kapcsolatos bizonyos kérdésekre. Ezen túlmenően érdekünk az irányelv hosszú távú nyomon követése. Ez azért is nagyon fontos, mert így nyomon tudjuk követni, hogy mennyire lesz sikeres ez az irányelv.

Szeretném felhívni a figyelmüket arra a szövegrészre, amelyben az áll, hogy az aláíró felek a tanácsi határozat napjától számított öt év múlva felülvizsgálják e megállapodás alkalmazását, amennyiben a megállapodás valamely aláíró fele ezt kéri. Más szóval nagyon fontos az, hogy a végrehajtás és az ilyen jellegű sérülések előfordulása terén bekövetkezett változások nyomon követése legyen a kiindulási pont, ha bármelyik fél ezzel a felülvizsgálati lehetőséggel kíván élni.

Végül hadd mondjam el ezen a napon, amely csupán az új Bizottság második napja, hogy – ahogy azt néhány felszólaló üzenetében kiemelte – nagyon fontos az, hogy a Bizottság több figyelmet szenteljen Európa elfelejtett polgárainak, azoknak a korcsoportok vagy szakmák képviselőinek, akik nem tudnak könnyedén felszólalni saját magukért, mert korábban nem vettek róluk tudomást vagy háttérbe szorították őket.

Az egészségügy egyértelműen egy fontos ágazat; nagyon sok odaadásra és figyelemre van szükség ezzel a területtel kapcsolatban. Nem csak arról van szó, hogy a kórházi és az egészségügyi dolgozók ki vannak téve az éles vagy hegyes eszközök okozta sérüléseknek és fertőzéseknek, hanem arról is – amit mindannyian tudunk –, hogy milyen hosszú műszakokban dolgoznak. Tehát átfogó megközelítésre van szükségünk, amikor ilyen csoportokat vizsgálunk, amelyek fontos csoportok, főleg egy olyan válságos időszak közepette, amikor a várt költségvetési konszolidáció hatással lesz ezeknek az embereknek a munkafeltételeire. Ezért is kell ezt a témát kiemelt napirendi pontként kezelni, ahogy én is személyes szerint kiemelt napirendi pontként kezelem.

Elnök. - Köszönöm, biztos úr! Biztos vagyok benne, hogy mindannyian hálásak vagyunk a vita kezdeményezőinek. Reméljük, hogy a dolgok javulni fognak.

A vitát lezárom.

A szavazásra ma 12.00-kor kerül sor.

4. Online szerencsejáték az Európai Bíróság közelmúltbeli ítéletei fényében (vita)

Elnök. - A következő napirendi pont a Malcolm Harbour, Andreas Schwab, Evelyn Gebhardt, Cristian Silviu Buşoi és Heide Rühle által a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében a Bizottsághoz intézett szóbeli választ igénylő kérdésről szóló vita, amelynek témája az online szerencsejáték az Európai Bíróság közelmúltbeli ítéletei fényében (O-0141/2009 – B7-0235/2009).

Malcolm Harbour, szerző. – Elnök úr, először is, megtiszteltetés, hogy a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság nevében először üdvözölhetem az új biztost, Michel Barnier urat körünkben, ahol bizonyára sokszor fogunk még vitázni, különösen azért, mert minden gond nélkül, két nap leforgása alatt ült át ottani székéből ebbe az elülsőbe. Biztos úr, nagy örömünkre szolgál, hogy itt köszönhetjük.

Másodszor, örülünk, hogy a bizottság nevében lehetőségünk nyílik rá, hogy kinyilvánítsuk az online szerencsejátékok és általában a szerencsejáték-ágazat terén zajló eseményekkel kapcsolatos aggodalmainkat,

és hangot adjunk néhánynak abból a számos bizonytalanságból, amely a belső piacon belüli szerencsejátéokra vonatkozó jogszabályi keretektől fakad.

Biztos úr, tisztában vagyok vele, hogy bizonyára máris számos kérdés vár megoldásra, de nagyon remélem, hogy ez a jelenlegi olyan kérdés lesz, amely bizonyos fokú prioritást élvez majd az Önre váró ügyek között, mert ez olyan terület, amely miatt bizottságunk folyamatosan aggódott az elmúlt öt év során. Számos saját kezdeményezésű felmérést és tanulmányt készítettünk, és legutóbbi lényeges jelentésünk előadója, Schaldemose asszony a későbbiekben be is fog erről számolni; régóta érdeklődésünk középpontjában áll tehát ez a probléma.

Mint mindannyian tudják, a tagállamok is rendszeresen találkoznak tanácsi szinten, különböző vitacsoportokban, amelyek témája az, hogyan kezeljük az online szerencsejátékok terjedésének kérdését saját országaink szerencsejáték-tevékenységével kapcsolatban. Azt hiszem, legelőször is azt kell tisztáznunk, hogy ez a kérdés semmilyen formában nem tételezi fel a szerencsejáték-piacok új liberalizációját, és nem vet fel szükségszerűen semmilyen új, ebbe az irányba mutató kezdeményezést sem. De továbbra is tény, amint azt tudják, hogy az online szerencsejátékok jelentős és egyre növekvő népszerűsége számos nemzeti monopóliumra és meglévő rendszerre is nyomást gyakorol, amelyek olykor állami tulajdonban vagy állami felügyelet alatt működnek, és amelyek óriási összegű állami bevételt termelnek, azonban a tagállamok számára aggodalomra is okot adnak.

Mi azt szeretnénk mondani, hogy az itt folyó munkával kapcsolatban számos beadvány érkezett az Európai Bírósághoz; a részleteket később meg fogják ismerni, kollégáim bizonyára fognak róluk beszélni. Azokat én most nem venném sorba, de a mi nézőpontunkból úgy látjuk, hogy a Bíróság megközelítésében fellelhető ellentmondások nem hogy segítenének, hanem még összetettebbé és homályosabbá teszik a helyzetet, mint eddig volt. Azt is tudjuk, hogy az Önök szolgálatai számos jogsértési eljárást indítottak már szerencsejátékkal kapcsolatos ügyekben, amelyek nem mindegyike az online szerencsejátékokhoz kapcsolódik, hanem többségükben az üzemeltetők abbéli szabadságának kérdésével fűggenek össze, hogy a sajátjuktól eltérő tagállamokban is vállalkozást indíthassanak.

Mindezek a dolgok azt jelentik, hogy legfőbb ideje, hogy a Bizottság egybevesse mindezeket az információkat, megnézze, hol tartanak a jogsértési eljárások, megvizsgálja a Bíróság ítéletei által felvetett kérdéseket, és mindenekelőtt felvázoljon egy arra vonatkozó világos stratégiát, illetve tisztázza, hogy merre tartunk, és milyen lépések következnek az említett ellentmondások feloldása érdekében.

Fogyasztóvédelmi szempontból a szabályozóknak is tudniuk kell, hányadán állnak az online szerencsejátékkal. Világos, hogy lehet és kell is szabályozni ezt a területet – sőt, mi több, számos jó példa is van arra, hogy az online szerencsejáték-szolgáltatók egyértelműen biztosítják pl. a szerencsejáték-függőségéből adódó problémák kezeléséhez szükséges eszközöket és az ellenőrzést –, és természetesen emellett ott vannak még azok a csalással és egyéb problémákkal összefüggő kérdések, amelyekről szintén kiterjedt vitát folytattunk bizottságunk ülésein. Ez egyrészt fogyasztóvédelmi kérdés, másrészt a belső piac következetességének kérdése.

Végezetül, úgy vélem, tiszteletben kell tartanunk a polgárokat, valamint azt a tényt is, hogy közülük sokan szeretnék hozzáférni az online szerencsejátékokhoz. Nem hinném, hogy létezne olyan szándék, hogy ezt megpróbáljuk betiltani – ez gyakorlatilag lehetetlen is volna –, de súlyos ellentmondások léteznek e téren. Egyes országokban például kifejezetten tilos más országbeli vállalat online szerencsejátékában részt venni. Ez így nem helyénvaló.

Egy másik ellentmondás, amelyre az egyik választóm hívta föl a figyelmet, hogy amennyiben egy brit állampolgár Spanyolországból online játszik a brit nemzeti lottón, és nyer, a lottó nem fizethetné ki neki a nyereményt Spanyolországban. Efféle ellentmondások léteznek, amelyeket fel kell oldanunk a polgárok és a fogyasztók kedvéért.

Biztos úr, ez volna hát e kérdés háttere. Rengeteg jó ötletet, felvetést és érdekes szempontot fog hallani a kollégáimtól, de remélem, hogy ezt a kérdést a legfontosabbak közt fogja kezelni új megbízatása során.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, bizonyára el tudják képzelni, milyen nagy örömmel tölt el, hogy a beiktatási eljárás után – amiért hadd mondjak köszönetet Önöknek – alig 48 órával ismét itt lehetek, és tovább dolgozhatom Önökkel, Harbour úr – és gondolok itt most kifejezetten a Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság tagjaira –, más módon, nagy valószínűséggel egy másik helyen, ám a korábbiakkal megegyező szellemben.

Jelen pillanatban, mielőtt még meghallgatnám az Önök mondanivalóját, három megjegyzést szeretnék tenni válaszul az eddigiekre. Hadd kezdjem az első kérdésével. Amint említette, a Bizottság számos tagállam ellen kezdeményezett jogsértési eljárást a határon átnyúló sportfogadási szolgáltatások terén. A Bizottság tudomása szerint a kilenc jogsértési esetből négy országban – Dániában, Franciaországban, Olaszországban és Magyarországon – a jogsértési eljárásra válaszul kezdeményezték a nemzeti jogszabályok módosítását. A Bizottság a továbbiakban is együtt dolgozik majd minden érintett tagállammal a jogsértési eljárásokban megfogalmazott problémák megoldásán. Az említett eljárásokat általában véve nem zárjuk le, viszont az, hogy miként jár el ezekben a kérdésekben, már a következő Bizottságon múlik majd.

A második kérdés, Harbour úr, az Európai Bíróság közelmúltbeli ítélete Portugália esetében, ahol régóta fennálló állami monopólium gyakorol szigorú ellenőrzést a szerencsejátékok felett. A Bizottság jogi szolgálata által végzett elemzés szerint ez az ítélet nem fogja alapjaiban megváltoztatni sem az e területen indított jogsértési eljárások lefolytatását, sem azok értékelését. Minden esetet az adott tagállam által benyújtott bizonyítékok alapján értékeltek.

A közelmúltbeli bírósági ítéleteket követően a Bizottság megjegyzi, hogy a Bíróság megszilárdult ítélkezési gyakorlatának megfelelően megköveteli, hogy bármely előforduló korlátozás először is a közérdek alapos megfontolásán nyugodjon, másodsor, szükséges és arányos legyen. Ebbe az is beletartozik, hogy a korlátozások megfelelőek, következetesek és szisztematikusak legyenek.

A Santa Casa esetből tehát nem következik, hogy a Bíróság engedélyezte a tagállamoknak, hogy tovább késlekedjenek a korlátozások bevezetésével. A Bíróság nagyon pontos utalást tett a portugál monopólium működési módjára, annak igen hosszú történetére, valamint az ország különösen sajátos körülményeire.

Ami beszédem harmadik pontját illeti, szeretném hangsúlyozni, hölgyeim és uraim, hogy a Bizottság nem vetette el a jogsértési eljárások alternatíváit sem. Elnök úr, hölgyeim és uraim, szeretnék építő jellegű vitát kezdeményezni erről a kérdéssel az Európai Parlamenttel, valamint az érintett tagállamokkal és felekkel.

Tudomásom szerint ez ügyben semmilyen konzultáció nem folyt a tagállamokkal azóta, hogy 2006-ban úgy döntöttek, kivonják a szerencsejátékokat a szolgáltatásokról szóló irányelv hatálya alól. Ezért én szeretném meghallgatni a tagállamokat, és úgy döntöttem, hogy szorosan figyelemmel fogom követni a tanácsi munkacsoport tevékenységét. Tudom, hogy Schaldemose asszony kezdeményezésére a Parlament március 10-én elfogadott egy jelentést, bár számos képviselő egy annak ellentmondó állásfoglalást támogatott.

Ami engem illet, a Parlament munkája remek kiinduló alap ahhoz, hogy friss vitát nyissunk ennek az igen összetett kérdésnek a lehetséges európai uniós megoldása érdekében. Alaposabban meg kell vizsgálnunk, miért korlátozzák a tagállamok az online szerencsejátékokat. Ebben az összefüggésben természetesen foglalkoznunk kell a társadalmi szempontokkal, nevezetesen a szerencsejátékokhoz fűződő függőségi problémákkal is, és elhatározásom szerint így is teszünk majd.

Hölgyeim és uraim, testületünk alig két napja van hivatalban, így még nem volt módunk elfogadni a munkaprogramunkat. A mai naptól azonban élni kívánok a konzultáció gyakorlatával, és igyekszem pontosan odafigyelni az Önök mondanivalójára. A konzultáció olyan gyakorlat, amely kapcsán természetesen több lehetőség is felmerül. Ezek egyike a zöld könyv kiadásának lehetősége, amelyet kész vagyok megfontolni e témával kapcsolatban.

Szeretném ismét megköszönni, hogy érdeklődéssel viseltetnek ez iránt a lényeges kérdés iránt, és előre is köszönöm a Bizottság munkájában való közreműködésüket.

Andreas Schwab, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, először is az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták), nevében szeretném elmondani, mennyire örülök, hogy Ön, biztos úr, világossá tette, hogy nem csak a Liga Portuguesa esetével kapcsolatos ítélkezési gyakorlat célzott elemzését szeretné megfontolás tárgyává tenni, hanem azt a kérdést is felvetné, hogyan kellene a tanácsi munkacsoportnak megfelelő módon válaszolnia az online szerencsejátékok terén tapasztalható növekedésre. E szóbeli választ igénylő kérdés kapcsán természetesen csak az online szerencsejátékokra összpontosítunk. A Santa Casa esetben hozott ítéletet én akképp értelmezem, hogy bár az Európai Bíróság emlékeztette a tagállamokat, hogy a szerencsejáték-piac teljes mértékben eltér minden más piactól, a tagállamok továbbra is olyan szabályokban kívántak megegyezni, amelyek egységesen vonatkoznának az Európai Unió egészére. Erre a jelen pillanatig egyetlen konstruktív kísérlet sem történt a Tanácson belül, holott a Tanács szinte hajthatatlan volt a tekintetben, hogy ő maga foglalkozzon az ügygel. Ezért kell a Bizottságnak és a Parlamentnek együtt dolgoznia, hogy történjen valamilyen előrelépés ezen a téren, és hogy feltegyék a legfontosabb kérdéseket.

Másodszor, szeretném hozzátenni, hogy engem nem győztek meg a tagállamok arra vonatkozó érvei, hogyan biztosítsuk a szerencsejáték-piacon a fogyasztók védelmét. A tagállamok azt állítják, hogy az online szerencsejátékok terén (és ez a Liga Portuguesa és a Santa Casa esetekre is érvényes), egymaguk is képesek a fogyasztóvédelmi célok végrehajtására és bármilyen azzal járó bűncselekmény hatékony kezelésére, mindenféle európai szintű beavatkozás nélkül. Ha azonban megfordítjuk ezt az érvet, arra a logikus következtetésre jutnánk, hogy olyan helyzetben vagyunk, amikor Európa az egyes tagállamoknál sokkal kevésbé képes megtalálni a megfelelő megoldást a sokkal sajnálatosabb internetes bűncselekményekre és az interneten előforduló egyéb dolgokra. Szerintem ez meglehetősen furcsa következtetés volna, és nem hiszem, hogy ez lenne a helyzet. Véleményem szerint csak akkor találhatunk megoldást az online szerencsejáték problémájára, ha egységes, határokon átnyúló szabályokat alkotunk, amelyek védik a tagállamok részben történelmi alapokon nyugvó érdekeit, de amelyek – ahogy arra a bizottság elnöke is rámutatott – a fogyasztók érdekeit is a figyelmünk középpontjába emelik.

Evelyne Gebhardt, az S&D képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, nagyon köszönjük a tájékoztatást, de hogy őszinte legyek, nem vagyok teljesen elégedett. Az előző Bizottság azt a világos célt tűzte ki maga elé, hogy liberalizálja a szerencsejáték-piacot. Az Európai Parlament időről időre világossá tette, hogy ez nem lehet helyes megközelítés, hiszen nem annyira a tagállamok, mint inkább az Európai Parlament volt az, amely kivonta például a szerencsejátékokat a szolgáltatásokról szóló irányelv hatálya alól. Mi azon a véleményen voltunk, hogy ez különbözik a többi szolgáltatástól, valamint, hogy garantálnunk kell az olyan intézkedések bevezetését, amelyek megvédik polgárainkat a szervezett bűnözéstől, és hogy ebből a célból világos szabályozásra van szükség.

Mindazonáltal, az Európai Bizottság továbbra is az Európai Bíróság elé állítja a tagállamokat, holott itt lenne az ideje, hogy felhagyjon ezzel a gyakorlattal, mivel sorra veszti el az ügyeket. Ezzel egyszerűen szembe kell nézniük. Ezért üdvözlém, Barnier úr, ha mindazt, amit most elmondott, vagyis, hogy újfélé megközelítésre van szükség ezen a területen, a gyakorlatba is átültetné, mert nem folytathatjuk úgy a dolgokat, ahogy jelenleg állnak.

Az Ön álláspontjára válaszul, Harbour úr, azzal érvelnék, hogy az Európai Bíróság ítéletei meglehetősen következetesek, és egyáltalán nem ellentmondásosak. A Bíróság időről időre kifejezésre juttatta döntéseiben, hogy a tagállamoknak jogukban áll világos szabályokat hozni, hogy valóban megítélhessük, hogy védve vannak-e a polgárok a bűncselekmények ellen, és hogy a tagállamokat semmi nem kötelezi arra, hogy megnyissák ezt a piacukat. És arra sem kötelezi őket semmi, hogy engedélyezzék más tagállamok piaci szolgáltatóinak, hogy területükön működjenek, ameddig biztosítják azt, hogy ellenőrzésük erős és hatékony.

Ezt szeretnénk látni az Európai Bizottságtól, azt, hogy végre kézbe veszi az ügyet, és megfelelően cselekszik. Ez azonban azt is jelenti, hogy külön figyelmet kell fordítanunk az online szerencsejátékokra, azért, mert az internet semmilyen korlátot vagy határt nem vesz figyelembe, és természetesen azért, mert a polgárok hozzáférnek a szerencsejáték-oldalakhoz. Át kell gondolnunk, hogyan alakíthatjuk ki e terület felügyeletét és szabályait az uniós polgárok védelmében.

Jürgen Creutzmann, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, biztos úr, amennyiben Önök a belső piac további fejlődését és harmonizációját szeretnék megvalósítani, akkor közös szabályozásra van szükségünk. A mai vitában az online szerencsejáték három szempontját kell sorra venni. Hogyan védhetjük meg leghatékonyabban a polgárok és fogyasztók érdekeit? Hogyan előzhetjük meg leghatékonyabban a csalást és a bűncselekmények elkövetését? Hogyan óvhatjuk meg a polgárokat az őket esetlegesen érő károktól? Az Európai Parlament az online szerencsejáték tisztességességéről szóló, 2009. március 10-i állásfoglalásában olyan módszereket és lehetőségeket említ, amelyekkel előre lehet lépni ezen a téren. A Liberálisok és Demokraták Szövetsége Európáért Képviselőcsoport most, épp úgy, mint korábban, helyesli az online szerencsejáték tisztességességéről szóló, 2009. március 10-i európai parlamenti állásfoglalásban szereplő elveket.

Az Európai Bíróság egyik ítéletének értelmében, bizonyos körülmények között minden tagállam saját maga szabadon szabályozza az online szerencsejátékot, és a március 10-ei állásfoglalás ezt hangsúlyozottan ki is emeli. A nemzeti szabályozás alkalmasabb az eredmények manipulálásával (bundázás) kapcsolatos csalás elleni küzdelemre, habár, amint ezt néhány közelmúltbeli németországi eset is példázza, a csalás e fajtája nem szüntethető meg teljesen. El kell mondani azonban, hogy a szerencsejáték-piacok sokkal jobban szabályozhatók nemzeti szinten, az adott ország hagyományainak és kultúrájának megfelelően. A játékosok biztosabb védelmet élveznek a függőség, a csalás, a pénzmosás és a bundázás ellen, ha néhány nagyobb online szerencsejáték-szolgáltatónál játszanak, amelyek – meghatározásuk szerint – mindig határokon

átnyúló módon működnek. Nem szabályozhatunk mindent a belső piac koncepciója szerint, és különösen nem a kiskorúak szerencsejátékokban való részvételének és a szerencsejáték-függőség megelőzése tekintetében.

Az online szerencsejáték több lehetőséget kínál az olyan korrupt gyakorlatokra, mint a csalás, a bundázás és az illegális fogadási kartellek, mivel az online játékokat rendkívül gyorsan létre lehet hozni és meg lehet szüntetni. Az illegálisan működő offshore fogadóirodák e tekintetben sajátos problémát jelentenek, mivel szinte lehetetlen szabályozni és ellenőrizni őket. A szerencsejátékokból származó hasznot elsősorban a társadalom hasznára kell fordítani, többek között például az amatőr sport támogatására. Ennek eldöntését legjobb tagállami hatáskörben hagyni. A kultúra, valamint a hivatásos és amatőr sport folyamatos támogatása például bizonyos mértékben igazolja az egyes tagállamok számára a szerencsejáték engedélyezésének tényét. Mindazonáltal, ennek előfeltétele, hogy a függőség veszélyére fel kell hívni a figyelmet, és az ellen proaktív módon küzdeni kell.

Mivel az online szerencsejáték-szolgáltatások bizonyos különleges formáinak a fogyasztókra gyakorolt hatása még nem teljesen ismert, sürgős lépéseket kell tennünk ezen ismeretek hézagainak betöltésére. E tekintetben alapvetően fontos, hogy a tagállamok valóban teljesítsék feladataikat. A piacfelügyelet szintén kulcsfontosságú az online szerencsejátékok esetében. Ha mi itt, az Európai Parlamentben egyet tudunk érteni abban, hogy a szubszidiaritás elve értelmében a tagállamoknak jogukban áll saját hagyományaik és kultúrájuk szerint szabályozni szerencsejáték-piacaikat, akkor azt is biztosítanunk kell, hogy ez hatékony ellenőrzés és piacfelügyelet formájában valóban meg is történjen.

Heide Rühle, a Verts/ALE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, az előző két felszólalót hallgatva nem sok minden maradt, amit elmondhatnék. Csupán szeretném világosan megismételni, hogy képviselőcsoportunk teljes mértékben támogatja a Parlament állásfoglalásra irányuló indítványát, de mi is szeretnénk megkérdőjelezni azt a korábbi kijelentést, miszerint az Európai Bíróság ítéletei ellentmondásosak. Éppen ellenkezőleg, véleményem szerint a Bíróság ítéletei nagyon is egyértelműek. Azt a bejelentését is örömmel üdvözljük, hogy konzultációt kíván kezdeményezni a tagállamokkal. Talán azt is hozzá kellene tennem, hogy a konzultáció kívánatosabb, mint a jogsértési eljárás. A nemzeti sajtóságokat figyelembe véve a konzultáció a megfelelő mód e probléma kezelésére és a fogyasztók számára megfelelő megoldás megtalálására.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Elnök úr, az Egyesült Királyság egykori, szerencsejáték-felügyeletért felelős minisztereként szeretnék szólni, így hát, amikor a szabad kereskedelem Európájáról és arról az Európáról beszélünk, amely ellenzi a protekcionizmust, amely megnyitja piacait és eltörli a kereskedelmi korlátokat, azt természetesen nagyon is támogatom. Bizonyos kollégáim, akik itt felállnak, és egy még nyitottabb Európa érdekében szólnak föl, olykor ugyanazok, akik a szerencsejáték-ágazat monopóliumokra épülő szerkezetének fenntartását támogatják.

Azt mondhatnám – vagy azt mondhatnák, hogy azt kellene mondanom –, hogy a monopóliumok alkalmasabbak a szerencsejáték ma délelőtt említett problémáinak ellenőrzésére és kezelésére. Ez rendkívül érdekes, mert rengeteg adat van, amely nem ezt támasztja alá. A szerencsejáték-ágazaton belül a protekcionizmus és a monopóliumok mellett szóló érvek önös érdekeket szolgálnak; több ellenőrzés, majd több pénz a nemzeti kormányoknak. Ez nem az a nyílt Európa vagy átlátható Európa, amelyet én szeretnék. Ez az az Európa, amely azt mondja: „cselekedj úgy, ahogy mondom, ne úgy, ahogy én cselekszem”. Nincs ok, amiért az egyik EU-tagállamban magas szinten szabályozott védelem alatt működő magán szerencsejáték-szolgáltatók ne működhetnének más tagállamokban is. Nincs ok, amiért egy szigorúan szabályozott, de nyílt piac ne biztosítana ugyanolyan szintű, ha nem magasabb szintű biztonságot a polgárok számára, mint bármely szigorúan felügyelt állami monopólium.

Mialatt várakozunk, az Európai Bíróság egyre több ítéletet fog hozni. Luxemburgban már bizonyára elégük van ebből a témából – illetve, ügyvédként azt mondom, még talán nincs annyira elégük –, de az a fülsiketítő csend, amely a Bizottság felől érkezik felénk, azt súgja nekem, hogy itt az ideje a cselekvésnek. Az ilyen mértékű jogbizonytalanságnak véget kell vetni.

Hadd mondjak annyit, hogy véleményem szerint fontos, hogy a Parlament ismét jelezze, hogy kész foglalkozni a kérdéssel, és hogy határozott jelzést küldjön a Tanácsnak és a Bizottságnak, miszerint nem kellene elbújniuk a téma elől. Reméljük, hogy az új Bizottság új lendületet ad majd az ügynek. Nagyon bízunk Önben, Barnier biztos úr. Remélem, megfogadja majd a tanácsot, és elkezdi egy olyan stratégia kidolgozását, amely révén az online szerencsejáték, természetesen a megfelelő szabályozásokkal a háttérben, a belső piac legitim részévé válhat.

Cornelis de Jong, a GUE/NGL képviselőcsoport nevében. – (NL) „Gokken is dokken” (a szerencsejátékhoz pénz kell) jól ismert mondás Hollandiában, amely azt jelenti, hogy aki szerencsejátékot játszik, általában veszít. Ráadásul a szerencsejáték függőséget is okoz, ami különösen a fiatalokra nézve veszélyes igazán.

Ha valakinek romantikus elképzelései vannak a szerencsejátékról, azt sajnos ki kell ábrándítanom. Ez valójában egy eurómilliárdos üzlet, amelyhez gyakran sajnos bűnözői tevékenység is társul. Ezért Hollandiában olyan szabályozás van életben, amelynek célja, hogy a könnyen elérhető, fiatalok által nagy számban látogatott helyeken küzdjön a szerencsejátékok ellen. Mindazonáltal, az online szerencsejáték – amely természeténél fogva gyakran határokon átnyúló formát ölt – ismét könnyen elérhetővé tette a szerencsejátékokat.

Ebben a konkrét esetben ezért, ahelyett, hogy a szabadpiacra támaszkodnánk, nemhogy megengedhetjük a tagállamoknak, hogy korlátozó intézkedéseket hozzanak, de bátorítanunk is kell erre őket. Véleményem szerint a szóbeli választ igénylő kérdés, amely kapcsán ma vitázunk, még mindig túlzottan támaszkodik a piaci erőkre. Arról különösen nem vagyok meggyőződve, hogy beszélhetünk-e „felelős” internetes szerencsejátékról. Véleményem szerint az online szerencsejátékot oly mértékben kellene megfékezni, amennyire csak lehetséges.

Az Európai Bíróság elismerte, hogy a tagállamoknak teret kell biztosítani a cselekvésre, ezért én azt kérem a Bizottságtól, hogy ne a védelem alacsonyabb szintjét tűzze ki célul az európai uniós jogalkotási javaslatok által, hanem inkább ösztönözze a tagállamokat, hogy alkossanak magas védelmi szintet biztosító szabályozást. Arra is felszólítom a Bizottságot, hogy – amint azt Gebhardt asszony is mondta – álljon el attól, hogy Bíróság elé állítsa a tagállamokat, és ehelyett inkább a lehető legjobb védelemről szóló párbeszédet ösztönözze.

Jaroslav Paška, az EFD képviselőcsoport nevében. – (SK) Ami az online szerencsejáték kérdését illeti, két területet szeretnék megemlíteni, amelyeken én számos megoldatlan problémát látok. Annak biztosítására törekszünk, hogy az emberek közti kommunikáció a lehető legnyitottabb legyen. Ez azonban azt is jelenti, hogy a gyerekek és a fiatalok is szabadon hozzáférhetnek az internethez.

Az Európai Parlament 2009. március 10-i állásfoglalásának 16. pontja kimondja, hogy a szülők felelőssége annak megakadályozása, hogy a kiskorúak szerencsejátékot játsszanak. Hölgyeim és uraim, hadd kérdezzem meg, miféle nonszensz kijelentés ez? Ki alkotja a jogszabályi kereteket, ki hozza meg az efféle üzletre vonatkozó szabályokat? A szülők vagy valaki más? Mi vagyunk a felelősek az efféle vállalkozásokért, mi alkotjuk meg a jogi kereteiket, és mi hozzuk a törvényeket, tehát a kormányok és a parlamentek felelősek azért, hogy megóvják a gyermekeket a szerencsejátékoktól.

Akkor, amikor a pornográfia és a szerencsejáték három dimenzióban áramlik be otthonainkba, a szülőknek semmi reményük nincs, hogy megvédhessék gyermekeiket ezek befolyásától, vagy attól, hogy efféle tevékenységekbe sodródjanak. Ezért úgy vélem, hogy a Bizottság és az Európai Parlament alapvető feladata, hogy megalkossa e tevékenység jogi kereteit, és hogy cselekvésének hiányával ne az ilyen vállalkozásokat működtetőket támogassa. Sokkal inkább azokat kell támogatniuk, akik megválasztották őket, és akik felé elszámolási kötelezettségük van.

Egy másik probléma, amelyről említést szeretnék tenni, az a pénzáramlás ellenőrzése. A szerencsejátékokból és a hozzá hasonló tevékenységekből befolyó pénzt számos országban a sport, a kultúra és az oktatás támogatására fordítják. Ha elveszítjük a pénz áramlásának fonalát, és az az egyes országok helyett a Bahamákra és egyéb adóparadisomokba vándorol, szeretném megkérdezni, hogy ezen összegek egy részét vissza lehet-e hozni, és lehet-e abból különböző országokban a sportot támogatni. Mert hogyha az interneten működtetünk és játszunk szerencsejátékokat, a profit is máshol fog képződni, nem azokban az országokban, ahonnan a játékosok származnak. Ez a kérdés továbbra is megoldatlan és nem megfelelő módon ellenőrzött, és véleményem szerint nagy szükség lenne rá, hogy az Európai Bizottság felébredjen, és elkezdje kidolgozni az ilyen tevékenységekre vonatkozó keretszabályokat. Meg kell teremtenünk a szükséges feltételeket, hogy egyfelől ne sodorjuk veszélybe a gyermekek egészségét és nevelését, másfelől, hogy ne hagyjuk veszni a szerencsejátékba áramló pénzügyi forrásokat.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) Az online szerencsejáték fejlődése lehetővé teszi a tagállamok törvényeinek megkerülését és a pénzmosást, tekintve, hogy az szinte teljesen ellenőrizetlen. A belső piac számára megkérdőjelezhető a szerencsejáték-vállalatok monopolhelyezete, valamint a hivatásos sport homályos finanszírozása, pontosabban annak a szerencsejátékokhoz fűződő kapcsolata. Növeli a függőség kockázatát, különösen a fiatalok esetében.

Az Európai Bíróság a közérdeket szem előtt tartva elismerte a kormányok azon jogát, hogy betiltsák vagy korlátozzák az online szerencsejátékokat. Bár az online szerencsejátéknak nincsenek határai, szabályozása

tagállamonként változik, mind az adózás mértéke, a hozzáférhetőség, az ellenőrzések, mind pedig az üzemeltetők jogi felelőssége tekintetében. Nem elég továbbá a hivatalos szerencsejáték- és lottótársaságok minőségét ellenőrizni – a pénzmozgást is figyelemmel kell kísérni.

A továbbiakban nem lehetséges a hatékony ellenőrzés anélkül, hogy megegyezés ne születne a mind a 27 tagállamra egyaránt vonatkozó szabályokról. Ezért mi tavaly azt kértük a Bizottságtól, hogy nyújtson be egy javaslatot az online szerencsejátékokra vonatkozó európai keretszabályozásról. Szilárdan hiszem, hogy az online szerencsejátékok fiatalokat célzó reklámjait is be kellene tiltani. Az online szerencsejátékokat hirdető reklámok befolyásának kitenni a gyermekeket ugyanolyan, mintha korlátlan mennyiségű alkoholnak, cigarettának, drognak vagy más függőséget okozó szernek tennénk ki őket.

Ami a szabályozást illeti, a Cseh Köztársaság sajnos messze le van maradva az Unió többi tagállamához képest. Nemcsak, hogy nem korlátozza az efféle reklámokat, de azt sem tiltja, hogy az iskolák közelében nyissanak fogadóhelyként és zálogházként működő üzleteket. Bízom benne, hogy – tekintettel az uniós tagállamok közérdekére – ez a jelentés friss lendületet ad majd a Bizottságnak az online szerencsejáték szabályozásának harmonizációjához szükséges intézkedések megvitatásához.

Christel Schaldemose (S&D). – (DA) Elnök úr, üdvözljük a Parlamentben Barnier urat, és sok sikert kívánunk a munkájához.

Nagy örömmre szolgál, hogy itt állhatok ma, és részt vehetek Önökkel az online szerencsejátékról szóló vitában, mert Ön parlamenti meghallgatása során külön hangsúlyozta abbéli véleményét, hogy a belső piac legyen a polgárokért, és ne fordítva. Most remek alkalmunk nyílik arra, hogy ezt a gyakorlatban is megmutassuk.

Hadd kezdjem azzal, hogy támogatom az Ön által említett kezdeményezéseket. Talán még egy kissé homályosak, de ésszerűnek tűnik egy zöld könyv kiadása, felmérések készítése, az adatgyűjtés, és annak felmérése, hogyan is állunk ezen a területen európai uniós szinten.

Mindazonáltal, szeretném emlékeztetni Önöket a politikai realitásra is. Bár igaz, hogy jelentésem márciusi elfogadásakor volt egy kisebbségi vélemény is, a Parlament határozott többséggel támogatta a jelentésem, és a Tanács is nagymértékben támogatja a helyzet letisztázását – ugyanakkor biztosítanunk kell, hogy a tagállamok feladata legyen annak meghatározása, hogyan kívánják szabályozni a szerencsejátékok egész területét. Az online szerencsejáték terén természetesen arra van szükségünk, hogy megtaláljuk a polgárok védelmének módját, hogy felmérjük a szerencsejátékok társadalmi költségeit stb.

Szerettem volna azonban valamelyest világosabb választ kapni. Tudom, hogy épp csak elfoglalta hivatalát, tehát még újnak számít itt, de szeretnék valamelyest világosabb választ kapni arra, mi lesz az Ön álláspontja azzal kapcsolatban, hogy felhagyjanak a jogsértési eljárásokkal, és inkább a Parlamenttel és a Tanáccsal folytatott sokkal hatékonyabb párbeszédet válasszák annak érdekében, hogy kidolgozzuk a probléma kezelésének módját. Javasolnám, hogy ne hagyja, hogy a továbbiakban is az Európai Bíróság határozzon ezekben az ügyekben; hadd hozzuk meg mi az ezeket érintő politikai döntéseket. Ezt az álláspontot képviseli vagy sem? Erre a kérdésre szerettem volna világos választ kapni.

Liam Aylward (ALDE). – (GA) Elnök úr, üdvözlöm ezt a nagyon is időszerű vitát, amelyet az online szerencsejátékokról, és különösen a kiskorúak ebben való részvételének és a kiszolgáltatott fogyasztók problémájáról folytatunk. Közérdek és egyben a fogyasztók érdeke is, hogy e kérdés kezelésével kapcsolatban világos és határozott vezetői szintű iránymutatás érvényesüljön.

Tavaly november elején vettem fel a szerencsejáték kérdését a Bizottság előtt, és felvetésemre akkor azt a választ kaptam, hogy a Bizottság támogatja a biztonságosabb internet programját, valamint az információs központok és segélyvonalak tagállamokon belüli létrehozását. Ezek tájékoztatást nyújtanának a szülőknek arról, milyen veszélyekkel találkozhatnak gyermekeik az interneten – ideértve az online szerencsejátékokat is.

A jelen helyzet azonban az, hogy az online szerencsejáték rejtett, ráadásul egyre növekvő problémát jelent.

– Az online szerencsejáték kapcsán – a hagyományos szerencsejátékkal szemben – az a nyilvánvaló probléma merül fel, hogy hiányzik a fizikai felügyelet. Nincs jelen semmilyen felelős vagy közvetlen vezetőség, amely biztosítaná, hogy a játékban résztvevő nagykorú és jogában áll játszani. Az online szerencsejáték biztonsági ellenőrzéseit és módszereit könnyű kijátszani; egy kölcsönvett vagy lopott hitelkártya segítségével létrehozott hamis személyazonossággal a kiskorúak is játszhatnak. Mivel a kiszolgáltatott fogyasztók általában elszigetelt helyen játszanak online szerencsejátékot, a terület szakértői arra hívják fel a figyelmet, hogy egyre nő a

megfontolás nélküli cselekvés, valamint az ellenőrizetlen és vakmerő szerencsejáték veszélye, és a kiskorú játékosok esetében nincsenek jelen a hagyományos szerencsejátékhoz kapcsolódó szokásos védelmi mechanizmusok.

Az online szerencsejáték esetében a problémás játékosok azonosítása is nehezebb, mivel időt, hatáskört és erőforrásokat igényel annak meghatározása, hogy ki játszik, ki fizet és kinek van problémája. Minden szinten világos iránymutatásra van szükség a kérdés kezelése érdekében, hogy határozott lépéseket tehesünk a kiskorú játékosok problémájának kezelése és a kiszolgáltatott fogyasztók érdekei védelmének biztosítása érdekében.

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Elnök úr, Hollandiában közel 120 000 szerencsejáték-függő él, ami a lakosság csaknem 1 %-át teszi ki. A szerencsejátéktól való függőség súlyos társadalmi problémákhoz, például tönkrement családokhoz, pénzügyi gondokhoz és bűnözéshez vezet. Ezért a tagállamoknak minden erővel azon kell fáradozniuk, hogy leküzdjék a szerencsejátékok és a hozzájuk kapcsolódó problémákat.

Elnök úr, az a meglepő, hogy néhány tagállamnak teljesen legális szerencsejáték-piac van. A szerencsejáték-ipar ráadásul el akarja hitetni velünk, hogy a szerencsejáték-piac a belső piac teljesen átlagos területe, ezért azt nem kell korlátozni. Nyomorúságos hiedelem. A tagállamoknak egyetlen olyan piac működését sem volna szabad elősegíteniük, amely társadalmi nyomorhoz vezet.

Sajnos nagyon sokan képtelenek ellenállni a szerencsejáték csábításának. A holland kormány ezért úgy döntött, hogy saját tulajdonába veszi a szerencsejáték-piacot, és kizárólagos állami monopólium formájában működteti azt. Bár én magam jobban örülnék, ha az Európai Unió területén sehol sem működnének kaszinók, még mindig ezt tartom a legkevésbé rossz megoldásnak.

Elnök úr, az Európai Parlamentnek nagyon erőiesen fel kell szólítania azokat a tagállamokat, amelyekben engedélyezett a szerencsejáték, hogy minden lehetséges módon ellenezzék e piac működését.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). – (EL) Elnök úr, a kérdés közvetve új közösségi jogszabályok meghozatalára szólít fel. Ugyanakkor, mivel az Európai Bíróság is meghatározta azokat a kereteket és előfeltételeket, amelyek szerint a tagállamok nemzeti jogszabályaikon keresztül előírhatják az online szerencsejátékok szabályozásának módját, nincs szükség uniós jogszabályok követelésére.

Ezenfelül a Bíróság a Schindler-ügyben kimondta, hogy a szerencsejátéknak vannak bizonyos erkölcsi, vallási és kulturális hozadékai, a bűnözés vagy a csalás melegágya, és káros hatással lehet az egyénre és a társadalomra. Ez a legfontosabb szempont.

Pontosan a közérdek miatt kellene e területnek a tagállamok ellenőrzése alatt maradnia, amelyek többet tudnak ennek sajátosságairól, és arról, hogyan kell azokat kezelni. Mi több, ezt a svájci Összehasonlító Jogtudományi Intézet által a Bizottság számára készített tanulmány, továbbá a Schaldemose asszony 2009-ben készített, a Parlament által elfogadott jelentése is megerősíti.

Ez a jelentés arra a következtetésre jutott, hogy ebben az igen kényes ágazatban nem megfelelő egy olyan megközelítés, amely kizárólag a belső piac keretei között marad, és felkéri a Bizottságot, hogy szenteljen külön figyelmet az Európai Bíróság véleményének ebben az ügyben.

Lara Comi (PPE). – (IT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, az Európai Bíróság határozatával szeretném kezdeni, mert annak a lehetősége, hogy egy tagállam magánüzemeltetőket tiltson el attól, hogy online szerencsejáték-szolgáltatásokat kínáljanak, rámutat arra, hogy szabályoznunk kell ezt a magasán jövedelmező, ám a fogyasztók számára épp annyira kockázatos piacot.

Következésképpen, mivel nem létezik semmilyen, a szerencsejátékokkal kapcsolatos tevékenységekre vonatkozó európai harmonizáció, minden ország szabadon választhatja meg, milyen szinten kívánja védeni magát. Gyakran lehetetlen felismerni, hol kezdődik és hol ér véget egy ilyen korlátozás alkalmazása. Ami azt illeti, miközben a Bizottság jogsértési eljárások sorozatát indította el néhány országgal szemben – ami, hadd emlékeztessem Önöket, hogy Olaszországot is érinti –, amiért megszüntették a szolgáltatások szabad áramlásának alapelvét, az Európai Bíróság – éppen ellenkezőleg – helyben hagyta Portugália korlátozó határozatát.

Ebben az összefüggésben az európai intézmények alapvető feladata, hogy egy uniós szinten teljes mértékben harmonizált szabályozási folyamattal összhangban irányítsa a tagállamok szerencsejáték-ágazatát. Ezért tehát túl kell lépni az egyéni gazdasági érdekeken, és jelentős mértékben biztosítani kell a fogyasztók védelmét, különösen a gyermekekét, mert ezekben az esetekben ők a bűnözés és a csalás fő áldozatai.

António Fernando Correia De Campos (S&D). – (PT) Elnök úr, hölgyeim és uraim, két, az Európai Unió számára kedves politika közti konfliktus szemtanúi vagyunk: egyfelől a fogyasztóvédelem és közrend, másfelől a mozgás és a szolgáltatásnyújtás szabadsága.

A Bíróság ezen ügygel kapcsolatos ítélezési gyakorlata szerint a tagállamok továbbra is megtarthatják függetlenségüket és legitimitásukat a szerencsejátékok szolgáltatói tevékenységének szabályozása terén. Ez egy kényes terület, amely kihat az olyan társadalmi értékekre, mint a szerencsejátékokhoz kapcsolódó deviáns magatartásformák, valamint azokra a nemzeti szokásokra is, amelyek szerint az ebből a piacból származó összegeket társadalmi feladatok finanszírozására irányítják át.

Az elmúlt néhány évben, a luxemburgi ítélezési gyakorlat a törvényszéki gondolkodásnak egy olyan összefüggő és következetes vonalát juttatta kifejezésre, amelynek afelé kell vezetnie az európai intézményeket és különösen a Bizottságot, hogy egyértelműbb álláspontot alakítson ki. Idetartozik, például, egy olyan keretszabályozás megalkotása, amely számításba veszi valamennyi tagállam általános érdekét a határokon átnyúló, az effajta játékokat terjeszkedésre felhasználó szervezett bűnözés megelőzésének tekintetében, továbbá azoknak a fogyasztóknak a megfelelő védelme tekintetében, akik kiszolgáltatottak az effajta online szerencsejátéknak.

Barnier biztos úr, örömmel várjuk az új, most hivatalába lépő Bizottságot, amely ezt az ügyet tevékenységének egyik prioritásként fogja kezelni.

Oldřich Vlasák (ECR). – (CS) Hölgyeim és uraim, mint ahogy mindannyian tudjuk, a szerencsejátékok az Unió legtöbb államában hagyományosan szigorúan szabályozzák. A helyzet természetesen megváltozott, amióta az internet vált a világ legnagyobb játékbarlangjává. Tény, hogy a szerencsejáték működéséhez kapcsolódó technikai fejlesztések igen gyorsan elterjedtek a világon, miközben a vonatkozó jogi rendelkezések képtelenek erre kielégítő választ adni.

Az online szerencsejátékokhoz kapcsolódó esetek gyakran kerülnek az Európai Bíróság elé, ami nyilvánvalóan azt mutatja, hogy a szerencsejáték területén a közösségi jogszabályok értelmezése és alkalmazása nem egyértelmű. Sőt, az internetes szerencsejáték a jogalkotás szürke területének számít.

Véleményem szerint tiszteletben kell tartanunk azt a tényt, hogy minden állam bocsátott ki szerencsejáték-engedélyeket saját joghatóságán belül. Ugyanakkor általános szinten egyetértünk abban, hogy a nemzeti jogszabályoknak nem szabad túllépniük az EU keretein belüli gazdasági tevékenységekre és szolgáltatásnyújtásra vonatkozó uniós alapelveken. Mindazonáltal ez paradox módon azt jelenti, hogy a cseh jognak például nem muszáj engedélyeznie a cseh vállalatok számára az online szerencsejáték működtetését, viszont a Cseh Köztársaság nem tilthatja meg a külföldi szerencsejáték-vállalatoknak ugyanezt. Ez a helyzet elfogadhatatlan, az online szerencsejátékkal járó társadalmi, egészségügyi és biztonsági kockázatokról és a hozzá kapcsolódó adókérdésekről nem is beszélve.

Sari Essayah (PPE). – (FI) Elnök úr, ahogyan bizonyára emlékszik rá, Barnier biztos úr, az Európai Parlament következetes volt politikájában, amikor ellenezte a szerencsejátékoknak a szolgáltatási irányelvbe való beemelését, lévén a szerencsejátékok lényegét tekintve nem szolgáltatások: a függőség veszélyét hordozzák, és ezzel együtt szociális kiadásokhoz vezetnek.

A sport tisztessége is olyan dolog, amelyet az Európai Parlament véleménye szerint érdemes megvédeni, különösen most, hogy a Lisszaboni Szerződéssel megvan a hatáskörünk e kérdésben eljárni. Minél szabályozatlanabb a szerencsejáték, annál inkább válik a sport csupán a nyereséghajsza eszközévé, és annál inkább lesz kitéve, például pénzmosás formájában, bűncselekményeknek.

A Bizottságnak olyan megoldást kell javasolnia, amely figyelembe veszi a Parlament következetes politikáját, miszerint a szerencsejátékok, sajátos mivolta miatt, a tagállamok hatáskörében kell tartani. Legalább tucatnyi eset került az Európai Unió Bírósága elé, amelyek közül a legutóbbi a Liga Portuguesa esete volt. Mindazonáltal nem helyes, hogy ezek az esetek csak bírósági határozatok formájában vagy jogsértési eljárások eredményeként jussanak előbbre. Ebben a kérdésben politikai döntést kell hoznunk, de olyat, amely nem eredményez harmonizációt, mert mindenképp a tagállamok felelősek a szociális költségeikért és a szerencsejáték egyéb káros következményeiért.

A szerencsejátékokat logikus és átfogó politikának kell szabályoznia, mert az online szerencsejáték egész egyszerűen egy lehetőség, és önmagában véve még nem jelenti azt, hogy a szerencsejátékról szóló politikának határokon átnyúlónak kell lennie. Az online szerencsejáték nem egy természeti erő, amely feltartóztathatatlanul terjed. Számos olyan termék létezik, amelyek az online kereskedelme csak belföldön

lehetséges, így az online szerencsejátékkal foglalkozó vállalatoknak is tiszteletben kell tartaniuk a különböző tagállamok jogszabályait.

Biztos úr, szeretném Önt arra biztatni, hogy alkossanak zöld könyvet a szerencsejátékról. Ez természetesen nekünk is eszközül szolgálna az Európán kívülről érkező online szerencsejáték-szolgáltatások és a szerencsejáték okozta problémák elleni küzdelemhez.

Catherine Stihler (S&D). – Elnök úr, szeretném megköszönni az előttem szólók közreműködését, kollégámnak, Christel Schaldemose-nak pedig a témával kapcsolatos munkáját.

Ahogy az előttem szólók is elmondták, a szerencsejáték nem hasonlítható más közönséges szolgáltatásokhoz. A szerencsejáték negatív következményeit nem lehet jobban hangsúlyozni, mint ahogyan azt sok képviselőtársam is elmondta ma délelőtt. Két nemzetközileg elismert mutató létezik, amely mérni tudja a szerencsejáték okozta problémákat. Az egyik a Diagnosztikai Statisztikai Index, a másik pedig a kanadai Problémás Szerencsejáték Index. Az Egyesült Királyságban ezt alkalmazták, és ennek alapján azt becsült eredményt kapták, hogy csak az Egyesült Királyságban valahol 236 000 és 284 000 közé tehető azoknak a felnőtteknek a száma – továbbá egy holland kollégám elmondása szerint országa lakosságának 1 %-a érintett –, akiknek problémát okoz a szerencsejáték.

Vajon mekkora lehet ez a szám az Európai Unióban? Ha erre gondolunk, amennyiben megszületik ez a zöld könyv, szeretném látni, hogy a Bizottság valódi statisztikai adatokkal szolgál az online szerencsejáték uniós polgárookra gyakorolt hatásairól szóló tanulmánnyal. Úgy vélem, ez igen hasznos információ volna a vitánk szempontjából és annak érdekében is, hogy legyen hova nyúlunk információért.

Ami az Európai Bíróság döntéseit illeti – figyelembe véve a következő szavakat: „annak érdekében, hogy megakadályozzuk az interneten keresztüli szerencsejátékok csalás vagy bűncselekmény szándékával történő működését”, valamint a kartelleknek az egységes piacon való elterjedtségét, amelyre a versenypolitikáról szóló jelentés mutatott rá –, biztosítanunk kell, hogy az online szerencsejátékkal foglalkozó vállalatok ne arra használják a működési országuktól eltérő országban való nyilvántartás lehetőségét, hogy elrejtsek törvénytelen működésüket.

Örömmel várom, hogy további részleteket tudjak meg Barnier biztos úrtól. Sok szerencsét kívánok Önnek, biztos úr, az új feladatához.

Mairead McGuinness (PPE). – Elnök úr, én is szeretnék gratulálni Barnier biztos úrnak. Biztos úr, nem ez a legkönnyebb téma a bizottsági karrier indításához, de azt hiszem, hogy az Ön elődje, McCreevy úr, nem bánná, ha azt mondanám, hogy szerette az izgalmakat. Élvezte a löversenyt és nyilvánvalóan olyan ember volt, aki megteszi a tétet.

A helyzet az, hogy kétféle gondolkodásmód létezik e kérdéssel kapcsolatban. A Parlament véleménye azonban a 2009. május 10-i állásfoglalása alapján meglehetősen egyértelmű, és úgy vélem, érdemes ebből három sort idézni, miszerint „a tagállamok joga és érdeke, hogy ellenőrizzék és szabályozzák szerencsejáték-piacukat”. Továbbá nagyon világosan kimondja, hogy „az online szerencsejáték működtetőinek meg kell felelniük a szolgáltatás nyújtása szerinti tagállam jogszabályainak”, és hogy „a tisztán belső piaci megközelítés nem megfelelő ezen az igen kényes területen”.

Számunkra, a jogalkotók és a tagállamok számára a probléma az, hogy a piac jóval előttünk jár: az e területen végbement fejlődés megelőzte a hatályos jogszabályokat, és ez így lesz a jövőben is. Tetszik, nem tetszik, az emberek élvezik a szerencsejátékot. Személy szerint én inkább cipőt veszek, de másoknak más a szenvedélye.

Tökéletesen egyetérték azokkal, akik nagyon is világosan szóltak a szerencsejátékokkal kapcsolatos problémákról, legyen szó online vagy hagyományos játékokról. Óriási társadalmi kérdéseket vet fel, amikor a szenvedélybeteg emberek túlmennek egy ponton. De ne feledjük, hogy a tagállamok pártolják a lottót, ami talán nem más, mint egy esetleges szenvedélybetegség támogatásának törvényes formája.

Nem egyértelmű tehát a kérdés, de ismétlem, a probléma az Európai Parlament és általában az Európai Unió számára az, hogy nincs megegyezés a tagállamok között, sőt állampolgáraink saját országukon kívülről jutnak hozzá szolgáltatásokhoz, és ezt saját akaratukból teszik.

A zöld könyv igen öröndetes volna: nagy kihívás Önökre nézve, hogy összegyűjtsék a kérdésről szóló információkat. Véleményem szerint a probléma az, hogy óriási az információ- és tapasztalathiány, és a Bizottságon múlik, hogy előrukkoljon valamivel, ami segít e kérdés kezelésében.

Mitro Repo (S&D). – (FI) Elnök úr, biztos úr, az a mondás tartja, hogy a politika játék, sőt olykor hazárdjáték, ám a szerencsejáték nem éppen üzlet vagy szokványos szolgáltatás. Rengeteg társadalmi betegséggel jár, amelyek bűncselekményeket is vonzanak.

A szerencsejáték-függőség túl gyakran és túl könnyen keríti a játékoszt kellemetlen pénzügyi helyzetbe, amely igen komoly mentális egészségi problémákat is eredményezhet. Megismételve képviselőtársam, Stihler asszony beszédének üzenetét, szeretném megemlíteni, hogy 2008-ban Finnországban hozzávetőlegesen 40 000 embernek volt szerencsejátékkal kapcsolatos problémája. Amennyiben arányosan ugyanennyi ember volna uniós szinten, ez azt jelentené, hogy Európában jelenleg több mint 35 millióan lennének, akiknek szerencsejátékkal kapcsolatos problémájuk van, ami óriási szám. Ezért úgy vélem, hogy a tagállamoknak továbbra is a jogukban kell állnia, hogy saját maguk határozzanak arról, hogyan szabályozzák a szerencsejátékokat annak érdekében, hogy a lehető legkisebbre csökkentsék a lehetséges pszichológiai és pénzügyi károkat. Szigorú szabályokra, piacsabályozásra és az állami ügynökségek felügyeletére van szükség.

Végül szeretném hangsúlyozni, mennyire fontos, hogy gondoskodjunk a különösen kiszolgáltatott fogyasztók védelméről, mérlegeljük a szerencsejáték-függőség és a kényszerbetegségek veszélyét, és hogy valódi erőfeszítést tegyünk a szervezett bűnözés elleni küzdelemben, amely megpróbálja mindezt kihasználni.

ELNÖKÖL: DURANT ASSZONY

alelnök

Salvatore Iacolino (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, gratulálok, biztos úr, üdvözlöm.

Az elmúlt néhány évben mindenki tanúja volt a szerencsejáték-piac robbanásszerű fejlődésének, amely magára vonta a gazdaság és a média figyelmét. Olyan jelenség ez, amely új társadalmi csoportokat vonz, és amelyet több termék együttes fogyasztása jellemez. A technológia egyre könnyebbé teszi a hozzáférést, és a fogyasztók egyre szélesebb köre számára – gyakran fiatalok számára, akik általában jobban ismerik a számítógépeket és az internetet – teszi elérhetővé.

Gyakran jár katasztrofális következménnyel, ha az ember arról álmodik, hogy a szerencsejáték által fogja megváltoztatni az életét; ez sok családot taszított már nehéz helyzetbe, amelyből gyakran nincs kiút. Ezenkívül nem szabad lebecsülni azt a súlyos ártalmat, amelyet a társadalmi kapcsolatok és interakciók hiánya okoz, ami a szerencsejátékosokra jellemző. Ezt az általánosan elfogadhatatlan függőséget a szerencsejátékosok magányossága és alapvető láthatatlansága jellemzi. A szerencsejáték olyan bűn, amely úgy tűnik, még ma is jórészt rejtve marad.

Korábbi hatáskörömben, mint egy közegészségügyi hatóság ügyvezető igazgatója, szakértői osztályt nyitottam a kóros szerencsejáték számára. A javasolt beavatkozási modell sikeresnek bizonyult, mert a kezelés egyesíti a terápiás, a megelőzési, a kutatási és a rehabilitációs szempontokat.

Közös álláspont kialakításával kell beavatkoznunk, és biztosítanunk kell, hogy minden függőséget erőteljes irányítás alá vegyünk. Eddig nem így történt: utalok itt a kábítószer-, az alkohol-, a dohány-, az étel- és internetfüggőségre.

Sajnálom, hogy az általam és a további 42 parlamenti képviselő által felvetett kérdést a baloldal ellenállása miatt eddig még nem tárgyaltuk a Parlament plenáris ülésén. Ezért szeretném tudni, mekkora érdeklődést tanúsít valójában a Bizottság azok iránt, akik bizonyítottan kábítószerfüggőek vagy más bizonyított függőségi problémájuk van, továbbá hogy mennyire fontos szerepet játszik a Bizottság programjában a kábítószer-kereskedelem elleni küzdelem.

Sylvana Rapti (S&D). – (EL) Elnök asszony, véleményem szerint azért érezzük magunkat biztonságban Európában, azért működik olyan régóta az Európai Unió, mert mindig is tiszteletben tartotta a nemzeti érzékenységeket. Az itt felmerülő örök dilemma, hogy vajon az Unióé vagy a tagállamoké legyen-e az első és utolsó szó, fontos kérdés, és tökéletes példa erre a szerencsejáték, különösen az online szerencsejáték. Az internet izgalmas hely, ám veszélyeket is rejt, amelyeket igen nehéz ellenőrizni. Ugyanakkor a versenyképesség alapelve, amely a belső piac egyik alappillére, nem hagyhatja figyelmen kívül a nemzeti közérdek tiszteletben tartásának elsődleges kérdéseit. Úgy vélem, hogy az egyensúly azáltal érhető el, amit a bírósági ítéletek is világosan megfogalmaznak, amelyek egyrésztől megértik és védik a nemzeti hagyományok által oltalmazott közérdek fogalmát, másrésztől ellenvetéseket fogalmaznak meg az aránytalan intézkedésekkel szemben, amelyek végső soron az állampolgárok költségére működnek.

Tudván, hogy a Tanácsban jelenleg folynak a konzultációk, kíváncsian várjuk, hogyan fog a Bizottság azon munkálkodni, hogy megóvja a nemzeti cselekvési szabadságot és hatékony alapot teremtsen az együttműködéshez, amely által a káros szenvedély és a csalás problémáját le lehet győzni. Végezetül engedje meg, biztos úr, hogy gratuláljak Önnek, és azt mondom, hiszek mindenben, amit elmondott az üléssteremben. Azt a kijelentését pedig, hogy jelenleg nem ért egyet a leírtakkal, de szellemében azonosul velük, a gyakorlatban is szeretném látni megvalósulni. Sok szerencsét kívánok!

Othmar Karas (PPE). – (DE) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt üdvözlöm, biztos úr! Örömmel látom itt, és örülök, hogy pont abban a székben ül. Ezen a területen mi lényegében többek között a szociális piacgazdaság keretszabályozásának megvalósításával foglalkozunk.

Feszült állapotban vagyunk. Egyrészt tovább kell haladnunk a piac által kijelölt úton, hiszen meg kell valósítanunk a belső piac alapelveit. Másrészt nem adhatjuk fel a felelősségérzetünket. Ezért kell megállapítanunk bizonyos korlátozásokat a szerencsejáték-piacon. Fel kell vállalnunk a felelősségünket. Nem hagyhatjuk, hogy bárki a kedve szerint bármit megtehessen a szerencsejáték-piacon, még annál is kevésbé, mint a pénzpiacon, hogy majd a társadalom fizesse meg az árát. Az oktatás, a pénzmosás, a bűnözés és a szerencsejáték szabadságának kérdésével foglalkozunk. Ezeket a dolgokat együttesen kell szemlélünk.

Világos fogalommeghatározásaink sincsenek. Ugyan mindannyian szerencsejátékról beszélünk, a szerencsejátéknak azonban nagyon sok fajtája és számos meghatározása létezik. Ezért örülök a hírnek, hogy készül egy zöld könyv, mert ez majd lehetővé teszi számunkra, hogy egyszerre közelítsük meg a meghatározás kérdését, a problémákat és a sajátos nemzeti szokások sokféleségét.

A pusztán belső piaci megközelítés sehova sem fog minket vezetni ebben a kérdésben. Mindazonáltal nem használhatunk egyetlen megközelítést egy másik kizárásával. Unió szintű keretszabályozásra van szükségünk, hogy ne kelljen ezt minden évben megvitatnunk. Ebben a kérdésben az összes tagállam és számos különböző működtető is érintett. Az együttes munkával nem a tagállamok jogszabályait kellene aláásnunk, hanem az európai piac jogbiztonságáról kellene gondoskodnunk.

Pier Antonio Panzeri (S&D). – (IT) Elnök asszony, biztos úr, hölgyeim és uraim, jól tudjuk, hogy léteznek eltérések az egyes országok különböző keretszabályozásai között, továbbá hogy az uniós és nemzeti ítélkezési gyakorlat különböző értelmezései jelenleg nagyszámú jogszértéshez és vitához vezetnek a tagállamokon belül.

A szerencsejáték-szolgáltatások határokon átnyúló jellege teremtette kihívás fényében a továbbiakban nem tartható fenn az az állapot, hogy nem rendelkezünk uniós szintű politikával. Mi több, az internet és az elektronikus kereskedelem utóbbi évekbeli gyors terjedése megnövelte az online játékok kínálatát, és egyre több az ezekből következő határokon átnyúló kérdés, amelyek továbbra is megoldatlanok.

Ezért meggyőződése, hogy az európai intézményeknek fel kell nőniük az olyan közös kihívásokhoz, mint a fogyasztóvédelem – különösen a gyermekek védelme –, valamint a bűncselekmények és a csalás megelőzése, de a törvénytelen és engedély nélküli szolgáltatások nyújtása elleni küzdelem kihívásához is, amellyel a nemzeti kormányok önmagukban nem tudnak megbirkózni.

A Bizottságnak ezért választ kell adnia a Parlament kéréseire, és törekednie kell az uniós keretszabályozás megteremtésére. Ehhez kellő határozottságot kell mutatnia. Biztos úr, jó szándéka nem kétséges, ezért mondom Önnek, hogy jó ötlet a konzultáció, csakúgy, mint a zöld könyv, feltéve, hogy a helyes jogszabályi keret meghatározására használják, és megjelenésével nem zárul le a folyamat. Az előző Bizottság nagyon gyakran túl sok zöld könyvet és fehér könyvet dolgozott ki anélkül, hogy határozatokat is hozott volna. Ennek ellenére úgy vélem, Ön tudatában van annak, biztos úr, hogy határozatokra van szükségünk, nemcsak szavakra.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – Elnök asszony, az Európai Bíróságnak, a Tanácsnak, a Bizottságnak és a Parlamentnek a szerencsejátékokra és a fogadásra vonatkozó álláspontját tekintve a következő következtetésekre jutottam. Gyakorlatilag minden tagállam és a Parlament is elutasítja a származási ország és a kölcsönös elismerés alapelveinek alkalmazását e konkrét és kényes területen. A Bíróság is elfogadja ezt, ahogyan azt szeptemberi ítéletében újra határozottan kifejezte. A Bizottság számára ez az ítélet azt jelenti, hogy elveszti egyik kulcsfontosságú érvét, amelyet minden jogszértési esetében használt.

A tagállamok szabadon állapíthatják meg a fogadásra és a szerencsejátékokra vonatkozó saját politikai célkitűzéseiket, és szabadon határozhatják meg részleteiben, milyen védekezési szintet vélnék megfelelőnek állampolgáraik számára. A Tanács és a Parlament éveken át szorosan együttműködött. 2006-ban és 2007-ben

mindkettő egyetértett abban, hogy a szerencsejátékot és a fogadást kizárják a szolgáltatási irányelvből és az audiovizuális médiaszolgáltatásokról szóló irányelvből.

A Schaldemose-jelentés tavaly a Tanács francia elnökség alatt végzett munkájára épült, és ez a vonal folytatódott a svéd és a spanyol elnökség alatt is. A Schaldemose-jelentésben én voltam az EPP-vonal felelőse, és osztom Schaldemose asszony nézetét.

Biztos úr, a következőt szeretném Öntől kérdezni: egyetért-e azzal, hogy a Bizottságnak végre el kellene kezdenie segíteni a tagállamokat minden illegális – más szóval engedély nélküli – szerencsejáték-kínálat elleni küzdelemben ahelyett, hogy olyan kérdésekre feccsérli az idejét, amelyeket már megválasztak? Ha így van, hogyan fognak hozzákezdeni?

Bogusław Sonik (PPE). – (PL) Elnök asszony, kétségtelen, hogy az online szerencsejáték piaca Európában igen lendületesen növekszik. Csakugyan, a világ szerencsejáték-piacának 40 %-a Európára koncentrálódik, növekvő hasznot termelve. Az elmúlt négy év során ezek a bevételek csaknem megduplázódtak: 6,5 milliárd euróról 11 milliárd euróra. Ezekből a statisztikákból kiindulva azt mondhatjuk, hogy ez a jelenség tovább fog terjedni nemzetek feletti szinten és határokon átnyúlva egyaránt. A szolgáltatások és az online piac fejlődése és a fogyasztói szokások változása választ igényel az Európai Uniótól. Az online szerencsejáték közösségi szabályozásának hiánya csak egy példa arra, amikor az intézmények nemcsak a társadalmi változásokkal nem tudnak lépést tartani, de arra is képtelenek, hogy a változó közös európai piac igényeire válaszoljanak. A határokon átnyúló kapcsolatokra és ügyletekre épülő, dinamikusan fejlődő szerencsejáték-piac közös és világos szabályozást igényel annak érdekében, hogy a lehető legkisebbre csökkenjenek a csalással, a pénzmosással, az eredmények manipulálásával és a függőséggel kapcsolatos kockázatok. Világos és átlátható elvek kellenek az egységes piac működési alapjául, és mindenekelőtt meg kellene védenünk az uniós fogyasztókat ezektől a veszélyektől.

Tájékoztatnunk kell a fogyasztókat az online szerencsejáték esetleges negatív következményeiről. A fiatalok, ahogyan ezt márciusi állásfoglalásunkban is elmondtuk, nem elég érettek ahhoz, hogy különbséget tudjanak tenni az olyan fogalmak között, mint a szerencse, az esély vagy a nyerés valószínűsége. Fel kell ismernünk a szerencsejáték-függőségnek a fiatalok körében növekvő veszélyét. Egyre gyakrabban előfordul, hogy a Bizottság nem tud lépést tartani az internet és a különböző online tevékenységek kivételesen gyors fejlődésével, és nem csak ebben az ügyben. Ennek vajon nem az az egyik oka, hogy a Bizottság teljes egészében olyan emberekből áll, akik olyan korban nőttek fel, amikor az online vállalkozások elektronikus világa még csak a fantasztikus regényekben létezett?

A Bizottságnak hozzá kell kezdenie egy részletes jelentés kidolgozásához, amely elemez mindent, ami a szerencsejáték becsületbeli problémájával és annak összes jogi és társadalmi következményével kapcsolatos. Egy világosan meghatározott európai magatartási szabályzat szükséges, amely megállapítja a legmagasabb követelményeket, és képes lesz különbséget tenni a játékok terén a becsületes sportverseny és a piszkos szerencsejáték között.

Elena Oana Antonescu (PPE). – (RO) Az európai uniós szerencsejáték-piac szabályozása kényes kérdés, függetlenül attól, hogy hagyományos vagy online szerencsejátékról beszélünk. Az online szerencsejáték-ágazat az utóbbi években tovább terjeszkedett, és ma már olyan terület, ahol óriási a nyereség. Egyesek a szerencsejáték betiltása mellett emelnek hangot, míg mások úgy vélik, hogy a tiltás csak azt eredményezné, hogy fokozódna az efféle, minden szabályozást nélkülöző tevékenység.

Az Európai Uniót és a tagállamokat közös célkitűzések vezérlik a szerencsejáték szabályozásnak javítására tett erőfeszítéseikben. Védeni akarják a kiskorúakat, megoldást kívánnak találni a függőségi problémákra, megfelelő ellenőrző intézkedéseket és reklámszabályokat szándékoznak bevezetni, nem beszélve az online szerencsejáték-függőség és mértéktelen használat megelőzéséről.

Mivel ezen a területen semmilyen jogharmonizáció nem létezik, a tagállamok szabadon dolgozhatják ki saját politikai célkitűzéseiket, és maguk határozhatják meg a kívánt védelmi szintet. Noha a célok azonosnak tűnnek, az e terület szabályozásával kapcsolatos kérdések megoldása közel sem könnyű. Mindazonáltal nem tagadhatjuk a helyzet valóságosságát – a szerencsejáték fontos gazdasági tevékenység, amely nem felel meg teljes egészében a belső piaci szabályoknak. Mivel semmilyen technikai akadály nem korlátozza őket, e tevékenységek határokon túl is hozzáférhetők, és eurómilliárdokra rúgó nyereséget termelhetnek.

Az Európai Bíróság ítéletei egyáltalán nem közelítik a szabályozás érvényre juttatásáról különböző nézetet vallók álláspontját. A Bizottság továbbra is azzal a paradox valósággal szembesül, hogy a tagállamok

joghatósága alá tartozik a terület szabályozása, miközben a szerencsejáték-szolgáltatók panaszokat nyújtanak be a nemzeti korlátozásokkal szemben.

Én nem támogatom az online szerencsejátékot. Inkább azt mondanám, hogy ellene vagyok e tevékenységnek. Ugyanakkor úgy vélem, abból a valóságból kell kiindulnunk, hogy ezek a játékok léteznek. Ezért harmonizált jogszabályokat kell alkotnunk, amelyek nemcsak szabályozzák a gazdasági szereplők tevékenységeit, ám a legfontosabb, hogy gondoskodnak a fogyasztók védelmét szolgáló intézkedésekről. Biztosítanunk kell, hogy az online szerencsejátékot felelős módon kezeljék. Meg kell védenünk a kiskorúakat és a kiszolgáltatottakat. Meg kell előznünk továbbá a függőséget, és el kell kerülnünk a szervezett bűnözést.

Tamás Deutsch (PPE). – (HU) Barátsággal köszöntöm mindenekelőtt Barnier biztos urat, akinek ezúton is szeretnék jó munkát kívánni. Tisztelt hölgyeim és uraim, kedves képviselőtársaim, engedjék meg, hogy három pontban foglaljam össze a mondanivalómat.

Elsőként is, ma, amikor szakértők elemzése szerint a tömegmédia, az internet világát éljük, ebben a világban a szerencsejátékok és különösen az online szerencsejátékokról azok társadalmi, kulturális és egészségügyi, mentális hatásai nélkül nem lehet beszélni. Az is nyilvánvaló – az egy esztendővel ezelőtt elfogadott Parlamenti döntés is nyilvánvalóvá teszi –, az online szerencsejátékoknak egyértelmű káros társadalmi következményei vannak. Elég csak, hogyha a szenvedélybetegségek kialakulásával összefüggő hatásairól vagy a szervezett bűnözéssel, a pénzmosással kapcsolatos hatásairól beszélünk, és ne feledkezzünk el a sportfogadás, ezen keresztül a sportot megmérgező hatásáról, hiszen mai nap is egy szörnyű európai bundabotrány időszakát éljük, ami sajnos összefüggésben van ezzel a kérdéssel.

Másodszorban, megítélésem szerint fordítva ülünk a lovon, hogyha az online szerencsejátékok szabályozásának a kérdését a szabad piac kérdésének tekintjük. Ez a kérdés elsősorban fogyasztóvédelmi kérdés. Megítélésem szerint a szabályozásnak a fogyasztóvédelem kérdéseit kell a középpontjában állítani.

S végül, de nem utolsósorban, engedjék meg, hogy két javaslatot megfogalmazzak. Közös, európai szintű szabályozásra van szükség, olyan szabályozásra, amely a fogyasztóvédelem szempontjából indul ki, és amely a megelőzést helyezi a középpontjába: megelőzni a szenvedélybetegségek kialakulását, megelőzni azt, hogy az online szerencsejátékok és a szervezett bűnözés között összefüggés legyen és megelőzni a „fair play”-t veszélyeztető bundabotrányokat is. Végül, de nem utolsósorban, szükség van arra, hogy az Európai Unió egy, az Unió határain átnyúló, azon tovanyúló szabályozást kezdeményezzen, hiszen az online szerencsejátékok kérdése, az egy globális kérdés, így tehát megítélésem szerint ezzel is foglalkoznunk kell.

Jim Higgins (PPE). – Elnök asszony, sok más tevékenységi területhez hasonlóan a szerencsejáték is a fejlett technológiából húz hasznot. Van ennek előnyös és hátrányos oldala is. Az előnyös oldala, hogy megkönnyíti a fogadást, és egyszerűbbé teszi a fogadások begyűjtését és a téték megtételét. Óriási jövedelemforrást jelent a tagállamok számára, és óriási területekre terjed ki. Korábban csak a versenyzés és a sport területén létezett, de ma már számos egyéb területen is, például a politikai előrejelzéseknél. Ahogyan Írországból mondjuk, fogadhatunk két falon mászó légyre is. Tehát nagy előrehaladás történt a szerencsejáték által lefedett területek tekintetében.

A hátrányos oldala a csalás, az eredmények manipulálása, a társadalmi és családi zűrzavar, a szerencsejáték-függőség stb. Becslések szerint egyedül az Egyesült Királyságban – ahogyan a Névtelen Szerencsejátékos (Gamblers Anonymous) mondja – a régióban közel 600 000 ember szerencsejáték-függő, és tagja a Névtelen Szerencsejátékos társaságnak. Ugyanezzel a problémával küzdünk Írországból, és közös problémánk ez az Unió egész területén.

Úgy vélem, meg kell vizsgálnunk az EB ítéletét, amikor azt mondjuk, hogy az egyes tagállamok feladata saját szabályaik és szabályozásuk megállapítása. Közös politikára van szükségünk, mert a szerencsejáték határokat lép át. Végigsöpör az egész Európai Unió. Úgy vélem, vissza kell térünk a 2009. március 10-én tett kitűnő ajánlásokhoz, mert ezek újfent figyelmet érdemelnek. A képviselők például felszólítják a tagállamokat, hogy szorosan működjenek együtt a határokon átnyúló szerencsejátékból következő társadalmi és a közrenddel kapcsolatos problémák megoldása érdekében. Másodszor meg kell védenünk a fogyasztókat a csalástól, és ennek megvalósításához közös álláspont szükséges. Harmadszor közös szabályozásra van szükség a reklámhirdetés és az online szerencsejátékkal kapcsolatos intézkedések terén. Végül, de semmiképpen sem utolsósorban a hitel tekintetében maximálni kell a felvehető hitel összegét, ami pedig az életkort illeti, természetesen világosan meg kell szabni a korhatárt.

Panzeri úr azt mondta korábban – és igaza van –, hogy sokat beszélünk itt állásfoglalásokról és ajánlásokról, és ez mind nagyon dicséretes, ám végül is az a feladatunk, hogy ezeket cselekvésre fordítsuk le. Máskülönben

mindössze törekvések maradnak. Cselekvésről beszélünk tehát és a menetrendről. Ezért várom nagyon a Bizottság választát.

Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė (PPE). – (LT) Valószínűleg senki nem vitatja, hogy a szerencsejáték a szenvedélybetegségek egyéb formáihoz hasonlóan komoly társadalmi problémákat vet fel, amelyek nem csupán a szerencsejátékosokat érintik, hanem az egész társadalmat. Összetett problémával van dolgunk.

Globalizált világunkban az internet-hozzáférés gyors terjedésével jelentősen emelkedett a szenvedélybetegség egy új formájának, az online szerencsejátéktól való függőségnek az előfordulása. Az 1996 óta eltelt tizennégy év alatt a szerencsejáték-piac drámai módon megnőtt. Ahogyan nő a piac, úgy növekszik a világon a szerencsejátékból származó általános bevétel. Addig, míg létrehozunk egy közös európai uniós rendszert a szerencsejáték szabályozására, csak a szerencsejáték-üzlet képviselői lesznek boldogok e számok láttán.

Az Európai Bíróság kimondta, hogy a szerencsejáték-szolgáltatások kihasználhatják a szabad mozgás alapelvét, és a tagállamoknak maguknak kell szabályozniuk azokat, figyelembe véve saját értékeiket és szokásaikat. Litvánia például továbbra is az Európai Unió azon országainak egyike, amelyben tilos az online szerencsejáték. Mindazonáltal a szolgáltatások szabad mozgása lehetőséget biztosít a szerencsejátékok számára, és szabad hozzáférést nyújt az online szerencsejátékokhoz, és még ha az egész Európai Unióban betiltanánk is a szerencsejátékot, akkor sem lennének megvédve a világ más részein nyilvántartott szerencsejátékoktól. Ezért kell létrehozni egy közös európai uniós rendszert az online szerencsejátékok szabályozására, figyelembe véve a veszélyeztetett csoportok védelmét, különös tekintettel a kiskorúak védelmére és az ügyletek ellenőrzésére.

A kiskorúak tárgyához szólva, nemcsak a pénzzel való szerencsejáték az, amitől függőek lesznek, hanem gyakran az erőszakos jellegű és tartalmú játékoktól is, ami szintén nagy probléma.

A helyzet majdnem azonos a szén-dioxid-kibocsátás problémájával, amelyet olyan gyakran vitattunk meg. Az internet számára nincs határ, ezért ha különbözőek az online szerencsejátékról alkotott szabályaink és rendelkezéseink, akkor az hasonló lesz az éghajlatváltozás problémájához: sok beszéd, és sajnos kevés eredmény.

Piotr Borys (PPE). – (PL) Elnök asszony, egy kérdést szeretnék intézni a Bizottsághoz azokkal a kérdésekkel összefüggésben, amelyeket munkatársam, Nitrás úr tett fel, aki ma nem tud jelen lenni, mert strasbourgi utazása nehézségekbe ütközött. Először is szeretném megkérni a Bizottságot, hogy kommentálja a tagországokban az utóbbi időben az Európai Bíróság közös ítéleteivel összefüggésben végrehajtott jogszabály-módosításokat. Másodsor, továbbra is a Bizottság tervei között szerepel-e, hogy jogi eszközökkel lép fel olyan közös keretrendszerek bevezetése érdekében, amelyek az online szerencsejátékokkal kapcsolatos ügyleteket szabályozzák, tekintettel elsősorban a fogyasztóvédelemre és a szerencsejáték-függőség elleni harcra, továbbá a szervezett bűnözés növekvő jelenlétére egy nem megfelelő módon átvizsgált és ellenőrzött rendszerben?

Ezzel kapcsolatban egyetért-e a Bizottság azzal, hogy a tagállamok a ma hatályban lévő közös uniós szabályozás ellenére sem képesek állampolgáraik szerencsejátékát megfékezni, még például a tiltások ellenére sem? Úgy tűnik, ezen a területen a jogi szabályozások nem igazodnak a jelen helyzethez és a fejlődő internetszolgáltatási piachoz. Ezzel kapcsolatban a következő a kérdésem: milyen intézkedéseket szándékozik tenni az Európai Bizottság ezen a területen annak érdekében, hogy esetleg egy minden tagállamra egyaránt érvényes közös jogi keretrendszert hozzon létre?

Toine Manders (ALDE). – (NL) Szeretnék gratulálni Barnie biztos úrnak bizottsági taggá való kinevezéséhez, és melegen üdvözlöm itt, minthogy rengeteg a napirendi pont.

A szolgáltatási irányelv, más néven a „Bolkestein-irányelv”, amelyet itt tárgyaltunk, kifejezetten kizárja a szerencsejátékot. Sajnálatosnak tartom, minthogy ez azt jelenti, hogy nem volt merszünk felismerni, hogy ez problémát jelent a fogyasztók számára, és úgy vélem, ez a kormányokon múlt, amelyek nagyon szerették volna ezt továbbra is a tagállamok kizárólagos jogosítványának tekinteni. Az eredmény egy jogi zagyvalék lett, amely jelenleg jókora jogbizonytalansághoz vezet. Ez sajnálatos, a bátorság hiánya áll mögötte, a mi részünkről is, hogy nem merünk szembenézni a problémáinkkal. Végso soron, ha nem nézünk szembe a problémánkkal, az olyan, mintha strucc módjára homokba dugnánk a fejünket. Holott valódi problémákról van szó, minthogy a szerencsejátékot szolgáltató szervezetek állandóan lesben állnak az újabb lehetőségekre várva.

Jelenlegi jogszabályaink a fizikai határokon alapulnak, ám régóta beléptünk már a virtuális határok korába. Véleményem szerint ezért uniós megközelítést kell biztosítanunk az online szerencsejátékhoz, világosabb jogszabályokat kell bevezetnünk, be kell vonnunk a szolgáltatókat is, és biztosítanunk kell a fogyasztók védelmét, valamint a szervezett bűnözés megakadályozását. Ez azonban azt is jelenti, hogy mernünk kell túllépni azon a helyzeten, ahol a kormányok megtartják monopóliumaikat az Európai Bíróság (EB) azon ítélete alapján, amely szerint a „korlátozó politika folytatása mellett a monopóliumok megengedettek”; ez egyre inkább kicsúszik a kezünk közül.

Az EB rendszeresen ezt állítja, és úgy vélem, vennünk kell a bátorságot, hogy olyan jogilag kötelező érvényű intézkedéseket hozzunk, amelyek megszüntetik a szerencsejáték kóros kinövését és a vele való visszaélést; nemcsak állampolgáraink miatt, hanem a szervezett bűnözés kizárása érdekében is. Remélem, sikeresnek bizonyul, Barnier biztos: óriási feladat vár Önre, amihez nagyon sok szerencsét kívánok!

Talán – és ez az utolsó megjegyzésem, elnök asszony – ez már az Ön feladata, hogy bátorítsa a Parlamentet azáltal, hogy ténylegesen szorosabban nyomon követi a szolgáltatási irányelv megvalósítását; végül is sok pozitív beszámolót hallottam e tekintetben.

Franz Obermayr (NI). – (DE) Elnök asszony, a C-42/07. sz. ügyben az Európai Bíróság azt vizsgálta, hogy Portugália megsértette-e az uniós jogot, amikor betiltotta az online szerencsejátékot. Portugália megtiltotta bizonyos cégeknek az internetes szerencsejáték-szolgáltatást. Az érintett vállalatok, mint például a BWin és a Liga Portuguesa de Futebol Profissional, bírósághoz fordultak, és egészen az Európai Bíróságig küzdöttek fel az ügyüket. Fő érvük az volt, hogy Portugália megsértette a szolgáltatásnyújtás szabadságát, és hogy végső soron bármely vállalkozó számára meg kell adni annak a lehetőségét, hogy határokon átnyúlóan nyújtson szolgáltatást. Ezen túlmenően minden uniós állampolgárnak is lehetőséget kell adni arra, hogy szabadon vehessen igénybe szolgáltatást, amely a szabadság passzív formája.

Tartalmát tekintve azonban a szolgáltatásnyújtás szabadsága a megkülönböztetett bánásmód tilalmát is magában foglalja, ami azt jelenti, hogy az állam nem hozhat külföldi szolgáltatókat kedvezőtlenebb helyzetbe, mint a belföldieket. Másrészt a szolgáltatásnyújtás szabadsága szintén tartalmaz korlátozási tilalmat, amely azt jelenti, hogy természetesen tilos bármely olyan tevékenység, amely önmagában nem hátrányosan megkülönböztető, ám arra irányul, hogy külföldi vállalatok piacra lépését megakadályozza. Érdekes módon az EB elutasította ezt, mondván, hogy a szolgáltatásnyújtás szabadsága korlátozható, amennyiben veszélyezteti a közérdeket, ha ez szükséges a csalás elleni küzdelemhez, a fogyasztók védelmének biztosításához és a szerencsejáték-függőség megelőzéséhez.

A szerencsejáték-függőség jelenleg óriási probléma. Csak Németországban 200 000 embert tartanak hivatalosan szerencsejáték-függőnek, és a fiatalok egyre nagyobb számban válnak e szenvedélybetegség áldozatává. Egy tanulmány szerint az emberek már 13 éves korukban elkezdnek szerencsejátékot játszani. Másrészt, és ezt a problémát is ismerjük, azokat a magánszolgáltatókat, akik megfelelnek a szigorú követelményeknek és megfelelő helyi fogyasztóvédelmi eljárásokkal rendelkeznek, kategorikusan kizárják a piacról, miközben az állami szerencsejáték-monopóliumok elkerülhetik a közösségi versenyt, ami nagyobb előnyhöz juttatja őket a piacon.

Remélem, hogy ezt a nagyon nehéz és kiélezett helyzetet figyelembe fogják venni az új keretszabályozás megalkotásánál, és hogy abba a Bizottság az általam felvetett kulcsfontosságú kérdéseket is bele fogja foglalni.

Giovanni Collino (PPE). – (IT) Elnök asszony, hölgyeim és uraim, mindenekelőtt szeretnék Barnier biztosnak jó munkát kívánni, mert jól végzett munkára van szükségünk.

A szerencsejátéknak, sajátos természeténél fogva, pszichológiai hozadékai is vannak az egyes játékosokra nézve, de hatással van az egyes társadalmak kulturális és viselkedési jegyeire is. Tekintve a szerencsejátékkal járó kockázatokat, az Európai Bíróság legutóbbi ítélete, amely minden egyes tagállam számára biztosítja a jogot, hogy az online fogadást és szerencsejátékot irányító szabályokat maga alkossa meg, józan ítélet.

A Liga Portuguesa esetében született ítélet megerősíti, hogy az Európai Uniót 27 különböző szabály irányítja belülről, aminek alapján az egyes tagállamok jogszabályok meghozataláról döntöttek. Ez az álláspont teljes egészében szemben áll a belső piac szabályának alkalmazásával, továbbá a szerencsejáték-ágazattal és az uniós szintű harmonizációval.

A nem kellő szigorral szabályozott kínálat kedvezőtlenül hathat az egyes uniós polgárok igényeire és viselkedésére, és itt különösen a legkiszolgáltatottabb csoportokra és a fiatalokra utalok.

Azt kérjük Öntől, Barnier biztos úr, hogy tegyenek lépéseket a keretszabályozás kialakítása érdekében, amely világossá teszi majd a szolgáltatók feladatait, valamint a szolgáltatók részére közös elveket és egy magatartási kódexet határoz meg azzal a céllal, hogy megvédjen minden olyan uniós polgárt, aki szenvedélyes szerencsejátékos.

Milan Zver (PPE). – (SL) Biztos úr, sok sikert kívánok az új tárcájához!

A szerencsejáték napjainkban a függőség egyik új formája. Ezt mindannyian tudjuk; a modern férfi és nő egyik menekülési formája. Mindazonáltal nekünk, politikusoknak szembe kell néznünk az online szerencsejáték tényével, és meg kell találnunk rá a megfelelő megoldást. Egyfelől meg kell védenünk az Európai Unió alapelveit, úgymint a szolgáltatások szabad mozgását, másfelől viszont meg kell védenünk a fogyasztókat.

Milyen irányba induljunk hát? Azzal, ha túl széles hatáskörrel ruházzuk fel a tagállamok nemzeti hatóságait, úgy tűnik, nem számoljuk föl az online szerencsejáték minden hátrányát. És nem számoljuk fel a pénzmosást vagy a hozzá kapcsolódó egyéb bűncselekményeket sem.

És legfőképpen nem számoljuk fel a monopóliumokat, hiszen az elkötelezett szolgáltatók természetesen pont ezt a szerepet fogják megszerezni maguknak az országhatáraikon belül. A szerencsejáték esetében ellenzem a protekcionizmust, és azt kívánom, hogy az Önök zöld könyve valóban mindenki hasznára oldja majd meg ezt a problémát, a fogyasztók és a nemzeti hatóságok, valamint az Európai Uniót létrehozó alapelvek hasznára.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Elnök úr, biztos úr, nagy horderejű téma került terítékre polgáraink érdekeinek védelme és annak szempontjából, hogy védelmet biztosítsunk a csalás kockázata ellen, amely gyakorta együtt jár a szerencsejátékkal, így az online szerencsejátékkal is.

A tagállamoknak meg kell tartaniuk abbéli autonómiájukat és teljes legitimitásukat, hogy szabályozhassák a szerencsejáték ellenőrzésének területét, mégpedig saját országuk hagyományainak megfelelően, és hogy biztosíthassák a fogyasztók és a polgárok érdekeinek legmegfelelőbb szintű védelmet, ideértve a szociális területen történő befektetéseket is, amint az Portugáliában történik.

Mindezek miatt ezen a téren nincs helye a verseny és a szabad szolgáltatásnyújtás szabályai alkalmazásának. Itt nem egy hétköznapi szolgáltatási területtel van dolgunk, hanem egy olyan játékkal, amely súlyos következményekkel járhat a polgárok életére nézve. Ezért reméljük, biztos úr, hogy a leendő intézkedések kidolgozása során nem fog megfélemlíteni erről az álláspontonról, és elismerik majd a tagállamok teljes legitimitását a további jogi keretek meghatározására.

Seán Kelly (PPE). – (GA) Elnök asszony, köszönöm, hogy lehetőséget biztosít arra, hogy szóljak néhány szót erről a lényeges nemzetközi kérdésről.

. – A szerencsejáték – és különösen az online szerencsejáték – rejtett függőség, és ennek a betegségnek más komoly függőségtől – pl. a kábítószer- és alkoholfüggőségtől – eltérően nincsenek fizikai megnyilvánulásai. Ráadásul az online szerencsejáték az új generáció függősége, és különösen a fiatalok körében terjed, akik sokkal jobban értenek a digitális technológiához, mint a szüleik, és ezért nehezen ellenőrizhetők, következésképpen nehezen védhetők meg.

Ezért üdvözlöm a zöld könyv küszöbön álló közzétételét, amelynek három kérdéssel kell foglalkoznia: elsősorban, fel kell mérnie, milyen széles körben terjedt el a szerencsejáték – példaképp emlitem, hogy abban a tízezres lélekszámú városban, ahol élek, néhány évvel ezelőtt csupán két fogadóiroda volt, jelenleg viszont már 18 működik. Másodsorban, e tények megállapítását követően a fiatalok, a szülők és az oktatók részére egy oktatási programot kell bevezetni, illetve harmadsorban, minden országban érvényes jogszabályokra lesz szükség.

. – GA Sok sikert kívánok Önnek ebben a fontos hivatalban, biztos úr.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök asszony, azzal a vitával kapcsolatban, hogy az online szerencsejáték a monopóliumok kizárólagos területe legyen-e, hogy engedélyköteles legyen-e, vagy tiltsuk-e be teljesen, úgy vélem, nem szabad elfelejtenünk, hogy a szerencsejáték-függőség drámai mértékben növekszik. Mint tudjuk, a kaszinók krupiéi pszichológiai képzést kapnak, hogy felismerjék a függő viselkedést mutató játékosokat. Ha kell, őket el is lehet tiltani a játéktól. Az online szerencsejáték-kínálat robbanásszerű növekedése óta azonban a függőség problémája egyre inkább az internetes játékoknál jelentkezik. Veszélybe sodorja az

emberek kapcsolatait, a munkájukat, az egészségüket, és pillanatok alatt több ezer eurónyi adósság felhalmozását is eredményezheti.

A fiatalok védelme további problémát jelent e kérdéssel kapcsolatban. Mindazonáltal az sehová sem vezet, ha eltüntetjük őket a szerencsejátéktól. Egy tanulmány kimutatta, hogy Hamburgban a 14–18 évesek körében tíz diákból egy illegálisan, pénzben játszik az interneten, online póker vagy sportfogadás formájában. Azt sem szabad elfelejtenünk, hogy mindez az érintettek és családjaik tragikus sorsa mellett, az államkasszára is hatással van.

Elnök. – Biztos úr, engedje meg, hogy legelőször is üdvözlöm Önt, lévén, hogy nem én nyitottam meg ezt a vitát, és egyúttal megadom Önnek a szót, hogy válaszoljon erre sok-sok kérdésre.

Michel Barnier, a Bizottság tagja. – (FR) Elnök asszony, köszönöm üdvözlő szavait, és köszönöm mindannyiuk jókívánságait és biztatását. Amint azt Önök is láthatják – és ahogy már én is elmondtam e Parlament előtt – nagy elszántsággal és eltökéltséggel kezdek hozzá a Barroso elnök úr által rám ruházott feladathoz. Talán még túlzottan idealista is vagyok. Hiszek benne, hogy léteznek kreatív eszményképek, kifejezetten, ha az európai projektről van szó.

A kérdés, amelyet Harbour úr fogalmazott meg nagyon világosan az előbb, és ezen kívül legfőképp Schwab úr, Gebhardt asszony, Rühle asszony és de Jong úr kérdései mind a következőkre vonatkoznak: mutat-e majd az Európai Bizottság ez alkalommal eltökéltséget és kezdeményezőkézséget, mi több, talál-e erre más eszközt, mint a jogsértési eljárásokat?

Hölgyeim és uraim, ne feledjék, mintegy 48 órája töltöttem be tisztemet. Ezért kérem, adjanak időt nekem és kollégáimnak, hogy komolyan foglalkozhassunk a kérdéssel, és úgy tárhassuk munkánkat Önök elé. Mindazonáltal, amiről szólni kívánok Önöknek, az egy újfajta megközelítés, amely nagyon fontos a számomra. Mint azt Önök közül is elmondták néhányan – többek közt Karas úr, Gebhardt asszony és egy perce Figueiredo asszony –, nem egy átlagos szolgáltatási ágról beszélünk. Ezért várják Önök is jogosan a Bizottság újféle hozzáállását, kezdve azzal az egyeztetéssel, amelyre épp most tettem javaslatot Önöknek.

Jelenleg a tagállamok maguk választhatják meg, miként közelítik meg ezt a kérdést, már amennyiben eleget tesznek a Szerződésből fakadó kötelezettségeiknek. Minden tagállam úgy véli, hogy a szerencsejátékot gondosan szabályozni kell, tekintettel azokra a kockázatra, amelynek kiteszi a társadalmat, amely kockázatot Schaldemose asszony jelentése – amelyet én magam alaposan és nagy érdeklődéssel olvastam – részletesen ismertet.

A Tanács munkája során is fény derült a vélemények, a hagyományok és a meglévő gyakorlatok közti jelentős eltérésekre. Azt vettem észre, hogy mióta 2006-ban úgy döntöttek, hogy kivonják a szerencsejátékot a szolgáltatásokra vonatkozó irányelv hatálya alól, a Bizottság nem konzultált a tagállamokkal egy európai uniós kezdeményezés érdekében. Ez az tehát, ami változni fog. Ami engem illet, kollégáim és én szorosan figyelemmel fogjuk követni a tanácsi munkacsoport tevékenységét. Arról is tudomásom van, hogy számos tagállam szeretné, ha korlátoznánk a fogyasztói jogokról szóló irányelvtervezet hatályát. És megerősítem, hogy a Bizottság nem veti el a jogsértési eljárásoktól eltérő megoldások alkalmazásának lehetőségét.

Hogy rátaláljunk a megfelelő útra, ki fogok adni egy politikai dokumentumot. Én magam a zöld könyv kifejezést használtam, de ehhez még ellenőriznem kell a Bizottság munkaprogramjának tartalmát és ütemezését, és meg kell ezt vitatnom a kollégáimmal. Mindazonáltal, ki fogunk adni egy politikai dokumentumot a kérdéssel kapcsolatos jövőbeni egyeztetések rendezése érdekében. Ez a kérdés, hölgyeim és uraim, biztosíthatom Önöket, az európai szintű koordináció új és értelmes formája lesz.

Természetesen fontos a gazdasági dimenzió is, de ismétlem, ami engem illet, nem csak ez számít. Más kérdések is épp ilyen nagy kihívást jelentenek a közérdek szempontjából. Creutzmann úr, Kirkhope úr, Paška úr – nem említhetek minden felszólalót név szerint, de gondosan feljegyeztem mindent, amit a képviselőcsoportok vezetői csoportjaik nevében említettek.

Az egyik ilyen kérdés, az egyik kihívás a határokon átnyúló bűnözés. Lehetséges-e ez ellen anélkül küzdeni, hogy európai szintű megközelítést alkalmazzunk? Véleményem szerint ez lehetetlen. Mi több, ha nem fogadunk el uniós szintű megközelítést az online szerencsejáték kapcsán, nem jutunk előre az e-kereskedelem belső piacának létrehozása terén sem.

Ami az online játékokat illeti, a legkevesebb, amit feltétlenül meg kell tennünk, hogy erősítjük az Európán belüli játékokat szabályozó nemzeti hatóságok közötti együttműködést. Ezt a kérdést egyébiránt a tanácsi

munkacsoport is bizonyára tanulmányozza, ezért a Bizottság ezen és más kérdéseken is a tagállamokkal együttműködve fog dolgozni.

Úgy hiszem, hogy amellet, hogy meghallgatom a tagállamok véleményét, továbbra is oda fogok figyelni arra, mi hangzik el itt az Európai Parlamentben, ahogy a mai délelőtti folyamán is tettem – habár világosan látom, hogy a Ház különböző tagjai különböző véleményt képviselnek, amelyek nem minden esetben következtetések –, mert tudom, mit jelent a Parlament többségi vonala. Meg fogom hallgatni a Parlamentet, csakúgy, mint a jobb európai koordinációról szóló egyeztetésben érdekelt többi érintett felet és szervezetet is. Mindenesetre, ez az, amire én javaslatot fogok tenni a Bizottságban helyet foglaló kollégáimnak a következő napok során.

Beszéltem már kihívásokról és vizsgálatokról, elnök asszony, és ezzel is szeretném befejezni. A társadalom előtt tornyosuló problémák között természetesen a függőség – amely különösen fontos, és amelyre az Önök jelentése is felhívja a figyelmet – és a kiskorúak kérdése is szerepel. Szigorú korlátokkal kell elérnünk, hogy a kiskorúak ne úzhessenek szerencsejátékot; minden tagállam dolgozik ezen a kérdésen, ám meglehetősen rendszertelen módon. Ezért vélem úgy, hogy ezen a ponton elkerülhetetlen az uniós koordináció.

Ahhoz, hogy jó munkát végezzünk, először is pontos megértés szükséges; ezért fogadom el a kérést, amelyet Önök közül sokan kifejeztek, hogy adjunk ki egy bizottsági politikai dokumentumot, amely a most idézett adatok mellett további adatokat és megbízható statisztikákat tartalmaz. Ennélfogva törekedni fogok annak biztosítására – és ez az, amit Stihler asszony és McGuinness asszony épp most kért –, hogy a világos politikai irányok mellett, amelyek alatt nem csak a szavakat, hanem határozati javaslatokat is értek, a bizottsági dokumentum tartalmazza mindenkifölött a szóban forgó kérdések lehető legpontosabb diagnózisát is.

Még egy utolsó szó, elnök asszony, egy olyan kérdéssel kapcsolatban, amely szintén összefügg a szerencsejátékkal – ez pedig nem más, mint a sportfinanszírozás. Olyan emberként mondom ezt, aki 10 évet szentelt az életéből arra, hogy sporteseményeket szervezzon. Alig néhány nap választ el bennünket a Vancouveri Olimpiai Játékok megnyitójától, és az a megtiszteltetés ért, hogy az Olimpiai Játékok szervező bizottságának egyik elnöke lehetek. Ezért jól tudom, hogy az ilyen nagyszerű sportesemények megrendezése pénzbe kerül, és hogy a finanszírozási háló valahol a szerencsejátékokhoz is kapcsolódik.

Ez az oka annak, hogy számos tagállam, amely a szerencsejáték segítségével finanszírozza a sportot, örködik saját nemzeti gyakorlata és jogszabályai fölött. Hogy jobban megértse az ezzel kapcsolatos aggodalmakat, a Bizottság jelenleg is dolgozik egy sportfinanszírozási témájú tanulmányon. Jövő héten ezzel kapcsolatban egy konferencia is megrendezésre kerül Brüsszelben, és abban a politikai dokumentumban, amelyet majd Önök elé tárok, szintén szót ejtünk majd ezekről a hálózatokról, amelyek a szerencsejátékon keresztül finanszíroznak sport- vagy más jellegű eseményeket.

Hölgyeim és uraim, nagy figyelemmel hallgattam Önöket, és nagyon hálás vagyok felszólalásaik sokféleségeért és színvonaláért. Ezek után is figyelemmel leszek Önök iránt. A Parlament mellett és a Parlamenttel együtt én is minden érintett féllel egyeztetni fogok. Ezért az említett politikai dokumentum alapján, amely a testület beleegyezésétől függően valószínűleg egy zöld könyv lesz, legkésőbb ez év őszén újfent találkozom majd Önökkel, hogy elérhessük arra irányuló céljainkat, hogy még következetesebbek legyünk, és létrehozzuk az európai uniós szintű koordináció csodálatos formáját.

Elnök. – Nagyon köszönjük, biztos úr, ezt a teljes és ösztönző választ.

A vitát lezárom.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Slawomir Witold Nitras (PPE), írásban. – (PL) Először is, szeretném felhívni a figyelmüket arra, mekkora jelentősége van napjainkban az online szerencsejátéknak. E vitában több kérdéssel is foglalkozunk, amelyeket véleményem szerint a lehető leghamarabb meg kell oldanunk, lehetőleg közösségi szinten. Az Európai Bíróság ítéletében kimondta, hogy a szerencsejáték szabályozása a tagállamok feladata, és hogy azok jelenleg épp szigorítják e területre vonatkozó szabályozásukat. Nem csak Lengyelországban, de más államokban is hallani olyan hangokat, amelyek szerint jelentősen korlátoznunk kellene az internetes szerencsejáték lehetőségét. Véleményem szerint ez egy helyes irányba tett lépés, amely az internet biztonságának megőrzését célzó elveket is magában foglaló világos és egységes szabályozás bevezetése felé tart. Másfelől, az online szerencsejátékokat gyakran nem csak egy ország területén belül játsszák. Ennek pedig komoly, nemcsak jogi, hanem pénzügyi következményei is vannak. Arra a kérdésre, hogy melyik állam jogszabályait kelljen alkalmazni, és milyen mértékben, továbbra sincs válasz. Véleményem szerint, mivel az Európai Unió egyik

alapvető feladata, hogy gondoskodjon polgárai biztonságáról, uniós szintű szabályozást kellene bevezetnünk, és biztosítanunk kellene annak hatékony végrehajtását is.

(Az ülést 11.25-kor felfüggesztik és 12.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: ROUČEK ÚR

alelnök

5. Az elnök nyilatkozata

Elizabeth Lynne (ALDE). – Elnök úr, csak szeretném bejelenteni, hogy a vágóhídra szánt lovak Európai Unióban való szállításáról szóló 0054/2009. sz. írásbeli nyilatkozathoz összegyűlt a megfelelő számú aláírás. Szeretném ezt minden aláírónak megköszönni. Ez remek hír számunkra.

Elnök. - Kedves kollégák, ma van a 20. évfordulója annak, hogy 27 év letöltése után Nelson Mandela kiszabadult dél-afrikai börtönéből, ahová az 1984-es rezsim zárta be.

(Taps)

Amint talán Önök is tudják, Mandela úr nyerte el először a Parlament által 1988-ban alapított Szaharov-díjat.

Nelson Mandela börtönből való szabadulásának 20. évfordulójára emlékezvén Jerzy Buzek, az Európai Parlament elnöke a következőt mondta: „Nelson Mandela inspirációt jelent, és rengeteg ember őrzi őt szívében és emlékezetében úgy Európában, mint Afrikában és szerte a világon. Nelson Mandela neve mindörökké egybeforrt a szabadságért, az igazságért és a demokráciáért folytatott harccal. Nelson Mandela állhatatossága, amellyel kiállt a demokratikus élet tisztességességéért, az emberi jogokért és a múltbeli ellenségekkel való megbékélésért, mindannyiunk számára a legmagasabb szintű, követendő és elérendő példát állította.

(Taps)

„Nelson Mandela folyamatos küzdelme és a HIV/AIDS leküzdése érdekében folytatott jótékonyági tevékenysége azt jelenti, hogy ő továbbra is emberek milliói számára jelent reménysugarat világszerte.

„Húsz év elteltével, mi is megerősítjük Nelson Mandela üzenetét, miszerint: „a mi kezünkben van”.”

Michael Cashman (S&D), a dél-afrikai kapcsolatok bizottságának elnöke. – Elnök úr, nagyon rövid leszek, mert nem szeretném feltartani a tisztelt Házat.

Amint azt mondta, Nelson Mandela 20 évvel ezelőtt szabadult a börtönből, ahol 27 évet töltött politikai fogolyként. A világ végignézte utolsó erőfeszítéseit a szabadsághoz vezető út során. Az a nap megváltoztatta Dél-Afrikát, és talán ez vitatható, de az egész világot is. Nelson Mandela alapította meg az új, modern Dél-Afrikát. Tette ezt harag, neheztelés és keserűség nélkül, ami azt mutatja, klasszisokkal magasodik más államférfiak fölé. Véleményem szerint ő az élő példa arra, hogy vagy bebörtönöz minket a történelmünk, vagy felszabadít. Szabadulásával egy országot szabadított fel, a történelem sülyesztőjébe küldve az apartheidet, és sokfajú demokráciává téve Dél-Afrikát. Üdvözljük!

(Taps)

6. Szavazások órája

Elnök. – A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet.)

6.1. Az előcsatlakozási támogatási eszköz (IPA) létrehozásáról szóló 1085/2006/EK tanácsi rendelet módosítása (A7-0003/2010, Gabriele Albertini) (szavazás)

6.2. A gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtása (A7-0005/2010, Jiří Maštálka) (szavazás)

6.3. A Progress közösségi foglalkoztatási és társadalmi szolidaritási program (A7-0049/2009, Kinga Göncz) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Kinga Göncz, előadó. – (HU) Csak pár szót szeretnék szólni. Egyrészt megköszönni az árnyék-jelentéstevőknek a segítségét a nagyon nehéz tárgyalások során, a szakbizottság segítségét, és ami nagyon fontos, a spanyol elnökségnek a segítségét. Az elakadt tárgyalásokat a spanyol elnökség mozdította előre az év elején.

A kompromisszum lényege az, hogy a Tanács első olvasatban elfogadta a Parlament által megszavazott mikrofinanszírozási eszköz szövegét, ami a gyors a kezdés miatt volt lényeges. A másik fontos eleme a kompromisszumnak az, hogy 60 millió euró kerül átcsoportosításra a PROGRESS-ből, 40 millió euró pedig a marginból, viszont 20 millió maximumig a Bizottság javaslatára visszakerülhetnek finanszírozási eszközök a PROGRESS-be. Én szeretném megkérni a Tanácsot, amely erre egy nyilatkozatot tett, hogy olvassa fel ennek a nyilatkozatnak a szövegét és fontos lenne, hogy ez megjelenjen akkor is, amikor hivatalosan megjelenik a Közlönyben ennek a szövege, a megállapodás szövege.

Nagyon fontos válságkezelő eszközt kapunk a kezünkbe. Azt szeretném kérni, hogy mindenki segítsen abban, hogy a tagországokba erről eljussanak az információk, minél többen használják ezt az eszközt a nehéz helyzetbe került emberek közül arra, hogy vállalkozást indíthassanak, és azt tudom ígérni a szakbizottság és a magam nevében is, hogy figyelemmel fogom kísérni, hogy hogyan indul el a program, és hogyan működik a program a továbbiakban. Őszintén reméljük, hogy sikeres lesz.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Tisztelt elnök úr! Véleményem szerint fontos, hogy a Bizottság nevében megtegyem a következő, Parlament által kért bejelentést.

Az eszköz az Európa Unió költségvetéséből 2010. január 1. és 2013. december 31. között 100 millió euró pénzügyi támogatást kap, és részben a Progress program költségvetésének 60 millió eurós csökkentéséből finanszírozandó. A Bizottság a költségvetés-tervezetek előterjesztésekor az 1a. tételre vonatkozó költségplafonon belül megfelelő elkülönítetlen összeget fog hagyni, miáltal a költségvetési hatóságok – a Tanács és a Parlament – dönthet arról, hogy a Progress program összegét legfeljebb 20 millió euróval megnöveli a 2011–2013-ig terjedő időszakban a költségvetési fegyelemről és a pénzgazdálkodás hatékonyságáról és eredményességéről szóló, 2006. május 17-i intézményközi megállapodás 37. pontjának megfelelően.

6.4. Az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti megállapodás az Európai Unióból származó pénzügyi üzenetadatoknak a terrorizmusfinanszírozás felderítésére irányuló program céljából történő feldolgozásáról és az Amerikai Egyesült Államok részére való átadásáról (A7-0013/2010, Jeanine Hennis-Plasschaert) (szavazás)

– A szavazás előtt:

Joseph Daul, a PPE képviselőcsoport nevében. – (FR) Tisztelt elnök úr! Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport nevében azt javaslom, hogy a tisztelt Ház az eljárási szabályzat 63. és 175. cikkével összhangban utalja vissza Hennis-Plasschaert asszony jelentését az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottsághoz. Tegnap meghallgattuk mind a Tanácsot, mind a Bizottságot. Mindketten azt akarták, hogy a Parlament adjon még időt arra, hogy válaszolni tudjanak az átmeneti megállapodásról személyesen feltett kérdéseinkre.

A Parlament helyesen jár el, amikor beszámoltatja a Tanácsot és a Bizottságot, de az Egyesült Államokat is. Ez a mi felelősségünk – és ez a Lisszaboni Szerződést követően méginkább így van –, és a felelősséget vállalnunk kell. A Parlament helyesen jár el, amikor a személyes biztonságot és a magánélet tiszteletben tartását együtt kezeli, mivel azok nem létezhetnek egymás nélkül. A PPE képviselőcsoport azzal, hogy a szavazás pár nappal történő elhalasztását kéri, nem kérdőjelezi meg a Parlament elvárásait vagy hatáskörét. Azt kéri, hogy a labdát dobjuk vissza egy rövid időre a Bizottság, a Tanács és az USA térfelére.

A képviselőcsoportom valójában azt javasolja a Parlamentnek, hogy korlátozza a Tanácsnak adott időt, és követelje meg, hogy a jövő hónaptól kezdődően adják meg a szükséges információkat, ne pedig májusban, ahogyan azt a Tanács kérte. Ez lehetővé tenné, hogy végleges állásfoglalást alakíthassunk ki márciusban. Ez nem irreális, már csak azért sem, mert tegnap este megtudtuk, hogy Malmström biztos asszony új tárgyalási mandátumot javasolt a jövő heti végleges megállapodásra vagy a következő brüsszeli „mini” ülésre, amire mintegy tíz napon belül kerül sor. Új mandátum februárban, parlamenti szavazás márciusban: ez a javaslatunk.

Timothy Kirkhope, az ECR képviselőcsoport nevében. – Tisztelt elnök úr! Támogatni kívánom az EPP szavazás elhalasztására tett javaslatát. Úgy vélem, hogy érzékeny és ésszerű intézkedésről van szó: a tisztelt Ház új hatáskörrel rendelkezhet, de azokat kimért és felelős módon kell gyakorolnunk. A Tanács megpróbálta megnyugtatni a Parlamentet, ugyanakkor bocsánatot is kértek a folyamat során vétett hibáikért. Azt hiszem tehát, hogy időt kellene szentelnünk arra, hogy együttműködjünk és együtt dolgozzunk egy új, hosszú távú megállapodáson. Véleményem szerint az szolgálja legjobban a tisztelt Ház jó hírnevét, a nemzetközi megállapodásaink jövőjét és Európa biztonságát, ha most időt adunk magunknak.

Jeanine Hennis-Plasschaert, előadó. – Tisztelt elnök úr! Azt javaslom, hogy szavazzunk az elhalasztás ellen, mivel az elhalasztás feltételeinek nem tett eleget a Tanács. A tisztelt Ház nem dőlhet be a hamis ígéreteknek: a labda a Tanács térfelén volt, de ők nem cselekedtek megfelelően és hatékonyan. A Tanács több mint két éve ismeri ezt problémát, és ez idő alatt nem tett semmit annak megoldása érdekében. Azzal, hogy nem hagyjuk jóvá az átmeneti megállapodást, nem veszélyeztetjük az európai polgárok biztonságát. A célzott transzatlanti adatcsere továbbra is lehetséges: a törvényesség döntő fontosságú, habár a törvényeinket jelenleg megszegik, és e megállapodás értelmében, annak ideiglenes alkalmazása révén továbbra is fennáll a törvényszegés. A Parlament ebben nem vállalhat cinkosságot.

Végül az utolsó megjegyzésem: ha az USA kormánya valami ilyesmit javasolna az USA Kongresszusának, nevezetesen hogy adják át az amerikai polgárok tömeges banki adatait egy idegen hatalomnak, mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy mit mondana erre az USA Kongresszusa, igaz?

(Taps a balszárnyon)

Cecilia Malmström, a Bizottság tagja. – Tisztelt elnök úr! A Bizottság támogatná a szavazás elhalasztását. Ez lehetőséget ad az új Bizottságnak arra, hogy új lendületet adjon e nehéz ügynek, és ugyanakkor több időt adna az Európai Parlamentnek arra, hogy megvizsgálja, hogyan lépünk tovább e kérdésben.

A Bizottság igen nagyra törő ütemtervet határozott meg. Meg kívánom erősíteni a Daul úr által elmondottakat: azt, hogy ha egyetértenek a szavazás elhalasztásával, a Bizottság elfogadja a február 24-én megkötendő, új hosszú távú megállapodásra vonatkozó mandátumot. Kész vagyok aznap személyesen előterjeszteni a mandátumot. A Tanács azt a következő nap kapja meg Brüsszelben mérlegelés céljából. Biztos vagyok abban, hogy a spanyol elnökség minden tőle telhetőt megtesz annak érdekében, hogy a lehető leghamarabb jóváhagyja a mandátumot. A Bizottság azt követően haladéktalanul megkezdheti a tárgyalásokat az USA-val, és megpróbálja a lehető leghamarabb lezárni azokat.

Az adott hatáskörön belül teljes körűen tájékoztatni fogjuk az Európai Parlamentet a folyamat minden szakaszában. Azt a célt tűztem ki, hogy olyan új megállapodást kötünk, amely a magánélet tiszteletben tartására és az adatvédelemre vonatkozóan igen ambiciózus biztosítékokat tartalmaz. Véleményem szerint az Atlanti-óceán mindkét partján kialakíthatjuk a bizalmat a pénzügyek nyomon követésére vonatkozóan, de ezzel párhuzamosan természetesen teljes körűen biztosítani kell az állampolgári jogok és az alapvető jogok védelmét.

Martin Schulz (S&D). – (DE) Tisztelt elnök úr! Kiegészítő kérdésem van a Bizottsághoz, azaz Malmström asszonyhoz. Jól értem-e, Malmström asszony, hogy Ön biztosi minőségében támogatja az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport szavazás elhalasztására vonatkozó kérését? Megkérdezhetem, miért nem támogatta az ilyen kéréseket azon hat hónap során, amikor a svéd elnökség európai ügyekért felelős minisztereként tevékenykedett? Ha akkor támogatta volna, akkor ma nem kellett volna az elhalasztásról vitáznunk.

Elnök. - Válaszolna nagyon röviden?

(A biztos udvariasan elutasította a lehetőséget.)

(A Parlament elutasította a kérést, miszerint utalják vissza a jelentést a bizottsághoz.)

6.5. A kórházakban és az egészségügyben előforduló, éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról a HOSPEEM és az EPSU között létrejött keretmegállapodás végrehajtásáról szóló tanácsi irányelvre irányuló javaslat? (B7-0063/2010) (szavazás)

7. A szavazáshoz fűzött indokolások

A szavazáshoz fűzött szóbeli indokolások

Jelentés: Kinga Göncz (A7-0049/2009)

Traian Ungureanu, a PPE képviselőcsoport nevében. – (RO) Külön köszönetet kívánok mondani az előadónak. Az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoport nevében üdvözlöm a Progress programra vonatkozó végső szavazást. A PPE képviselőcsoport – amelyet én képviseltem a jelentés elkészítése során – mindig is támogatásáról biztosított minden olyan kezdeményezést és intézkedést, amely a tagállamok közötti gazdasági és szociális egyenlőtlenségek kezelésére irányult.

Az a jelentés, amelyről ma szavaztunk, a PPE képviselőcsoport egyik fő célkitűzését valósítja meg, nevezetesen a mikro-vállalkozások támogatását, ami a társadalmi integráció kérdéséhez is kapcsolódik. A mai szavazás azt is garantálja, hogy a Progress keretébe tartozó programokat nem éri korlátozás, ezáltal megvalósítva a PPE képviselőcsoport további célkitűzését. Úgy vélem, hogy a jelentés 1. cikkében található a mai szavazás kulcseleme. Ténylegesen tükrözi azt a kiegyensúlyozott megközelítést, amelyet a PPE képviselőcsoport a projektfinanszírozás forrásainak kérdése tekintetében mindig is támogatott.

Ami azt illeti, az európai mikrofinanszírozási eszköz költségvetési tétele a Progress program pénzalapjaiból származó 60 millió euróból és más forrásokból származó 40 millió euróból áll össze. Ez az arány egybeesik a PPE képviselőcsoport megközelítésével, ami egyrészt támogatja a program gyors elindítását, másrészt óvatosságra int a pillanatnyi költségvetési megszorítások miatt. Ismételten meg szeretném köszönni a mai szavazást, és a jelentés megfogalmazása során nyújtott folyamatos támogatást.

Alajos Mészáros (PPE). – (HU) Szeretném elmondani, hogy nagyon örülök, hogy elfogadtuk ezt a programot és boldog vagyok, hogy én is mellette szavazhattam, éppen ebben az időszakban, amikor a gazdasági válsággal küszködnek országaink és a munkanélküliség aránya tíz százalék vagy afölött is van sok országunkban. Ez a csomag nagy segítség lesz mindnyájunknak. Nagyon köszönöm az előadónak és szeretném azt is elmondani, hogy örülök, hogy megegyezésre jutottak, hogy nem a Progress csomag rovására megy az egész 100 millió, hanem csak egy része, ez egy nagyon jó megegyezés, nagyon köszönjük és remélhetőleg mindenkinek hasznára válik.

Marian Harkin (ALDE). – Tisztelt elnök úr! Én is nagy örömmel támogattam ezt a kezdeményezést. Ez kézzelfogható kifejezése az egyik olyan intézkedésnek, amellyel az EU válaszol a jelenlegi gazdasági válságra. Ez a kezdeményezés azokra irányul, akik egyébként nem férhetnének hozzá a hitelpiachoz, azokra, akikről azt mondanák a bankok és más pénzüintézetek, hogy köszönjük, de nem érdekel minket az önök vállalkozása. Olyan emberek például, akik elveszítették munkájukat, akiket a társadalmi kirekesztés fenyeget, olyan emberek, akik nehezen tudnak visszalépni a munkaerőpiacra, most lehetőséget kapnak arra, hogy saját vállalkozást indítsanak, mert akár 25 000 euró garantált tőkeösszegű hitelhez juthatnak. Úgy vélem, hogy ez a kezdeményezés sok ember számára változást fog jelenteni, és megköszönöm a spanyol elnökségnek a megállapodás megkötésére tett erőfeszítéseit, valamint az előadónak is a kemény munkát.

Azt hiszem, ma jó megoldást találtunk különösen azok számára, akik – ahogyan azt már említettem – kiszorultak a hitelpiacról, és én magam is örülök annak, hogy a hitelszövetkezetek azon intézmények között vannak, amelyek tagjaiknak továbbítani tudják ezt a finanszírozást.

Siiri Oviir (ALDE). – (ET) Tisztelt elnök úr! A gazdasági válság szociális válságot idézett elő: máshogyan nem lehet leírni azt a helyzetet, amelyben a munkanélküliség a válság előtti időkhöz képest a háromszorosára, négy- vagy ötszörösére nőtt. A múlt évben, ugyanebben a képviselőházban kidolgoztuk az európai gazdasági fellendülési tervet, amely a Progress program keretében képzelte el a döntések megvalósítását és finanszírozását.

A helyzet persze bonyolult. A munkanélküliség nem csökkenthető egy csapásra. Támogattam a Bizottság mikrohitel-finanszírozásra vonatkozó kiegészítő intézkedéseit. Elfogadhatatlan azonban, hogy a könnyebb

utat akarták választani, és a hitelfinanszírozásra a Progress program alapjaiból akartak pénzt elvonni. Nem tudtam támogatni ezt a megközelítést, ezért a Göncz asszony jelentésében előterjesztett kompromisszumos megoldások mellett szavaztam.

Daniel Hannan (ECR). – Tisztelt elnök úr! A világ GDP-jéhez rohamosan csökkenő mértékben járul hozzá a jó öreg Európa. Ha nem számítjuk a legutóbbi bővítés során csatlakozott országokat, a 15 korábbi tagállam 40 évvel ezelőtt 35 %-kal részesedett a világ GDP-jéből, ma 25 %, 15 év múlva pedig 15 % lesz a részesedésük. Európa megcsontosodott és nehezen mozdul egy olyan gazdasági és szociális modell alkalmazása miatt, amelyre oly nagyon büszkék voltunk.

Közvetlenül a háború után egy ideig úgy tűnt, hogy működni fog a dolog: fizetett szabadság, szülési szabadság – mit nem lehet ezen szeretni? –, korlátozott munkaidő és a többi. De egyszer eljön az igazság pillanata, és most itt van! Négy német munkás teljesítménye három amerikai munkásával ér fel: ennek eredményeképpen az elmúlt 40 évben nagyjából változatlan az USA részesedése a világ GDP-jében. Olyanok vagyunk, mint egy öreg házaspár egy valaha előkelő házban, ami kezd szétporladni körülöttünk, és figyelmünket eltereli a küszöbön túli fejleményekről. A kontinensünk egésze elszigeteltté, megcsontosodottá és vénné válik.

Bogusław Liberadzki (S&D). – (PL) Tisztelt elnök úr! Nagy örömmel hagytam jóvá az állásfoglalást, és valamennyi módosítást is támogattam. Mely okok vezérték döntésemet? Elsősorban a válság ellenére sikerült a foglalkoztatás és a társadalmi szolidaritás kérdéseire koncentrálnunk. Másodsorban eltérő véleményünk ellenére sikerült a módosításokra koncentrálnunk, amelyek olyan közös módosítások voltak, amelyeket a szocialisták, a demokraták, a keresztény-demokraták és a liberálisok is támogattak. Harmadsorban és végül azt szeretném, ha ezzel egyértelmű jelzést adnánk a tagállamoknak arra, hogy az állásfoglalással kapcsolatban kövessék az Európai Parlament példáját.

Ajánlás: Jeanine Hennis-Plasschaert (A7-0013/2010)

Peter van Dalen (ECR). – (NL) Az Európai Parlament nagyobb hatáskört kapott, de ezzel a hatáskörrel ma nem élünk konstruktív módon. A SWIFT-ről szóló vita hevében sok hiba történt. A Bizottság és a Tanács túl kevés információt adott a Parlamentnek, és azt is túl későn. Ez nem történhet meg megint.

Ez azonban nem elég jó ok arra, hogy hirtelen leállítsuk azt a programot, amely évek óta ésszerűen működik, azt a programot, amely nyilvánvalóan több ízben megvédte az európai és az amerikai polgárokat. A jelentés ellen szavaztam, ennél fogva támogatom a SWIFT-megállapodás kilenc hónapos meghosszabbítását. Ha új megállapodás tárgyalására kerül sor, egyértelmű intézkedéseket kell hozni a személyes adatok fokozott védelme érdekében. Meg kell akadályoznunk a szükségtelen adatcserét, és nem engedhetjük meg az adatok határozatlan idejű tárolását.

Peter Jahr (PPE). – (DE) Tisztelt elnök úr! Senki nem vonja kétségbe, hogy az Európai Unióban határozottan küzdeni kell a terrorizmus ellen, valamint emellett szoros és konstruktív együttműködést kell kialakítanunk az Egyesült Államokkal. Ennek ellenére a SWIFT-megállapodás ellen szavaztam, mert az adatvédelem alapvető kérdései még tisztázásra várnak. Ezenkívül egész egyszerűen elfogadhatatlan volt, hogy a megállapodás megtárgyalása során semmibe vették a Parlamentet. Nagyon remélem, hogy a Parlamentet most teljes mértékben bevonják, és nem fog megismétlődni ez a helyzet.

Bizonyára szükség van az adatcserét szabályozó nemzetközi megállapodásra, de nem engedhető meg, hogy semmibe vegyék az állampolgári jogokat és az alapvető jogokat. Ha európai adatokat adunk át harmadik feleknek, arról is gondoskodnunk kell, hogy megvédjük az Európai Unió polgárainak adatvédelmi érdekeit. Továbbra is erre fogok törekedni.

Georgios Papanikolaou (PPE). – (EL) Tisztelt elnök úr! Tegnap igen fontos vitát tartottunk a SWIFT kérdéséről itt, a Parlamentben, és a Tanács és a Bizottság is nagyon fontos feltételezésekkel élt az eljárás során felmerülő problémákkal kapcsolatban, különösen ami a Parlamentnek a kérdés valamennyi paraméteréről való tájékoztatását illeti.

Pontosan ezért szavaztam ma az elhalasztásra vonatkozó javaslat mellett, hogy ily módon rövid időn belül megkapjuk a helyes tájékoztatást, tisztázzunk minden félreértést és végleges döntésre jussunk.

Létfontosságú az európai polgárok adatainak védelme, és mi valamennyien és feltétlenül e mellett állunk. Senki sem kérdőjelezi meg, hogy mindent meg kell tenni ennek érdekében. Ugyanakkor meg kell tennünk a terrorista szervezetek illegális finanszírozása elleni küzdelemhez szükséges intézkedéseket, és ily módon

preventív módon kell kezelnünk azt a jelenséget, ami terrorista támadások formájában megjelenő csapást jelent mind az Egyesült Államok, mind Európa számára.

Pontosan ezért a közeljövőben létfontosságú az a felelősségünk, hogy egyetértésben tudjuk megoldani a nézeteltéréseket, és e kérdésre megoldást tudjunk találni.

Gerard Batten (EFD). – Tisztelt elnök úr! Magyarázatot szeretnék adni a terrorizmus finanszírozásának felderítésére irányuló Hennis-Plasschaert-jelentéssel – az úgynevezett „SWIFT-jelentéssel” – kapcsolatos szavazásra.

Azt hiszem, hogy a szavazás még e hely normái szerint is zavaros volt. Azt hiszem megszavaztuk, hogy nem szavazunk, majd megszavaztuk, hogy visszautaljuk a jelentést a bizottsághoz. Én a mellett akartam szavazni, hogy nem adom beleegyezésemet a megállapodás megkötéséhez, azonban biztosan nem akartam a jelentés 2. bekezdése mellett szavazni, miszerint hosszú távú megállapodásra vonatkozó ajánlásokat terjesztenénk elő a Lisszaboni Szerződés jogi keretei között.

Semmilyen megállapodást nem szeretnék a Lisszaboni Szerződés keretében. A Lisszaboni Szerződés sérti Anglia parlamentáris alkotmányának 1689. évi alaptörvényét és Anglia egyéb olyan alkotmányos törvényeit, amelyek kifejezetten nem helyeztek hatályon kívül és továbbra is érvényben vannak. Emiatt Anglia – és természetesen Nagy-Britannia is – illegálisan megalakított kormány alatt működik.

Charalampos Angourakis (GUE/NGL). – (EL) Tisztelt elnök úr! Hadd mondjam el, hogy Hennis-Plasschaert úr jelentése mellett szavaztam, de hadd fűzzek magyarázatot a szavazatomhoz: a Görög Kommunista Párt elutasítja az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem nevében megkötött „terror-megállapodást”.

Kifogásoljuk a balközép és a jobbközép erőinek – az európai egyirányú utca erőinek – arra tett próbálkozásait, hogy az emberek iránt érzett lelkiismeretüket az Egyesült Államokkal kötendő „terror-megállapodásokkal” nyugtassák meg. Habár az Európai Parlament állásfoglalása nem hagyja jóvá az Európai Unió és az USA által már aláírt, átmeneti megállapodást, felkéri a Tanácsot, hogy kössön olyan állandó megállapodást az Egyesült Államokkal, ami állítólag tiszteletben fogja tartani a személyes adatok védelmét.

Mi ezt nyilvánvaló félrevezetésnek tartjuk. Véleményünk szerint nem lehet szó a személyes adatok védelméről, amíg azok a CIA vagy más titkosszolgálatok kezében vannak. Az Európai Unió, az USA és más imperialista erők a terrorizmust használják fel arra, hogy megsértsék a népi szabadságjogokat és jogokat, csapást mérjenek a népi mozgalomra és igazolják imperialista háborúikat.

Nem létezik olyan, hogy a népi szabadságjogokat tiszteletben tartó „terrorista-törvények”, ezért azokat vissza kell utasítanunk valamennyi ahhoz kapcsolódó „terror-megállapodással” együtt.

Daniel Hannan (ECR). – Tisztelt elnök úr! Érzékeny kérdésről volt szó, és irigykedem, hogy egyesek mindkét oldalon erkölcsi bizonyosságuknak adtak hangot. Törvényes állampolgári jogi kérdésekről volt szó, olyan aggodalmakról, amelyekben osztoznak az Egyesült Államok és az Európai Unió népei. Mindazonáltal úgy érzem, hogy mindent összevetve az amerikai kormány nem restellte a fáradságot, hogy osztozzon az Atlanti-óceánnak ezen a partján kifejezett aggodalmainkban, és olyan arányos javaslattal állt elő, ami figyelembe veszi a biztonság és a szabadság egyensúlyát.

Az elmúlt 10 év során számos olyan intézkedés ellen emeltem fel a hangomat, amelyeket biztonsági intézkedések leple alatt vezettek be e helyütt, és amelyek egyszerűen az állam hatáskörének további erősítéséről szóltak. Ebben az esetben azonban nem hiszem, hogy erről a kategóriáról lenne szó: olyan intézkedésről beszélünk, amellyel rámutathatunk a terrorista atrocitások felderítése terén elért sikereinkre. Sajnos nem hiszem, hogy a tisztelt Házban megfogalmazott egyes kritikák valóban az állampolgári jogok érdekét képviselték. Két másik napirendi pontról szóltak: elsősorban a szövetségi parlament hatáskörének a nemzetállamokkal szembeni megszilárdítása, másodsorban reflexszerű hitük, hogy Amerikának sehol és semmikor nincsen igaza. Kár! Barack Obama megválasztását követően a tisztelt Ház balszárnyán ülők közül sokan beszéltek lelkesedéssel egy új, transzatlanti partnerségről. Ma láthatjuk, mennyi hitelt adhatunk szavaiknak.

Jaroslav Paška (EFD). – (SK) Az Európai Bizottság megállapodást kötött az Egyesült Államokkal arról, hogy az uniós polgárok személyes adatait átadja az USA hírszolgálatainak. Az EU számára nagyon hátrányos és egyenlőtlen ez a megállapodás. Úgy gondoljuk, hogy e megállapodás – annak Európai Parlament elé terjesztett formájában – nem elfogadható, mivel felelősek vagyunk az uniós polgárok jogainak védelméért, és nem engedhetjük meg, hogy az USA hírszolgálatai 99 évre jogot szerezzenek adataik kezelésére.

Abszurd és egyenlőtlen volt a megállapodás szerkezete, és véleményem szerint lehetővé tette az uniós polgárok személyes adataival való visszaélést. Következésképpen jónak tartom, hogy az Európai Parlament elutasította ezt a megállapodást, és arra kötelezte az Európai Bizottságot, hogy kezdjen olyan új megállapodáson dolgozni, amely kiegyensúlyozott, és amely az USA és az EU polgárainak jogait egyenlő módon kezeli.

Zuzana Roithová (PPE). – (CS) A megállapodásról szóló szavazás elhalasztása, valamint a megállapodás ratifikálásának elutasítására irányuló javaslat mellett szavaztam. Az a tény, hogy a tisztelt Házban a büszkeség győzött a felelősség felett, nem jó jel még akkor sem, ha a Tanács rosszul kommunikált az Európai Parlamenttel. Ezen adatok elemzése azonban lehetővé teszi, hogy időben felderítsük az európai polgárok ellen irányuló terrorista támadásokat. Azok, akik amiatt pártoltak el az átmeneti megállapodástól, mert úgy gondolják, hogy az megfelelőbb védelmet biztosított az európai polgárok pénzügyi adatai számára, talán nem olvasták el ezt a megállapodást, mert ez jobb keretet ad a 2003-ból származó régi megállapodás szerint folytatott gyakorlatnál, habár nincsen tudomásunk olyan esetről, hogy az adatokkal visszaéltek volna. Éppen ellenkezőleg, az átmeneti megállapodásba még több új biztosíték került beépítésre, mint például az, hogy adatokat csak az USA igazságügyi államtitkára kérhet – az Europolhoz hasonló módon –, és csak azon vizsgálat világos leírása alapján, amelynek céljára az adatokat felhasználják. Ezért nem értem, mi történt itt. Véleményem szerint az Európai Parlament példátlanul arrogáns álláspontra helyezkedett.

Seán Kelly (PPE). – Tisztelt elnök úr! Először is csak annyit szeretnék mondani, hogy maradéktalanul elfogadom a tisztelt Ház demokratikus döntését, de ezzel az üggyel kapcsolatban öröömre szolgált, hogy a képviselőcsoportunkkal és a vezetőnk, Daul úr által felvázolt állásfoglalással összhangban szavaztam. Úgy vélem azonban, hogy két tényező járult hozzá ahhoz, hogy 15 szavazatkülönbséggel veszítettünk: elsősorban az, hogy Schulz úr nem kapott választ a kérdésére, másodsorban azt hiszem, hogy nem volt világos, miről is szavazunk.

A jövőre vonatkozóan azt hiszem, hogy amikor indítványok előterjesztésére kerül sor, mindenki számára elég világosan ki kell mondani, hogy most erről és erről szavazunk. Akár igazam van a helyzetet tekintve, akár nem, ez a véleményem.

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0063/2010

Miroslav Mikolášik (PPE). – (SK) Arról a szavazásról szeretnék beszélni, amit most tartottunk a kórházakban és az egészségügyben előforduló, éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról. El kell mondani, hogy ezt a problémát régóta alábecsüljük. Számos sérülés történik, akár a beavatkozások során, akár általános vagy szaksebészeti műtétek során: a nővérek vagy az orvosok olyan tűvel vagy szikével sebesítik meg magukat, amelyek a fertőző betegségben szenvedő páciens anyagmintájával fertőzött.

Egyre inkább tapasztaljuk, hogy az ápolók különösen ki vannak téve hepatitiszfertőzésnek, de az ilyen munkakörben nem ritka a HIV-vírusfertőzés és az AIDS-ben való megbetegedés sem. Támogatni kívánom az Európai Parlament erőfeszítéseit és a mi erőfeszítéseinket, hogy megelőző intézkedésekkel védjük orvosainkat és ápolóinkat, és hogy elismertessük az esetleges kártérítésre vonatkozó jogukat.

Marian Harkin (ALDE). – Tisztelt elnök úr! Örülök a mai szavazás eredményének, mert a Foglalkoztatási és Szociális Bizottság még 2006-ban jóváhagyott egy jelentést az európai egészségügyi dolgozók vérrel terjedő fertőzések elleni védelméről. A múlt év júliusában természetesen megkötöttük a keretmegállapodást a szociális partnerek között, és ma megvan az állásfoglalás. Ezt az állásfoglalást határozottan üdvözölni fogják az egészségügyi dolgozók az EU egész területén, mert az egészségügyi dolgozók körében a tűszúrásos, valamint az éles és hegyes eszközök által okozott sérülések jelentik az egyik leggyakrabban előforduló és leg súlyosabb kockázatot. A becslések szerint évente mintegy egymillió ilyen sérülés történik.

Most az a legfontosabb, hogy először sürgősen jóváhagyjuk, majd végrehajtsuk a javasolt irányelvben meghatározott intézkedéseket. Az egészségügyi dolgozók már így is régóta várnak, nem indokolt azt kérnünk, hogy még tovább várjanak. A munkájuk így is elég nehéz és elég stresszes, és tudom, hogy bármit örömmel fogadnak, amivel javítani tudunk a helyzeten.

A szavazáshoz fűzött írásbeli indokolások

Jelentés: Gabrielle Albertini (A7-0003/2010)

Andreas Mölzer (NI), írásban. – (DE) Izland – amely 2009. július 26-án nyújtotta be a Tanácshoz az Európai Unióhoz való csatlakozási kérelmét – természetesen nem kerülhet hátrányos helyzetbe más tagjelölt vagy

lehetséges tagjelölt országokkal szemben. Ennek fényében az előcsatlakozási támogatásról szóló, meglévő jogszabály átdolgozása és módosítása mellett szavaztam. Amint ismeretes, Izland már az EGT tagja, és igen fejlett nemzet, ezért korlátozni kell a támogatási alapról történő kifizetéseket. Ismételten felül kellene azonban vizsgálni ezt az előcsatlakozási eszközt. Egyáltalán nem világos például, hogy a nem európai országok – mint Törökország – miért kapnak több száz millió eurót az európai adófizetők pénzéből, olyan pénzből, amire sürgős szükség van Európában.

Jelentés: Jiří Maštálka (A7-0005/2010)

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) Én a jelentés mellett szavaztam, mivel a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló, 2003. évi hágai egyezmény mindenekelőtt a gyermekvédelmet szolgáló intézkedés, mivel az ilyen igények döntő többsége a gyermektartást érinti. Az egyezmény célja, hogy megkönnyítse az emberek számára a fizetések behajtását, és biztosítsa, hogy a külföldön benyújtott tartási igény eredményesen elismerésre és érvényesítésre kerüljön. Örülök, hogy a Tanács konzultált az Európai Parlamenttel, és odáig jutott, hogy döntést hozzon ezen egyezménnyel kapcsolatban, mivel az EU tagállamaiban és a más országokban való szabad mozgás adta lehetőségek, valamint a válások megnövekedett száma miatt megnőtt a tartások behajtására vonatkozó nemzetközi esetek száma is.

Hangsúlyozni kívánom, hogy ha Bizottság tartás behajtásra vonatkozó javaslata elfogadásra kerül, könnyebb és egyszerűbb lesz az egyezményt aláíró államok valamelyikében élő személy számára, hogy egy másik ország joghatóságába tartozó személytől behajtsa a tartást (nőtartást). Ha tehát jóváhagyásra kerül ez a döntés, az egyezményhez csatlakozott országok és az Európai Unió tagállamai közötti, erre vonatkozó kapcsolatok jogilag megerősödnek és harmonikusan szabályozottak lesznek.

Carlos Coelho (PPE), írásban. – (PT) A gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló, 2007. évi egyezmény rendkívül fontos – akár politikai, akár gyakorlati szempontból nézzük –, mivel a gyermektartás hatékonyabb behajtását biztosítja, ily módon segítséget adva a gyakran elég bonyolult helyzetek megoldásához. Mivel az ilyen követelések döntő többsége a gyermekekkel és a gyermektartással kapcsolatos, az egyezmény mindenekelőtt egy olyan gyermekvédelmi intézkedés, amely meghatározza a családtartási kötelezettségek elismerésének és érvényesítésének részletes szabályait. A javaslat célja, hogy az egyezményt jóváhagyja az Unió nevében, amely kizárólagos hatáskörrel rendelkezik az egyezmény egészére nézve. Az egyezmény jelentőségének tudatában csak támogatni tudom ezt a javaslatot, mégis úgy vélem, hogy habár az Unió feladata, hogy közölje az egyezménnyel kapcsolatos nyilatkozatokat és fenntartásokat, a tagállamoknak belső döntési lehetőséget kellene biztosítani arra, hogy e fenntartásokat és nyilatkozatokat értelmezzék és a nemzeti helyzetükhöz igazíthassák.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Támogatom ezt a jelentést, amely jóváhagyja a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló egyezményt. Az egyezmény célja, hogy a nemzeti határokon túl, a tartási kötelezettségek elismerésének és érvényesítésének pontos normái révén és az egységes igazgatási eljárásoknak köszönhetően garantálja a családtartási igények behajtását. Habár már létezik olyan rendelet, amely az EU két tagállamára vonatkozóan foglalkozik a tartási követelésekkel, az EU-n kívüli államokat érintő igények nem kaptak ilyen garanciákat. Ez az egyezmény a gyermekeink családtámogatásra való jogának védelmét ki fogja terjeszteni az azt aláíró EU-n kívüli országokat érintő igényekre is.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) A Tanács arra vonatkozó határozattervezete, hogy az Európai Közösség aláírja a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló egyezményt, mindenekelőtt olyan intézkedést jelent, amely megvédi a gyermekeket az EU-n belül, és amely meghatározza a nemzetközi követelések érvényesítésének módját, valamint azok elismerésének és érvényesítésének szabályait olyan esetekben, amikor a tagállamok és harmadik ország között merül fel tartási kötelezettség. Mivel a Közösség ezen a területen felhatalmazással bír arra vonatkozóan, hogy a tagállamokra teljes mértékben érvényes egyezményekre tegyen javaslatot, az eljárás gyors és bizonyára hatékonyabb, mint ha a tagállamok külön-külön írnának alá hasonló egyezményeket harmadik országokkal, és a jelentést teljes mértékben támogatom a szavazatommal.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) A jelentés mellett szavaztam, amely a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló egyezmény Európai Közösség általi aláírásáról szóló tanácsi határozatra tesz javaslatot. Az egyezmény jóváhagyása lehetővé teszi, hogy harmonizált szabályokat hozzunk létre a Közösségen belül azon harmadik országokra vonatkozóan, amelyek az egyezmény szerződő felei

lesznek. Ezekkel az intézkedésekkel fokozottabb védelmet biztosítunk a gyermekek számára, mivel a tartási igények döntő többsége a gyermekeket érinti.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) Az Európai Bizottság jóvá kívánja hagyni a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló hágai egyezményt, amely az egyezményt megkötő Közösség erejénél fogva kötelező érvényű lesz a tagállamokra nézve. A Bizottság külső hatáskörrel rendelkezik az egyezmény jóváhagyására.

Mivel a gyermektartás nemzetközi behajtása által felvetett gyakorlati kérdésekre nincsenek kész válaszok, ezen egyezmény jóváhagyása révén hatékonyabb lesz a családtartás nemzetközi behajtása, ily módon védve a követelések kedvezményezettjeit, a gyermekeket. Ezen okból kifolyólag, valamint az egyezmény adta jogbiztonság miatt fontosnak tartom az egyezmény jóváhagyását.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Egy modern, igazságos és fejlett kultúrájú társadalomban bizonyára megkérdőjelezhetetlen, hogy mindenki számára biztosítani kell a megfelelő és egészséges táplálkozást, különös tekintettel a növésben levőkre és a tanulóakra, elsősorban a gyermekekre. A társadalomnak minden támogatást meg kell adnia számukra és a fiatalok számára ahhoz, hogy a legjobb előmenetelt biztosítsa nekik. A táplálék – az emberiség elidegeníthetetlen alapelve – kulcsszerepet játszik a testi fejlődésükben, valamint mentális és kognitív képességeik fejlődésében. Mivel az EU fellépésének a polgárok az elsőrendű kedvezményezettjei, hangsúlyoznám az európai intézmények kezdeményező-készségét és az egyezmény betartását, amely a családtartás hatékony behajtásának biztosítása érdekében átnyúlik a határokon. Azt is hangsúlyozni szükséges, hogy eljött annak lehetősége, hogy a jogi határozatok kölcsönös elismerésének elve mentén lépéseket tegyünk a jogérvényesítés közös térsége felé.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *írásban*. – (PT) Semmi kétségünk nincs a Maštálka-jelentésben javasolt egyezmény megkötésének jelentősége felől, és ez okból mellette szavaztunk. Az említett egyezmény a külföldi határozatok elismerésének, a pénzalapok átutalásának és az igazgatási együttműködés kérdésével foglalkozik, beleértve számos olyan gyakorlati dolgot, ami hatással lehet a nemzetközi igények érvényesítésére.

Azzal azonban nem értünk egyet, hogy az Európai Unió kizárólagos külső hatáskörrel rendelkezzen ezen a területen. Még kevésbé fogadjuk el, hogy olyan precedenst teremtsünk, ami a tagállamok képességének fokozottabb korlátozását igazolhatná elsősorban a kétoldalú megállapodások megkötése terén, nem csak ezen a területen, hanem más területeken is.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D), *írásban*. – (PL) Egyre több olyan házasság jön létre, amelyekben a felek eltérő országokból és kultúrákból származnak. A nemzetközi házasságok felbomlásából adódó vitákkal kapcsolatos problémák évek óta gyakran szerepelnek az Európai Parlamenthez címzett beadványokban. Az Európai Parlament tudatában van annak, milyen súlyos problémák süjtják a nemzetközi házasságokban előforduló családi veszekedések közepette felnövő gyerekeket, és 1987-ben létrehozta a szülőjük által jogellenesen külföldre vitt gyermekek ügyeivel foglalkozó közvetítő intézményét. A Közösség a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtásáról szóló egyezmény aláírásával további lépést tesz polgárai, és különösen a gyermekek megfelelő védelmének biztosítása felé. Az egyezmény szándéka, hogy megerősítse a tartási kötelezettségekkel kapcsolatos ítéletek elismerésére és érvényesítésére vonatkozó, közösségi jogszabályokat, és hogy a Közösségen belüli, az egyezményt aláíró harmadik országokra vonatkozó szabályok harmonizálása révén megerősítse az igazgatási együttműködést a központi hatóságok között. Az egyezmény hatályba lépése tehát biztosítani fogja, hogy a családtartás kedvezményezettjei általános támogatást kapjanak a lakóhelyük szerinti központi hatóságtól, ha külföldről próbálnak családtartást behajtani. Az egyezmény egy sor olyan gyakorlati kérdést is felvet, amely hatással lehet a követelés intézésének módjára: például nyelvi követelmények, szabványos űrlapok, kölcsönös tájékoztatás a nemzeti jogról, valamint új, költségkímélő és az eljárást felgyorsító informatikai technológiák használata.

Nuno Melo (PPE), *írásban*. – (PT) gen fontos, hogy harmonizáljuk a gyermektartás és a családi tartások egyéb formáinak nemzetközi behajtását, és növeljük annak hatékonyságát, mert ez biztosítja a gyermekek jogait és védelmét, mivel döntő többségben ők a szülők válása esetében jogosan járó családtartás kedvezményezettjei.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) A gyermektartás behajtása egyre nagyobb probléma még az egyes országok területén belül is. Az állam gyakran kénytelen közbelépni, és pótolni a hiányzó családtartást. Észtország odáig megy, hogy a gyermektartást nem fizetők nevét közzéteszi az Interneten, hogy így kényszerítse a hanyag apákat a fizetésre. A bíróság által megítélt tartási kötelezettség határokon átnyúló végrehajtása érthető módon sokkal nehezebb. Egyezmény révén most könnyebb lehet a behajtás, de úgy tűnik, hogy az EU jóval túlmegegy a hatáskörén. Ez okból elutasítottam a jelentést.

Jelentés: Kinga Göncz (A7-0049/2009)

Luís Paulo Alves (S&D), írásban. – (PT) A Progress közösségi programmal kapcsolatban javasolt határozatról szóló jelentés mellett szavaztam. Ez a jelentés megváltoztatta a Bizottság javaslatát, amely korábban azt támogatta, hogy teljes mértékben a Progress program meglévő költségvetéséből finanszírozzunk egy új, munkahelyteremtő mikrofinanszírozási kezdeményezést: egy 100 millió eurós programot hozott létre válságkezelő intézkedésként, amelynek az a célja, hogy vállalkozásra ösztönözve nyújtson támogatást a munkanélkülieknek. Ez a program azért jött létre, hogy támogassa az Európai Unió célkitűzéseinek megvalósítását a foglalkoztatás, a szociális kérdések és az esélyegyenlőség terén – a Szociálpolitikai Menetrendben meghatározottak szerint –, valamint hogy elősegítse a lisszaboni növekedési és foglalkoztatási stratégia megvalósítását, amelynek végrehajtása átlagosan rendkívül jó arányt mutat (80%). Olyan időkben, amikor a pénzügyi és gazdasági válság szociális és foglalkoztatási válságba megy át, a Bizottság javaslatának elfogadásával helytelen jelzést adnánk, mivel a legkiszolgáltatottabb csoportok jelentik a Progress célcsoportját. A Parlament javaslata – a Tanáccsal együttes elkötelezettségnek köszönhetően – úgy szól, hogy 60 millió euró származna a Progress programból, és 40 millió euró a költségvetés fel nem használt részéből. A jövő évben mindkét programot megfelelő finanszírozással kell alkalmazni.

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) A gazdasági és pénzügyi recesszió következményei az EU átlagpolgárait sújtja a legfájdalmasabban, ezért az EU jelenlegi politikájának legfőbb feladata, hogy megállítsa a munkanélküliség növekedését, több munkahelyet és a gazdasági fellendülés számára kedvező feltételeket teremtsen. A válság alapvetően átalakította Európa munkaerőpiacait, ezért feltétlenül biztosítanunk kell, hogy megtegyük a szükséges intézkedéseket, hogy mind a munkavállalók, mind a vállalkozások könnyebben alkalmazkodhassanak a változó környezethez. Támogatom a jelentést, mivel úgy vélem, hogy a Progress program kiegészítő finanszírozása szükséges ahhoz, hogy az embereknek támogatást nyújtsunk a munkaerőpiacon, és segítsük a kisvállalkozásokat és azok fejlesztését.

Vilija Blinkevičiūtė (S&D), írásban. – (LT) A jelentés mellett szavaztam, mivel nagyszerű kezdeményezésről van szó, ami ahhoz fog segítséget nyújtani a hátrányos helyzetű európaiaknak – beleértve azokat a nőket és a fiatalokat is, akik elvesztették a munkájukat, vagy akiknek nincsen lehetőségük a munkaerőpiacra lépni –, hogy pénzügyi támogatáshoz juthassanak, és elő fogja segíteni a vállalkozást. A Progress közösségi foglalkoztatási és társadalmi szolidaritási program a legkiszolgáltatottabb csoportokat célozza meg, és segítséget nyújt nekik ahhoz, hogy alternatív munkahelyeket teremtsenek, és biztosítsák az önfoglalkoztatást, mivel a munkanélküliség leginkább a társadalom legkiszolgáltatottabb tagjait érinti.

Nagy örömmre szolgál, hogy az Európai Parlamentnek a Tanáccsal és a Bizottsággal folytatott háromoldalú megbeszélése során sikerült megállapodásra jutnia e program célzott finanszírozásáról és végrehajtásáról. Hangsúlyozni kívánom e kezdeményezés fontosságát, mert éppen most, amikor növekszik a munkanélküliség, a legkiszolgáltatottabbak társadalmi elszigeteltsége is fokozódik. Ezért szeretném hangsúlyozni, hogy a Progress program sikeres és hatékony végrehajtása révén el fogjuk érni az EU által meghatározott szociális prioritásokat: új munkahelyek teremtését és a foglalkoztatás növelését, nagyobb lehetőség biztosítását a munkaerőpiacra való belépéshez, valamint a munkaerő-piaci igények kielégítését.

Marielle De Sarnez (ALDE), írásban. – (FR) Európai Parlament és a Bizottság a gazdasági recessziót és a rosszabbodó foglalkoztatási helyzetet látva – különösen a fiatalok körében – Progress néven új mikrofinanszírozási eszközt vezet be. A MoDem európai parlamenti képviselőinek fellépése arra irányult, hogy hozzáférést biztosítson az eszközhöz a mikrovállalkozások számára a szociális gazdaságban, hogy támogató szociális szolgáltatásokat tudjanak kidolgozni azon kiszolgáltatott emberek számára, akik saját mikrovállalkozást akarnak létrehozni vagy fejleszteni. Ami az eszköz finanszírozását illeti, a MoDem parlamenti képviselői új költségvetési tétel ötletét támogatták, mert így nem rövidülne meg a foglalkoztatás növelésére szolgáló, számos kezdeményezést finanszírozó Progress program költségvetése.

Végül kiegyensúlyozott kompromisszum született a Bizottság, a parlamenti képviselőcsoportok és a Tanács között, ami egyes finanszírozást irányoz elő (60 millió euró a Progress program költségvetéséből és 40 millió euró új európai költségvetési tételekből). Az új eszköz hatálybalépése olyan előrelépést jelent, ami az Unió azon óhaját tanúsítja, hogy konkrét intézkedést tegyen a polgártársai törvényes szociális aggodalmaival szemben, és bizonyítja, hogy érdemes fokozottabban bevonni az Európai Parlamentet Európa döntéshozatali folyamatába. A MoDem európai parlamenti képviselői üdvözlik ezt.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Göncz asszony jelentése mellett szavaztam, ami elveti a Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy az európai mikrofinanszírozási eszköz céljára 100 millió eurót csoportosítson át a Progress programból. Ha egy olyan helyzetben, amikor a gazdasági és pénzügyi válság már szociális és

foglalkoztatási válságba sodorja az EU-t, pénzt vonunk el a legkiszolgáltatottabb csoportok számára kidolgozott Progress programból, az nagyon negatív jelzést ad Európa polgárainak. Ezzel kapcsolatban újabb konzultációkat kell tartani, hogy megfelelőbb megoldást találjunk, és ily módon biztosítsuk, hogy az európai mikrofinanszírozási eszköz elérje céljait.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) Mivel Európa súlyos pénzügyi és gazdasági válságon megy keresztül, amely súlyos szociális válságba torkollott – aminek következtében valamennyi tagállamban nő a munkanélküliség –, az EU számára fontos, hogy hatékony mechanizmusokat hozzon létre a válság leküzdésére, valamint a leginkább érintettek – mint például a munkanélküliek – megsegítésére.

Ezért jött létre az európai mikrofinanszírozási eszköz, amely kifejezetten a foglalkoztatás területén jelentkező kihívásokra kíván választ adni. Ez az eszköz 100 millió eurós finanszírozást kapna a 2010. évi költségvetés külön tételeként.

Következésképpen úgy tűnik, hogy a Bizottság azon javaslata, miszerint a Progress programból csoportosítana át pénzt, a jelenlegi kilátások mellett helytelen jelzést adna, hiszen a Progress program a kiszolgáltatott csoportokat támogatja, és a szociális menetrendet kívánja alkalmazni a megkülönböztetés, a társadalmi kirekesztés, a munkanélküliség és a nemek közötti egyenlőtlenség elleni küzdelemben.

José Manuel Fernandes (PPE), írásban. – (PT) A Progress program az Európai Unió szociális menetrendjében meghatározott foglalkoztatási, szociális és esélyegyenlőségi célkitűzések támogatása érdekében jött létre, valamint azért, hogy elősegítse a lisszaboni növekedési és foglalkoztatási stratégia végrehajtását. Egyetértek a foglalkoztatási és társadalmi integrációs célú mikrofinanszírozási eszközzel, amelyet már jóváhagyott az Európai Parlament. Nem tudok azonban egyetérteni a Progress program finanszírozásának csökkentésével. Az új programokat elvileg nem a már meglévő programok rovására kellene finanszírozni. Megjegyzendő, hogy a Progress program harmadik évének minőségi és mennyiségi értékelése költségvetési szempontból igen pozitív. Az elmúlt két és fél év során 80% feletti a végrehajtás átlagos mértéke kötelezettségvállalások és kifizetések formájában. A jelenlegi helyzet arra készítette a Költségvetési Bizottságot, hogy a 2010. évi költségvetési eljárás keretében egyértelműen az új finanszírozási eszköz mellett tegye le a voksot, és ennek érdekében két új költségvetési tételt hozzon létre. Ezen okoknál fogva szavaztam az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett, amely elveti a Bizottság arra vonatkozó javaslatát, hogy 100 millió eurót csoportosítsunk át a Progress programból mikrofinanszírozás céljára.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A jelentés ellen szavaztunk, mert a Parlament többsége a foglalkoztatási és társadalmi integrációs célú európai mikrofinanszírozási eszköz létrehozásáról szóló, előző – és a múlt év decemberében megszavazott – Göncz-jelentés esetéhez hasonlóan, adott szavát megszegve olyan javaslatot hagy jóvá, ami pénzt von el a Progress közösségi programtól.

Emlékeztetünk arra, hogy a Foglalkoztatási és Szociális Bizottságban jóváhagyott két jelentés az Európai Parlament egy korábbi állásfoglalásával összhangban elvetette, hogy ezt az új eszközt egy már meglévő és működő eszköz rovására finanszírozzuk.

Alternatív megoldásként új költségvetési tételt javasoltak, ami saját finanszírozással, azaz „új” pénzzel rendelkezik. A képviselőcsoportunk által előterjesztett módosítások ugyanezeket az irányvonalakat követték, de sajnálatos módon elutasításra kerültek.

Mivel romlanak a tagállamokban a szociális feltételek, elfogadhatatlan, hogy a pénzalapokat a foglalkoztatástól és a társadalmi integrációtól az időközben meghatározott egyéb prioritások felé csoportosítsuk át, még akkor is, ha a mikrofinanszírozásról van szó.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) légám, Göncz Kinga jelentése mellett szavaztam, ami a 10-nél kevesebb dolgozót foglalkoztató vállalkozások munkahelyteremtésének támogatásához és a társadalmi integráció elősegítéséhez szükséges mikrofinanszírozási eszköz létrehozásáról szól. Ami a finanszírozást illeti – és ez a Tanáccsal való tárgyalások buktatója –, örülhetünk a négy évre szóló 100 millió eurós költségvetésnek. A gazdasági válság idején minden eddiginél fontosabb, hogy a szociális gazdaság valamennyi olyan érdekeltje támogassa a fellépést, aki nehezen fér hozzá a hagyományos hitelpiachoz. Adjuk vissza a polgároknak egy olyan Európába vetett hitüket, amely gyengeségük ellenére a segítségükre siet vállalkozói projekteikben.

Iosif Matula (PPE), írásban. – (RO) Európa a Progress program révén foglalkozik a polgárai előtt álló problémákkal, ily módon járulva hozzá a foglalkoztatási, a társadalmi integrációs és az esélyegyenlőségi célkitűzések megvalósításához. Az új mikrofinanszírozási eszköz bevezetése hasznos kezdeményezés a jelen

gazdasági és pénzügyi válság közepette, és választ ad annak szükségességére, hogy Európa gazdaságai a fellendülés útjára lépjenek.

Pontosan ezen okok miatt nem kellene az új programokat a jelenlegi prioritások háttérbe szorításával finanszírozni. A mai napon jóváhagyott megoldás részben ad csak választ a finanszírozás kérdésének nagy részére. Habár nem ez a lehető legjobb megoldás, mégis mellette szavaztam, mert számunkra rendkívül fontos az európai mikrofinanszírozási eszköz léte. A 100 millió euró, valamint az esetleges további 20 millió euró a 2011–2013-ig terjedő időszakra külön hitelkeretet alkot. Ez az eszköz hasznos segítséget fog nyújtani azoknak a munkanélküli és kiszolgáltatott embereknek, akik mikrovállalkozást szeretnének indítani vagy működtetni.

Véleményem szerint az európai mikrofinanszírozási eszköz még nagyobb költségvetést igényel annak érdekében, hogy valóban hatékonyan tudja megvalósítani a foglalkoztatási és társadalmi integrációs célkitűzéseit.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A Progress program nagyon fontos a szociális menetrend megvalósítása szempontjából, támogatja a megkülönböztetés elleni küzdelmet, a társadalmi integrációt, a foglalkoztatást és a nemek közötti egyenlőséget. Ez a program fontos eszköz, amelyet kötelezettségvállalások és kifizetések formájában 80% körüli arányban hajtottak végre. Mindazonáltal nincsen értelme, hogy az e programra szánt pénzalapokat az EU-ban és a világban jelenleg tapasztalható gazdasági válságból adódó új munkanélküliség elleni küzdelemre csoportosítsuk át. A foglalkoztatási és társadalmi integrációs célú mikrofinanszírozási eszköz létrehozása pozitív lépés, de saját finanszírozással és a Progress program céljára szolgáló pénzalapok felemésztése nélkül kell megvalósítani.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), írásban. – (FR) Az Európai Parlament és az Európai Tanács közötti többszöri eszmecsere követően az elmúlt napok nem hivatalos háromoldalú megbeszélései lehetővé tették, hogy megállapodás szülessen az európai mikrofinanszírozási eszköz finanszírozásáról. Külön szeretnék gratulálni a tárgyalásokon részt vevő valamennyi félnek, mert minél gyorsabban megszületik a döntés, annál gyorsabban tudják a polgárok igénybe venni ezt az európai mikrofinanszírozási eszközt. A mai szavazás során az európai mikrofinanszírozási eszköz vegyes finanszírozását támogattam, ami összesen 100 millió euróra rúg: 60 millió euró átcsoportosítása a Progress programból és 40 millió euró a költségvetési megtakarításokból. Ez a megállapodás például lehetővé fogja tenni, hogy az európai polgárok mikrohitelk révén juthassanak kölcsönhöz, hogy szemüveget vásárolhassanak a gyermekeiknek, akik olvasási gondokkal küszködnek az iskolában, ha a hagyományos bankjuk elutasítja a hitelkérelmüket.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE), írásban. – (DE) A mikrofinanszírozás egyes esetekben segítséget nyújthat az embereknek vállalkozás alapításához, és ily módon a válságból való kilábaláshoz. A képviselőcsoportom és én is az ellen szavaztam ma, hogy 60 millió eurót átcsoportosítsunk a Progress programból mikrofinanszírozás céljára. Az Európai Szociális Alap (ESZA) a mikrofinanszírozás kifizetésének lehetőségét kínálja fel. A 2007–2013-ig terjedő időszakra vonatkozó teljes előirányzata 76 milliárd euró, és az összeg egy jelentős részét a mikrofinanszírozás céljára különítették el. Az ESZA finanszírozása azt is lehetővé teszi, hogy a mikrofinanszírozást más intézkedésekkel együtt lehessen felkínálni. Ahelyett, hogy teljes mértékben kihasználnánk ezeket a lehetőségeket, olyan új mikrofinanszírozási eszközt hozunk létre, amely nagy bürokratikus ráfordítással és elenyészően kis költségvetéssel jár. A helyzetet tovább rontja, hogy a terv szerint ezt az új eszközt az EU legkisebb programjából, az európai szegénységgel foglalkozó Progress programból kellene finanszírozni (amelynek összes előirányzata 743 millió euró). Félrevezető az a benyomás, hogy új pénzalapokat biztosítunk a programhoz, amint azt a mellette szólók állítják: valójában a szociális szempontból hátrányos helyzetű csoportok támogatására szolgáló programokból csoportosítunk át pénzeket.

Mi, zöldek nem értünk egyet az ilyen bővísztrükkökkel, mert a pénzt a legszegényebektől vonjuk el, hogy új hiteleszközt hozzunk létre. Nem az újságok címdalára kívánczó, a szegénység elleni programból finanszírozott új eszközre van szükségünk, hanem bátorságra, hogy külön EU-költségvetést biztosítsunk e célra.

Anna Záborská (PPE), írásban. – (FR) A Bizottság a munkahelyteremtés ösztönzése érdekében új európai mikrofinanszírozási eszköz létrehozását javasolta. Az eszköz célja, hogy a gazdasági fellendülési tervet szélesebb körűen értelmezve segítséget adjon a munkanélkülieknek a talpra álláshoz, és hogy elérhetővé tegye a vállalkozást Európa néhány leghátrányosabb helyzetű csoportja számára, beleértve a fiatalokat is. Valamennyi intézmény nagyobb figyelmet kellene, hogy szenteljen a legszegényebb munkavállalóknak. Ha valakinek van munkája, az feltétlenül azt jelenti-e, hogy nem szegény? A munkahelyek és a szociális juttatások elég védelmet biztosítanak-e a közömbösséghez vezető elszigeteltség vagy sebezhetőség ellen? A munka

valóban közösségbe integrálja az egyént. De amint azt a tapasztalat mutatja, ez nem elég ahhoz, hogy valaki polgárrá váljon. A szegénységben élő családok elmondják nekünk, hogy a munka sokkal többet jelent számukra egyszerű jövedelemforrásként. Könnyű programokat indítani a munkanélküliek számára, de ennél fontosabb, hogy a legszegényebb embereket és azokat segítsük, akik a legmesszebb kerültek a munkaerőpiactól. Ezért örülök a fontos szerepnek, amit a Negyedik Világ Európai Bizottsága játszott a kollégák közötti és a civil szervezetek képviselőivel való eszmecsere elősegítésében.

Jelentés: Jeanine Hennis-Plasschaert (A7-0013/2010)

Zigmantas Balčytis (S&D), írásban. – (LT) Az Európai Unió intézményeinek közösen kell fellépniük az Európai Unió politikája következetességének és integritásának biztosítása, valamint a polgáraink jogai védelmének garantálása érdekében. Az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között létrejött, a pénzügyi üzenetadatok átadásáról szóló megállapodásról szóló vita már elég régóta folyik, és az intézmények jól tudják, hogy az Európai Parlament nem fog elfogadni olyan megállapodási feltételeket, amelyek sértik a személyes adatok titkosságát és nem biztosítanak hatékony adatvédelmet. A Tanács azon lépése, hogy az Amerikai Egyesült Államokkal való megállapodást a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtti napon hagyta jóvá, megmutatta, hogy a közösségi intézmények közötti bizalom egyelőre nem egyéb pusztán szónál. Az Európai Parlamentnek – a polgárokat közvetlenül képviselő intézményként – részt kell vennie a megbeszéléseken és az olyan döntések meghozatalában, amelyek közvetlen hatással vannak a polgáraink állampolgári és szabadságjogaira. A Tanács maga is elismeri, hogy az adatok átadásáról szóló megállapodás alapvető kérdéseire nem sikerült megfelelő választ találni, ezért úgy vélem, hogy valamennyi érintett országgal meg kell kezdeni a nyílt és részletekbe menő tárgyalásokat. Szükséges az Amerikai Egyesült Államokkal való megállapodás, de az nem sértheti a személyes adatok védelmére vonatkozó európai jogi követelményeket.

Regina Bastos, Maria Da Graça Carvalho, Carlos Coelho, Mário David és Maria do Céu Patrão Neves (PPE), írásban. – (PT) Az átmeneti megállapodás ellen szavazunk, mert annak feltételei nincsenek összhangban az európai jogszabályokkal. Elfogadhatatlan, hogy a portugál rendőrség csak bírósági végzés alapján férhet hozzá egy személy banki adataihoz, ugyanakkor az Amerikai Egyesült Államok rendőrsége mindenfajta törvényi ellenőrzés nélkül értelmezheti és elemezheti az adatok millióit.

Elismerjük, hogy szükség van a nemzetközi bűnözés és a különösen a terrorizmus elleni küzdelem terén való transzatlanti együttműködésre.

Hangsúlyoznánk, hogy ezt az együttműködést a kölcsönös bizalom, valamint a viszonyosság, az arányosság és az állampolgári jogok tiszteletben tartása alapján kellene kialakítani.

Elítéljük a Tanács Európai Parlamenttel szemben tanúsított magatartását, amikor tájékoztatás nélkül kész tények elé állította. Ez nem ismétlődhet meg a jövőben, és a Lisszaboni Szerződést szigorúan be kell tartani.

Egy rosszul megtárgyalt megállapodás jóváhagyása nem csak azt jelenti, hogy kilenc hónapig rossz megállapodás lesz érvényben. Azt is jelenti, hogy nem lesz megfelelő alapunk ahhoz, hogy tárgyalásokat folytassunk a hosszú távú megállapodásról és a sok évig tárolandó, milliárdnyi adat átadásának engedélyezéséről. Szorgalmazzuk, hogy a Tanács és a Bizottság az Európai Parlament állásfoglalásait tiszteletben tartó, kedvezőbb megállapodásról egyezzen meg.

Sebastian Valentin Bodu (PPE), írásban. – (RO) A SWIFT-megállapodás elutasítása fontos jelzést kell, hogy küldjön az egész nemzetközi közösségnek és az Európai Unió azon testületeinek, amelyekkel mostantól fogva konzultálni kell az uniós jogszabályokról olyan fontosabb döntések esetében, amelyek a Lisszaboni Szerződésben meghatározott megbízatási körbe tartoznak.

A mai strasbourgi szavazást követően nyilvánvaló, hogy az európai parlamenti képviselők alapvetően nem ellenzik, hogy bármilyen egyezmény jöjjön létre az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között a SWIFT-rendszeren keresztül folyó, gyanús pénzáttalások ellenőrzéséről. Az Atlanti-óceán túloldalán elhamarkodottan ítélt a sajtó akkor, amikor az európai parlamenti képviselők szavazását a megállapodást ellenző szavazásként találja. Az európai parlamenti képviselők az Európai Unió polgárai és vállalkozásai személyes adatainak védelme mellett szavaztak. A terrorizmus elleni küzdelem és a gyanús banki átutalások gyors felderítése mindig is az Európai Unió legfontosabb prioritásai között fog szerepelni.

Az Európai Bizottságnak gyorsan újra kell tárgyalnia a SWIFT-megállapodás feltételeit, hogy az megfeleljen az Európai Unió Alapjogi Chartájának, és hogy a lehető leghamarabb végre lehessen hajtani. A román kormány valamennyi nemzeti kormánnyal egyetemben támogatta az Amerikai Egyesült Államokkal aláírt

megállapodás jóváhagyását. Az Európai Parlament az Európai Unió polgárai által, közvetlenül megválasztott intézményként teljesítette feladatát, hiszen vállalta, hogy megvédi az őt megválasztó polgárokat.

Michael Cashman (S&D), írásban. – Az elhalasztás mellett szavaztam, mivel azt hiszem, sokat nyerhetünk azzal, ha jobb megállapodásra törekszünk, az Európai Unió 27 tagállamának nevében folytatva a tárgyalásokat az Amerikai Egyesült Államokkal. Ugyanezen okok miatt szavaztam a megállapodás mellett – akármilyen tökéletlen és elégtelen is –, mivel véleményem szerint lehetőséget ad arra, hogy 2010 végéig tárgyalásokat folytassunk egy új megállapodásról. A tárgyalás elmulasztása azt jelentené, hogy elszalasztanánk egy teljes megállapodás lehetőségét.

Françoise Castex (S&D), írásban. – (FR) Örülök a szavazás eredményének, mert a polgárok magánéletének védelméről szóló tanácsi javaslatban szereplő garanciák nem voltak kielégítőek. Az állampolgári jogok alapvető követelményt jelentenek, és a terrorizmus elleni küzdelmet azok tiszteletben tartásával kell folytatni. A Parlament állásfoglalásra irányuló indítványára szavazva újra meg kívántam erősíteni, hogy az átmeneti megállapodásnak összhangban kell állnia a Lisszaboni Szerződés kritériumaival, különös tekintettel az Alapjogi Chartára. Azt is követelem, hogy az adatokat kizárólag a terrorizmus elleni küzdelem céljára lehessen gyűjteni, és hogy az európai polgárokra „ugyanolyan jogorvoslati mechanizmusok vonatkozzanak, mint amilyenek az Európai Unióban tárolt adatokra alkalmazandók, beleértve a személyes adatok törvénytelen feldolgozása esetén követelhető kártérítést is”. Örülök a szavazásnak, amelynek során megmutatja az Európai Parlament, hogy teljes mértékben magára vállalja a Lisszaboni Szerződés értelmében rárótt feladatokat, és hogy képes ellenállni a tagállamok és az Amerikai Egyesült Államok részéről megnyilvánuló nyomásnak. Ez annak a jele, hogy az Európai Unión belül új politikai egyensúly alakul ki.

Νικόλαος Χουντής (GUE/NGL), γραπτώς. – Ψήφισα, όπως και η υπόλοιπη ευρωομάδα μου, υπέρ της Έκθεσης ώστε να μην συναινέσει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο στην καταπάτηση βασικών νομικά κατοχυρωμένων δικαιωμάτων σχετικά με τον σεβασμό των προσωπικών δεδομένων των Ευρωπαίων πολιτών. Η συμφωνία SWIFT σε καμία περίπτωση δεν βοηθάει στην πρόληψη ενάντια στην τρομοκρατία. Πρόκειται για μια συμφωνία που, σε θολό και μη ελέγξιμο πλαίσιο, θα παρέδιδε προσωπικά δεδομένα των Ευρωπαίων πολιτών στις Αρχές και τις μυστικές Υπηρεσίες των ΗΠΑ και σε όποιους άλλους αυτές επιθυμούν να τα δώσουν. Το δικαίωμα στην ασφάλεια δεν είναι σε καμία περίπτωση αντιπαρεθετικό με το δικαίωμα στην ιδιωτικότητα και της προστασίας των προσωπικών δεδομένων. Η καταπολέμηση της Τρομοκρατίας δεν περνάει μέσα από τον Μεγάλο Αδελφό, την παραβίαση ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και ελευθεριών αλλά από την προώθηση της αλληλεγγύης, της ισότητας και του σεβασμού του διεθνούς δικαίου σε παγκόσμιο επίπεδο. Ως μέλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου είχα την ευθύνη να διαφυλάξω τα συνταγματικά καθιερωμένα δικαιώματα των πολιτών της Ένωσης, που κάποιοι αφήνουν βορρά στις απαιτήσεις της Αμερικανικής Κυβέρνησης και της CIA στον υποτιθέμενο πόλεμό τους ενάντια στην τρομοκρατία.

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Őszinte öröömre szolgál, hogy ma vereséget szenvedett az a javaslat, amelyet a Tanács és a Bizottság tett az Amerikai Egyesült Államokkal megkötött, az adatok átadásáról szóló megállapodásra. Az EU–USA megállapodás jelenlegi szövege nem védi az Európai Unió polgárainak és vállalkozásainak jogait, és ténylegesen azt írja elő, hogy a SWIFT-rendszerben tárolt személyes és üzleti adatokat tömegesen adjuk át az Amerikai Egyesült Államoknak, ami ellentétes az uniós joggal. Az Európai Parlament 2006 óta rendszeresen és világosan megfogalmazza aggodalmait a Tanács és a Bizottság felé, amelyek megtárgyalták ezt a szégyenteljes megállapodást. Mindazonáltal úgy döntöttek, hogy figyelmen kívül hagyják aggodalmainkat, és azt gondolták, hogy a megállapodást még az előtt megkötik, hogy hatályba lépne az Európai Parlament Lisszaboni Szerződés adta, új hatásköre. A Tanács gyakorlatilag sietett, hogy a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt egy nappal aláírja a megállapodást. A Lisszaboni Szerződés az Európai Parlamentnek kötelező erejű vétőjogot ad az ilyen nemzetközi megállapodások esetében. Mindeztől nem került meghatározásra semmilyen nemzeti vagy európai parlamenti vizsgálat erre a kényes folyamatra. Örülök az ír parlament európai ügyekkel foglalkozó vegyesbizottsága döntésének is, miszerint közelebbről meg kell vizsgálni ezt a javaslatot. Ez az európai jogszabályi javaslatok sokkal hatékonyabb ellenőrzését jelzi, ami a polgárok javát fogja szolgálni.

Robert Dušek (S&D), írásban. – (CS) A terrorizmus finanszírozásának felderítésére irányuló programnak hatékony segítséget kellene nyújtania a globális terrorizmus elleni küzdelemben, és különös célja a terrorizmus finanszírozásának nyomon követése. Az európai polgárokra vonatkozó adatok Amerikai Egyesült Államok részére való átadása bizonyosan vitatható és képtelen dolog. Amiatt aggódunk, hogy például szervezett bűnözők esetleg visszaélnék a személyes adatokkal. Az európai parlamenti képviselők által elvégzett felülvizsgálatot követően azonban biztosítani kell az adatok átadása és tárolása során a megfelelő védelmet. Figyelembe véve annak tényét, hogy a megállapodást átmeneti jelleggel, 2010. október 31-ig érvényes időtartamra kötötték meg a felek, és eltérések megállapítása esetén lehetőség van más megállapodásoktól visszalépni, úgy döntöttem, hogy az Európai Unióból származó pénzügyi üzenetadatok feldolgozásáról és

az Amerikai Egyesült Államok részére való átadásáról szóló, az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti megállapodástervezet mellett szavazok.

Edite Estrela (S&D), *írásban*. – (PT) A Hennis-Plasschaert-jelentés mellett szavaztam, mert annak ellenére, hogy fontos, hogy megállapodjunk az Amerikai Egyesült Államokkal a terrorizmus finanszírozásának megelőzéséről, úgy vélem, hogy ez a Lisszaboni Szerződésben és az Európai Unió Alapjogi Chartájában megállapított, új jogi kereten belül kell, hogy megtörténjen. Komoly ügyről van szó, ami intenzív vitát vált ki az Európai Parlamentben, amelynek hozzá kellene férnie valamennyi szükséges dokumentumhoz, hogy gyorsan meg tudjon kötni egy hosszú távú megállapodást, amely biztonsági szempontból értékeesebb, de amely nem veszélyeztetheti az állampolgári jogokat.

Diogo Feio (PPE), *írásban*. – (PT) A SWIFT-megállapodás lehetővé teszi, hogy az Amerikai Egyesült Államok államkincstára a terrorizmus és a terrorizmus finanszírozásának megelőzése, valamint az ezek elleni küzdelem érdekében hozzáférhessen a pénzügyi üzenetadatokhoz. Ez azonban a SWIFT-rendszer technikai szempontjai miatt nem korlátozódhat a bűnelkövetői tevékenységben való részvétellel gyanúsított személyekre vonatkozó, bizonyos adatok keresésére. A rendszer következképpen minden információt átad az adott országban és adott napon lebonyolított, valamennyi tranzakcióról. Ez a helyzet nem veszélyezteti az európai polgárok és vállalkozások adatainak védelmét, mivel tiszteletben tartja az arányosság és a szükségesség alapelvét.

Magától értetődik, hogy a terrorizmus elleni küzdelem nemzetközi jogi együttműködéssel, és számos esetben olyan személyes adatok átadásával jár együtt, mint amilyenek a banki adatok.

José Manuel Fernandes (PPE), *írásban*. – (PT) Ami az átmeneti megállapodást illeti, elismerem, hogy a nemzetközi bűnözés és különösen a terrorizmus elleni küzdelem során szükség van a transzatlanti együttműködésre. Hangsúlyoznám, hogy ezt az együttműködést a kölcsönös bizalom, valamint a viszonyosság, az arányosság és az állampolgári jogok tiszteletben tartása alapján kellene kialakítani. A biztonság azonban nem írhatja felül az egyéb jogokat, a szabadságjogokat és a garanciákat, hanem azokkal összeegyeztethetőnek kell lennie. Elfogadhatatlan, hogy a portugál rendőrség csak bírósági végzés alapján férhet hozzá egy személy banki adataihoz, ugyanakkor az Amerikai Egyesült Államok rendőrsége mindenfajta törvényi ellenőrzés nélkül értelmezheti és elemezheti az adatok millióit. Elítélem a Tanács Európai Parlamenttel szemben tanúsított magatartását, amikor tájékoztatás nélkül kész tények elé állította. Ez semmiképpen sem ismétlődhet meg a jövőben, és a Lisszaboni Szerződést szigorúan be kell tartani. A fentiekre tekintettel a megállapodást ellenző állásfoglalás mellett szavazok.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *írásban*. – (PT) Örülünk annak a ténynek, hogy a Parlament többsége – és ebbe mi is beletartozunk – elutasította az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között megkötött, úgynevezett SWIFT-megállapodást.

Az ilyen adatbázisok léte és az adatok cseréje vagy az adatokhoz való hozzáférés – legyen szó akár az amerikai hatóságokról, akár az Európai Unió ügynökségeiről vagy a tagállamok hatóságairól – nagyfokú bizonytalanságot teremtenek, ami a hatóságok polgárok felett gyakorolt tényleges ellenőrzésének eredményeképpen elháríthatatlan veszélyekhez vezet. A bűnözők és az ártatlanok, a gyanúsítottak és a gyanú felett állók egyaránt olyan folyamatba kerülnek bele, ami nyilvánvalóan nem ad semmilyen biztosítékot annak hatékonyságáról.

A megállapodás végrehajtása az úgynevezett terrorizmus elleni küzdelem részeként meghozott, elhibázott intézkedések fenntartását jelentené, valamint a kérdés szándékos megjelenítését a médiában, mindezt a jogok elnyomása érdekében. Támogatjuk a bűnözés valamennyi formája elleni küzdelem szükségességét, de elsősorban a bűnözés gyökerére és a jelenségek megelőzésére kell koncentrálni, nem pedig olyan homályos biztonsági intézkedésekre helyezni a hangsúlyt, amelyek sértik a szabadságjogokat és az állampolgárokat megillető alapvető jogokat és garanciákat, ily módon tovább gyengítve a demokráciánkat.

Nem vagyunk hajlandók a szabadságot elcserélni a fokozott biztonságra, mert végül mindkettőt elveszítjük. Ehelyett inkább egy széles körű demokratikus jogokat és szabadságjogokat biztosító, biztonságosabb társadalmat támogatunk.

Christofer Fjellner and Alf Svensson (PPE), *írásban*. – (SV) A SWIFT-rendszerből való adatátadásról szóló EU–USA megállapodás mellett szavaztunk. Azt javasoltuk azonban, hogy magánélet védelmének további megerősítése érdekében a Parlament halassza el a döntést. A Parlament sajnos nem hagyta ezt jóvá. Az általunk megszavazott átmeneti megállapodás két cél között, a terrorizmus hatékony ellenőrzése és a polgáraink magánéletének védelme közt teremt egyensúlyt. Hatékony eszközök szükségesek a terrorizmus elleni küzdelemhez, de mindenekfelett a demokratikus jogok védelmét kell biztosítanunk. Úgy véljük, hogy

ennek most van itt az ideje, de szeretnénk volna még biztosabb védelmet látni. Mivel a SWIFT működését részben áthelyezte az Amerikai Egyesült Államokból, jelentősen megerősödött a magánélet védelme ott, ahol a személyes adatok védelmére vonatkozó európai normákat alkalmazzák. Várhatóan októberben fejeződnek be az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti további tárgyalások egy olyan hosszú távú megállapodásról, ami a polgáraink számára hatékony adatvédelmet biztosít, ugyanakkor hathatós lehetőséget ad a terrorcselekmények pénzügyi előkészületeinek felderítésére. Habár a magánszemélyek védelmének megerősítése terén van még tennivaló, úgy véljük, hogy a fejlemények az év végén fennálló helyzethez képest – amikor nem volt megállapodás – megfelelő biztonságot teremtettek ahhoz, hogy az átmeneti megállapodás mellett szavazzunk, hogy ily módon elkerüljük a hátralevő kilenc hónapban a terrorizmus elleni küzdelem jelentős meggyengülését. Mielőtt végleges megállapodásra jutnánk, a magánszemélyek védelmének további megerősítését szabjuk a jóváhagyás feltételeként.

Robert Goebbels (S&D), írásban. – (FR) Az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között létrejött, a pénzügyi üzenetadatok terrorizmus elleni küzdelem céljából történő átadásáról szóló, úgynevezett SWIFT-megállapodás elutasítása mellett szavaztam. A SWIFT-megállapodás jelenlegi formájában nagyon messze áll attól, hogy megfelelő egyensúlyba hozza a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem szükségességét és az alapvető jogok védelmének igényét. Elfogadhatatlan, hogy ártatlan emberek szűretlen személyes adatainak millióit adjuk át az Amerikai Egyesült Államok hatóságainak. Elfogadhatatlan, hogy ezek az adatok az amerikai jog szerint és az uniós joggal ellentétben akár 90 évig is tárolhatók legyenek. A személyes adatok és a magánélet megfelelő védelmének – amit már a pénzügyi adatok cseréjéről szóló két szavazás alkalmával is támogattam – kellene a SWIFT-megállapodásra is vonatkoznia.

Sylvie Guillaume (S&D), írásban. – (FR) Határozottan támogattam ezt a jelentést, hogy az Európai Parlament kifejezhesse, hogy egyértelműen elutasítja a SWIFT-megállapodást, amelyet az Európai Parlament aggodalmának figyelmen kívül hagyásával, titokban tárgyaltak meg, és amelyből a Tanács és az Európai Bizottság körültekintően kihagyta az Európai Parlamentet. Mind a magánélet védelmének alapelve, mind ezeknek az adatoknak a terrorizmus elleni küzdelem céljából történő átadására tekintettel a megbeszéléseket oly módon kell lefolytatni, hogy egy egyértelmű megállapodás újratárgyalására kerüljön sor. A szavazás továbbá azt az üzenetet közvetíti, hogy meg kell erősíteni az Európai Parlament azon szerepét, hogy az európai polgárok szolgálatában áll, és mint ilyen intézménynek, határozottan és hatékonyan meg kell védenie jogaikat és alapvető szabadságaikat mind a magánéletük védelme, mind a terrorizmus elleni küzdelem terén.

Monika Hohlmeier (PPE), írásban. – (DE) A döntésem, hogy az átmeneti SWIFT-megállapodás ellen szavaztam, nem jelenti azt, hogy ellenzem a terrorizmus elleni küzdelem terén az Amerikai Egyesült Államokkal való együttműködést. Határozottan a mellett foglaltam állást, hogy a lehető leggyorsabban új, összeegyeztethető megállapodást kellene kidolgozni, ami lehetővé tenné, hogy az európai és az amerikai biztonsági hatóságok szorosan együttműködjenek és felderíthessék a terrorizmussal gyanúsíthatóan kapcsolatba hozható pénzáttalásokat. Az átmeneti megállapodásban azonban nagyobb hiányosságokat látok: többek között az adatok törlésére, a panaszjogra és az információkhoz való hozzáférésre, valamint harmadik feleknek való továbbítására vonatkozó rendelkezések elégtelenségét. Továbbá azt várom az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok közötti valódi partnerségtől, hogy a polgároknak nyújtott biztonság garantálásának felelősségét ne hagyja egyszerűen az amerikai kézben lévő, a terrorizmus finanszírozásának felderítésére irányuló program keretében, hanem tegye lehetővé, hogy az Amerikai Egyesült Államokkal partnerségben egy pontosan meghatározott határidőn belül kidolgozhassuk a terrorizmus finanszírozásának felderítésére irányuló európai programot is.

Ez oknál fogva remélem, hogy a közeljövőben sor kerül egy olyan megállapodás megtárgyalására, amely hosszú távon nyújt alapot a terrorizmus elleni globális összefogáshoz – a terrorista hálózatok felderítése és azok pénzügyi tranzakciói tekintetében –, ugyanakkor tiszteletben tartja az állampolgárok személyes adatait is.

Cătălin Sorin Ivan (S&D), írásban. – (RO) Az, hogy az Európai Parlament a személyes adatok védelmével, az arányossággal és a viszonyossággal kapcsolatos tényezők miatt elutasította azt az átmeneti megállapodást, amelynek értelmében banki adatokat adunk át az Amerikai Egyesült Államok számára a SWIFT-hálózaton keresztül, nem úgy tekintendő, hogy a Parlament a Lisszaboni Szerződés révén bevezetett új hatáskörét gyakorolja, hanem Európától jövő politikai üzenetként kell felfogni. Azzal, hogy elutasítottuk a megállapodást és az Európai Parlament ajánlása mellett szavaztunk, megmutattuk, hogy nem hozható meg jelentős politikai döntés, ha az a Lisszaboni Szerződés – és különösen az Alapjogi Charta – rendelkezéseibe ütközik. Ha új megállapodás kerül aláírásra – ezúttal hosszú távra vonatkozóan –, és ha az biztosítja az európai polgárok adatainak védelmét, az Európai Parlament támogatását adja hozzá. A terrorizmus elleni küzdelem továbbra is az egyik legnagyobb kihívást jelenti. Ilyen helyzetben szükség van egy új megállapodásra, de azt alaposabb

tárgyalásnak kell megelőznie, megfelelő védelmet biztosítva az európai polgárok számára. Ezért az új megállapodás megfogalmazása során a Parlamentnek kulcsszerepet kell betöltenie egy olyan folyamatban, amely tiszteletben tartja a Szerződés tartalmát.

Eija-Riitta Korhola (PPE), írásban. – Ma a banki adatok Amerikai Egyesült Államok részére, terroristaellenes célokra való átadásáról szóló SWIFT-megállapodás ellen szavaztam. Ez a megállapodás nem ment elég messze Európa polgárainak védelmében, további adatvédelmi biztosítékok szükségesek. E megállapodás értelmében például az adatok megszerzéséhez nincsen szükség előzetes bírósági határozatra. Az adatvédelem az alapvető jogaink körébe tartozik. Az emberi jogok tiszteletben tartása rendkívül fontos, és a Parlamentben végzett munkám szerves részét képezi azok védelme. Ugyanakkor úgy vélem, hogy intézkedésekre van szükség, amelyek révén az Amerikai Egyesült Államokkal karöltve részt vehetünk a terrorizmus elleni küzdelemben. Ez azonban nem mehet az Alapjogi Charta rovására. A SWIFT-megállapodás elutasítása fontos lehetőséget jelent az Európai Parlament történetében. Egyértelmű jelzést ad: azt, hogy az Európai Parlament a Lisszaboni Szerződés értelmében újonnan ráruházott hatáskörét a demokrácia érdekében fogja gyakorolni, kiáll a polgárok jogai mellett és megvédi azokat. A Bizottságnak az Amerikai Egyesült Államokkal megkötendő jövőbeli adatszere-megállapodásokban rá kell mutatnia a terrorizmus elleni küzdelem és a polgárok magánéletének tiszteletben tartása közötti megfelelő egyensúlyra.

Elisabeth Köstinger (PPE), írásban. – (DE) Számomra nem kérdéses, hogy szükség van az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok konstruktív partnerségére, különösen a terrorizmus elleni küzdelem terén. Ennek ellenére az átmeneti SWIFT-megállapodás ellen szavaztam, mert az nem tisztáz alapvető adatvédelmi kérdéseket. Ezenkívül elfogadhatatlannak és határozott problémának érzem, hogy az Európai Parlamentet megkerülték a megállapodás tárgyalása során. Habár szükségesnek tartok egy adatszert szabályozó nemzetközi megállapodást, meg kell védeni az állampolgári és az alapvető jogokat.

Véronique Mathieu (PPE), írásban. – (FR) A SWIFT-megállapodás mellett szavaztam, mert úgy vélem, hogy hasznos az adatszere. A titkosszolgáataink több olyan esetet említettek, ami ezt bizonyítja. A terrorveszély vitathatatlanul létező dolog, és a múlt hónapban, Detroitban történt támadási kísérlet is megerősíti ezt. Ki kell mutatnunk tehát felelősségünket. Kölcsönös támogatásról van szó. Ez a megállapodás nem értelmezhető az Európai Unió egyoldalú kötelezettségvállalásaként. Az Unió hozzáférést biztosít információihoz, az amerikai hatóságok ezért cserébe elemzik azokat az adatokat, amelyeket Európában jelenleg nem tudunk elemezni, mivel nem létezik a terrorizmus finanszírozásának felderítésére irányuló programmal egyenértékű, a terrorizmus finanszírozását felderítő európai program. A megállapodás nem csak az Amerikai Egyesült Államok területén, hanem az Unió területén is garantálja a biztonságot. Végül a korábbi egyoldalú kötelezettségvállalásokkal szemben valódi nemzetközi megállapodásról van szó. A garanciák kötelező érvényűek, a megállapodás végrehajtása értékelésre kerül, és ha az Európai Unió úgy találja, hogy nem érvényesülnek a garanciák, a megállapodás egyértelműen kimondja, hogy azt felmondhatják a felek.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A szavazásra felvetett kérdés egy olyan megállapodás megújítására irányult, amely a banki tranzakciók felderítése révén rendkívül fontos szerepet játszik az utóbbi években a nyugati társadalmakat célba vevő terrorizmus elleni küzdelemben. Ha az állásfoglalást jóváhagynánk és a megállapodást elutasítanánk, a terrorista szervezetek minden hatékony ellenőrzés nélkül működhethetnének, annak minden súlyos következményével együtt. Érdekes módon számos szélsőbaloldali képviselő, aki elveti a megállapodást, – azon az alapon, hogy az megsérti a személyes adatok bizalmas kezelését – ugyanazok, akik saját hazájukban a bankitok feloldása és valamennyi banki adat kiadása mellett érvelnek. Számukra nem az adatok átadása jelenti a problémát, hanem az a tény, hogy az Amerikai Egyesült Államoknak adnánk át az adatokat, egy olyan országnak, amellyel szemben képtelenek leplezni nyilvánvaló gyűlöletüket. Ebből következően az állásfoglalás elleni és a megállapodás melletti szavazatom során figyelembe vettem azon különleges körülményeket, hogy minden eszközzel küzdeni kell a terrorizmus ellen, és elismerem az Amerikai Egyesült Államok e küzdelemben betöltött központi szerepét.

Willy Meyer (GUE/NGL), írásban. – (ES) A Hennis-Plasschaert-jelentés mellett szavaztam, ezzel mutatva, hogy elutasítom a SWIFT-megállapodást, amelyet mind a 27 tagállam aláírt a pénzügyi üzenetadatok Amerikai Egyesült Államok részére való átadása tekintetében, a terrorizmus elleni küzdelem ürügyén. Véleményem szerint elfogadhatatlan az Egyesült Államok kérése, és fenyegetést jelent az európai polgárok szabadságjogaira és jogaira nézve. Ezzel a javaslattal a legkonzervatívabb erők próbálták minket az amerikai érdekeket védve gúzsba kötni anélkül, hogy egy pillanatra is a polgárok biztonságára vagy magánéletére gondoltak volna. Az Európai Parlament nem engedheti, hogy az európaiak állampolgári jogai és szabadságjogai terrorizmusellenes célok érdekében sérüljenek.

Andreas Mölzer (NI), *írásban*. – (DE) Az Európai Unió túl sokáig engedte, hogy az Amerikai Egyesült Államok kerülgesse őt. Itt az idő, hogy véget vessünk annak, hogy az Amerikai Egyesült Államok a terrorizmus elleni küzdelem nevében folyamatos támadást intézzen állampolgári jogaink és szabadságjogaink, valamint adataink védelme ellen. A pénzügyi üzenetadatok külföldi hatalmaknak való átadása súlyosan megsérti a polgáraink alapvető jogait, különösen abban az esetben, ha az adatok az Amerikai Egyesült Államokhoz kerülnek. A milliányi banki adat átadása egyáltalán nem szolgálja Európa érdekét.

Senki sem tudja, hogy mit fognak kezdeni az amerikai titkosszolgálatok az összegyűjtött adatokkal, és ez bármiféle visszaélés, akár üzleti kémkedés előtt is szélesre tárja az ajtót. Az az állítás, hogy Washington a terrorizmus elleni küzdelem során használja fel a banki adatokat, nem más, mint ködösítés. Mindentől függetlenül azzal, hogy az Európai Unió nemet mond a SWIFT-megállapodásra, bizonyíthatná az Amerikai Egyesült Államoktól való függetlenségét. Teljes meggyőződéssel a mellett állok, hogy az Európai Parlament mondjon nemet a SWIFT-megállapodásra.

Mariya Nedelcheva (PPE), *írásban*. – (FR) Az Európai Unió Tanácsa és az Amerikai Egyesült Államok között létrejött SWIFT-megállapodás ellen szavaztam, mert véleményem szerint nem megfelelőek az adatvédelmi garanciák. Anélkül, hogy megkérdőjelezném a terrorizmus elleni küzdelem szükségességét – mivel ennek veszélye manapság több mint valóságos –, meggyőződésem, hogy nem garantálhatjuk az európai polgárok biztonságát anélkül, hogy ne gondoskodnánk a személyes adataik maradéktalan tiszteletben tartásáról.

A dolgok állása szerint a SWIFT-megállapodás rendelkezései túl bizonytalanok az olyan esetek vonatkozásában, amikor az Egyesült Államok európai adatokat adhat át harmadik országoknak. Egyértelmű rendelkezés szükséges az ilyen adatcserék szabályozására. Ami a polgárok számára lehetséges jogorvoslatot illeti, abban az esetben, ha adataikat esetleg nem a megfelelő módon dolgozták fel, a megállapodás 11. cikke messze nem megfelelő.

Habár a megállapodás, amennyiben az adatok feldolgozása az Európai Unió területén történik, garantálja az adatvédelmet, mi történik azonban az Egyesült Államokban feldolgozott európai adatokkal? Átlátható és demokratikus tárgyalásokat kell folytatni az Európai Parlament teljes támogatásával, ahogyan azt a Lisszaboni Szerződés előírja az ilyen típusú nemzetközi megállapodás esetében.

Franz Obermayr (NI), *írásban*. – (DE) 2010. február 11. piros betűs nap az Európai Parlament számára. A politikai meggyőződések lehető legszélesebb körét képviselő európai parlamenti képviselők és a tagállamok széles köre szavazott annak elutasítása mellett, hogy az európai polgárok pénzügyi adatait átadjuk az Amerikai Egyesült Államoknak. Nem világos, hogy az adatok átadása hogyan szolgálná a terrorizmus elleni küzdelem célját, és a SWIFT-megállapodás sem garantálja az európai adatvédelmi követelményeket. A Parlament az európai polgárokat képviselő testületként ezzel a döntéssel nagyobb befolyásra és önbizalomra tett szert, és nem engedett az Amerikai Egyesült Államok nyomásának. A válaszával egyértelműen nemet mond arra, hogy az európai állampolgári jogokat a terrorizmus elleni küzdelem leple alatt megnyirbálják. Magától értetődik, hogy ez okból én is a jelentés elutasítását támogattam.

Daciana Octavia Sârbu (S&D), *írásban*. – (RO) Az Amerikai Egyesült Államokkal megkötött SWIFT-megállapodás elutasítása mellett szavaztam, mert az inkább jelent veszélyt az európai polgárok magánéletére, semmint hogy eszközül szolgáljon a terrorizmus elleni küzdelemben. Az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között nemrégiben aláírt megállapodás szembehelyezkedést jelent az Európai Parlamenttel, mivel azt a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtti napon írták alá. A Parlamenttel nem konzultáltak időben a megállapodásról, és most már túl késő. Elutasítottam a megállapodást, és reméljük, hogy mind az Egyesült Államok, mind a Tanács ráébred arra, mennyire fontos az Európai Parlament bevonása az uniós szintű döntéshozatali eljárásba. Határozott meggyőződésem, hogy a spanyol elnökség idején jobb megállapodást tudunk elérni.

Renate Sommer (PPE), *írásban*. – (DE) A SWIFT-megállapodásról szóló szavazás elhalasztása mellett szavaztam. Ha négy héttel elhalasztottuk volna a szavazást, az utat nyithatott volna a további tárgyalásoknak. Ezzel a döntéssel megmutattuk a Bizottságnak, hogy mi okosabbak vagyunk: a lehetőséget arra használhattuk volna fel, hogy a polgárainknak és a vállalkozásainknak a már hatályban lévő átmeneti megállapodás által érintett adataik védelmével kapcsolatos indokolt aggodalmaival foglalkozzunk. Végül is a mi feladatunk, hogy megvédjük az állampolgári és alapvető jogokat. A tisztelt Ház azonban azzal, hogy elutasította a szavazás elhalasztását, elszalasztotta annak lehetőségét, hogy felelősen éljen új hatáskörével és növelje a tárgyalások feletti befolyását. Másrésztől semmiképpen sem tudtam volna a SWIFT-megállapodás mellett szavazni. Határozottan felháborít, hogy az Amerikai Egyesült Államok az önző mentalitásának hihetetlenül

arrogánsan hangot adva visszaélt a bizalommal, és ehhez csatlakozott a Tanács, amikor semmibe vette a Parlamentet.

Most azonban az a teendőnk, hogy új, hosszú távú megállapodásról tárgyaljunk gyorsan és önbizalommal telve, az Európai Parlamentet is bevonva, függetlenül attól, hogy mennyire szoros a transzatlanti barátság. Az ilyen megállapodásnak tükröznie kell az Európai Unió követelményeit, mert a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem céljából történő, ellenőrzött adatcsere Európa érdekében is áll.

Bart Staes (Verts/ALE), írásban. – (NL) Meggyőződéssel szavaztam a jelentés mellett, és örömmre szolgál, hogy a többség nem engedett az erős politikai nyomásnak és hangot ad az igazságügyi és biztonságpolitikára vonatkozó véleményének. A Parlament azzal, hogy megakadályozta, hogy az európai átutalások és banki tranzakciók milliárdnyi adatát átadjuk a SWIFT-en keresztül az Egyesült Államoknak, megmutatja, hogy komolyan veszi a Lisszaboni Szerződésben meghatározott alapvető jogokat.

Az Európai Unió elnökségének és az Európai Bizottságnak most vissza kell vonnia az Amerikai Egyesült Államokkal megkötött átmeneti megállapodást, és az Európai Parlament által 2009 szeptemberében jóváhagyott állásfoglalásban meghatározott követelményekkel felvértezve újra tárgyalóasztalhoz kell ülnie. Először azonban nyílt vitát kell tartani egyrészt a biztonságpolitika és a terrorizmus elleni küzdelem kapcsolatának lényegéről, másrészt az alapvető állampolgári jogokkal kapcsolatos minimális garanciákról és a polgárok százmilliói magánéletének tiszteletben tartásáról. Örülök, hogy hiába volt a zsarolás és a politikai nyomás. Végül is értelmetlen dolog azt állítani, hogy az állampolgári jogok és a magánélet tiszteletben tartása akadályozza a terrorizmus elleni küzdelmet. Mi, a Zöldek/ az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjának tagjai készen állunk arra, hogy együttműködjünk egy hatékony, pontosan meghatározott biztonságpolitika kidolgozásában, amely ugyanakkor tiszteletben tartja az alkotmányos jogokat és figyelembe veszi a bűnözés és a terrorizmus okait is.

Nuno Teixeira (PPE), írásban. – (PT) A nemzetközi bűnözés elleni küzdelem – különösen a terrorizmusellenes transzatlanti együttműködés révén – az Európai Unió legfőbb prioritásainak egyike. Ezt az együttműködést azonban a viszonyosság és a kölcsönös bizalom alapján kellene kialakítani. Az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között létrejött, a pénzügyi üzenetadatok feldolgozásáról és átadásáról szóló átmeneti megállapodás az amerikai jog szerint nem biztosítja az európai polgárok és vállalkozások számára ugyanazokat a jogokat és garanciákat, mint amelyeket az Európai Unió területén élveznének. Az információk átadásának rendszere nem tartja tiszteletben az adatvédelemről szóló európai jogszabályokat, különös tekintettel az arányosság és a szükségesség alapelveire. A megállapodás nem határozza meg kifejezetten, hogy az adatkérések bírósági felhatalmazás alapján történhetnek-e, vagy hogy időbeli korláthoz kötöttek-e, továbbá az adatok harmadik országok részére való átadásának feltételeit sem határozza meg kielégítő módon. Azt is sajnálatos ténynek tartom, hogy a Tanács a tárgyalások során gyakorlatilag semmilyen tájékoztatást nem adott a Parlamentnek, és hogy a megállapodásról szóló szavazásra annak hatálybalépését követően került sor. Ezen okoknál fogva és azért, mert az európai polgárokat megillető jogokat és garanciákat tiszteletben kell tartani, a SWIFT-megállapodás megkötésének elutasításáról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavazok.

Róza, Gräfin von Thun Und Hohenstein (PPE), írásban. – (PL) A Tanács számos képviselőtársaim szerint hibázott, amikor az Amerikai Egyesült Államokkal megkötendő megállapodásról folyó tárgyalások során figyelmen kívül hagyta az Európai Parlamentet. Képviselőcsoportom vezetője, Joseph Daul felszólalása nem segített. Egy mélyreható vitát követően arra kérte a képviselőtársakat, hogy halasszák el a szavazást. Malmström asszony ragaszkodott ahhoz, hogy adjunk több időt az új Bizottságnak arra, hogy megismerkedhessen a témával és további tárgyalásokat folytathasson, és hogy a Parlament alaposabban megvitathassa a kérdést. Megértem, hogy nagyon fontos a személyes adatok védelme, de ne felejtjük el, hogy az Amerikai Egyesült Államok a legfontosabb partnerünk. A kölcsönös bizalomra kell építenünk, és a terrorizmus elleni küzdelem és polgáraink biztonsága közös felelősségünk. A képviselőcsoportom véleményével összhangban a szavazás elhalasztása mellett szavaztam. A szavazást sajnos 15 szavazattal elveszítettük. Tudomásom szerint képviselőcsoportom 35 tagja nem volt jelen a szavazás alatt. Ez is azt bizonyítja, mennyire fontos minden egyes szavazat. Ezt követően a képviselőcsoportom véleményével összhangban a megállapodás mellett szavaztam. A Parlament végül 378:196 arányban, 31 tartózkodással elutasította a megállapodást. Nem örülök az eredménynek, de kétségtelen, hogy hamarosan visszatérünk erre az igen fontos témára.

Ioannis A. Tsoukalas (PPE), írásban. – , kiberbűnözés kiberterrorizmus elleni küzdelmet, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (ECHR) 8. cikkének kifejezett említése – az Európai Bíróság C317/04. számú ügyben hozott döntését is figyelembe véve – illegálisnak minősít minden,

tárgyra vonatkozó pozitív szavazatot, mert valamennyi európai polgár köteles az Európai Unióra vonatkozó általános szabályokat és az Európai Bíróság döntéseit betartani.

Thomas Ulmer (PPE), írásban. – (DE) A SWIFT-megállapodás elutasítása mellett szavaztam. Ez az esemény mérföldkővet jelent Európa demokratizálódásában és a Parlament Lisszaboni Szerződés adta, adatvédelemre és a polgárok személyes jogainak védelmére vonatkozó demokratikus jogainak gyakorlása terén. Sok hasonló varázslatos pillanatot szeretnék átélni!

Állásfoglalásra irányuló indítvány B7-0063/2010

Proinsias De Rossa (S&D), írásban. – Támogatom az állásfoglalásra irányuló indítványt, amely a kórházakban és az egészségügyben előforduló, éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról az egészségügyi ágazat európai szociális partnerei között létrejött keretmegállapodás végrehajtásáról szóló irányelv sürgős jóváhagyására hív fel. Évente több mint egymillió tűszúrásos sérülést jegyeznek fel az Európai Unióban, ami életveszélyes vírusfertőzésekhez vezethet. A nemrég létrejött megállapodás minimumkövetelményekről szóló pontja nem zár ki olyan jövőbeli nemzeti és közösségi rendelkezéseket, amelyek kedvezőbbek a dolgozók számára. Az európai parlamenti képviselőcsoportom évek óta kitart a szigorúbb európai biztonsági előírások mellett, és a keretmegállapodásra hivatkozva sürgősen jóvá kell hagyni és végre kell hajtani egy erre vonatkozó irányelvet.

Edite Estrela (S&D), írásban. – (PT) Az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam, mert meg kell erősíteni az egészségügyi dolgozók védelmére vonatkozó jogszabályokat. Sajnos évente több mint egymillió tűszúrásos sérülés történik az Európai Unióban, ami olyan vírusfertőzésekhez vezet, mint a hepatitis B, a hepatitis C vagy a HIV/AIDS. Ezért sürgősen el kell fogadnunk és a tagállamokban végre kell hajtánunk a kórházakban és az egészségügyben előforduló, éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról szóló keretmegállapodást.

Diogo Feio (PPE), írásban. – (PT) A HOSPEEM (Európai Kórházi és Egészségügyi Munkáltatói Szövetség) és az EPSU (Közszolgálati Szakszervezetek Európai Szövetsége) keretmegállapodást kötött a kórházakban és az egészségügyben előforduló, éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülések megakadályozásáról.

A megállapodás célja olyan előírások és szabályok megalkotása, amelyek megvédik az egészségügyi dolgozókat az éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülésektől, amelyek húsznál is több életveszélyes vírusfertőzéshez vezethetnek, és ily módon rendkívül súlyos közegészségügyi problémát okoznak.

A Bizottságnak – az egészségügyi dolgozók egészségvédelméről szóló keretmegállapodás fontosságát szem előtt tartva – figyelemmel kell kísérnie a megállapodás végrehajtását, és sürgősen jóvá kell hagynia az azt végrehajtó irányelvet.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), írásban. – (PT) A tűszúrásos sérülések és más, éles vagy hegyes orvosi eszközök által okozott sérülések jelentik Európa-szerte az egészségügyi dolgozókat érintő egyik leggyakoribb és legsúlyosabb kockázatot, mivel a kórházi dolgozók és egészségügyi szakemberek gyakran vannak kitéve olyan fertőzéseknek, amelyeket injekciós tű vagy egyéb éles vagy hegyes eszközök használatából eredő sérülések okoznak, amint azt a jóváhagyott állásfoglalás említi. Következésképpen a lehető legnagyobb biztonságot kell garantálnunk mind a kórházi munkahelyeken, mind bárhol, ahol egészségügyi tevékenység folyik.

Ezen okoknál fogva jóváhagytuk azt az állásfoglalást, amely megemlíti a keretmegállapodást, amelynek egyik pontja viszont a biztonsági minimumkövetelményekről szól, fenntartva azokat a meglévő és jövőbeli közösségi és nemzeti rendelkezéseket, amelyek kedvezőbbek lehetnek a dolgozók számára. A tagállamok és/vagy szociális partnereik számára lehetőséget kell biztosítani arra, hogy további olyan intézkedéseket hozzanak meg, amelyek az említett ágazatban dolgozók számára kedvezőbbek, és erre ösztönözni is kell őket.

David Martín (S&D), írásban. – Határozottan támogatom a Bizottság és az egészségügyi ágazatot képviselő, európai szociális partnerek között létrejött keretmegállapodást. Létfontosságú, hogy megvédjük az egészségügyi dolgozókat a sérülésektől és az esetleges vírusfertőzésektől, és örömmre szolgál, hogy ezt a javaslatot ilyen nagy támogatással sikerült elfogadnunk, különösen miután igen sokat dolgozott rajta Stephen Hughes.

Nuno Melo (PPE), írásban. – (PT) A munkahelyi egészségvédelem nem egyszerűen munkaügyi kérdés, hanem társadalmi felelősséget igénylő téma, ami azt jelenti, hogy a területért felelős valamennyi intézményt – így

az Európai Parlamentet is – érinti. A kórházi és egészségügyi rendszer európai szociális partnerei között ma létrejött keretmegállapodás nagyban hozzájárul az egészségügyi ágazatban dolgozók egészségének védelméhez és biztonságához.

Elisabeth Morin-Chartier (PPE), írásban. – (FR) A klinikákon és kórházakban dolgozók védelme érdekében az állásfoglalásra irányuló indítvány mellett szavaztam. Gyakorlatilag még mindig túl sok kórházi és egészségügyi dolgozó esik áldozatául az injekciós tűk, az éles vagy hegyes eszközök által okozott sérülésekből adódó fertőzéseknek. Európai parlamenti képviselőként küzdenem kell ennek megakadályozásért. Ez az állásfoglalásra irányuló indítvány arra is felszólít, hogy javítani kell az ilyen veszélynek kitett egészségügyi dolgozók képzését és munkafeltételeit: az Európai Unió egész területén védőszerkezetekkel ellátott, biztonságosabb orvosi eszközökre van szükség. Szociális meggyőződésemet és a kórházi környezetről szerzett ismereteim fényében mindenkit felszólítok arra, hogy gyorsan hagyjuk jóvá és sürgősen hajtsuk végre az irányelvre irányuló javaslatban meghatározott intézkedéseket.

Evelyn Regner (S&D), írásban. – (DE) Az Európai Parlament állásfoglalására irányuló indítvány mellett szavaztam, mert a szociális partnerségen alapuló megállapodások híve vagyok. Elismert európai szociális partnerek jutottak megállapodásra ebben a témában, és mindenkit felszólítok arra, hogy e keretmegállapodást haladéktalanul illesszük be az alkalmazandó közösségi jogba, méghozzá oly módon, hogy a Tanács minden további késlekedés nélkül fogadjon el egy irányelvet.

Derek Vaughan (S&D), írásban. – Ez fontos szavazás volt, amely a tűszúrásos sérülésnek kitett dolgozók védelmének fokozásáról szóló európai irányelvre szólított fel. Minél előbb lépéseket kell tenni annak érdekében, hogy megvédjük az egészségügyi ágazatban dolgozókat az akár életveszélyes megbetegedést (HIV/AIDS és hepatitis) is okozó fertőzésektől, amelyeket használt injekciós tű által okozott sérülés eredményezhet. A tűszúrásos sérülések által okozott sérülések jelentik Európa-szerte az egészségügyi dolgozókat érintő egyik leggyakoribb és legsúlyosabb kockázatot. A becslések szerint évente egymillió ilyen sérülés történik Európa-szerte. Remélem, hogy gyors intézkedés születik az éles és hegyes eszközökkel dolgozók képzésének és biztonságának javítása érdekében, hogy drámaian csökkenjen a bekövetkező sérülések száma, és enyhüljön az érintettek aggodalma. Remélem továbbá, hogy a biztonságosabb orvosi eszközök használata hozzájárul a megelőzhető sérülések megakadályozásához azok esetében, akik naponta dolgoznak injekciós tűvel.

8. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

(Az ülést 12.50-kor felfüggesztik és 15.00-kor folytatják.)

ELNÖKÖL: WIELAND ÚR

alelnök

9. Az előző ülés jegyzőkönyvének elfogadása: lásd a jegyzőkönyvet

10. Viták az emberi jogok, a demokrácia és a jogállamiság megsértésének eseteiről (vita)

10.1. Venezuela

Elnök. – A következő napirendi pont hat, Venezueláról szóló állásfoglalásra irányuló indítványról⁽¹⁾ folytatott vita.

Tunne Kelam, szerző. – Elnök úr, a Parlament képviselőit rendkívüli mértékben aggasztja, hogy a venezuelai rezsim a közelmúltban megerősítette a sajtószabadság feletti ellenőrzést.

Mint tudják, a média szabadsága a demokratikus társadalom egyik alapköve. Ebbe egyértelműen beletartozik az a jog is, hogy az egyén több különféle forrásból tájékozódhasson. Hugo Chávez elnök a közelmúltban több támadást intézett a médiaszabadság ellen. Tavaly augusztusban megtagadta 34 rádióállomás engedélyének meghosszabbítását, és ezzel elrendelte bezárásukat. Idén januárban Chávez elnök betiltotta az RCTV

⁽¹⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

International és öt másik kábel- és műholdas televíziós csatorna sugárzását, mivel azok nem közvetítették hivatalos beszédét. Emellett a Twitter és az internet kormányellenes információk továbbítására való használatát terrorista tevékenységnek minősítette. Tiltakozunk annak a két venezuelai diáknak a halála miatt, akik a szabad média betiltása ellen tüntettek ...

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Renate Weber, szerző. – (ES) Elnök úr, hölgyeim és uraim, a véleménynyilvánítás szabadsága nem afféle virtuális jog, amelyről meg lehet állapodni anélkül, hogy figyelembe vennénk egy ország valós politikai és társadalmi viszonyait. A sajtó szabadsága, hogy hangot adhasson a kormányról vagy a politikusokról szóló bíráló véleményének, akár az elnökről, akár kormánypártiakról vagy ellenzékiekről van szó, az emberek számára a lehető legfontosabb garancia. Ez arról szól, hogy többféle forrásból juthassanak információkhoz, hogy így a választójog is valódi választást jelentsen.

Venezuelában a valóság sajnálatos módon az, hogy Chávez elnök kormánya az ellenzékkal szembeni több antidemokratikus törvény után most láthatólag a sajtóval kíván leszámolni. Nemcsak az RCTV International közelmúltbeli esetére utalunk, amelyre az audiovizuális hatóság kiszabott egy visszaható hatályú törvényt, hanem arra is, hogy 2009 óta Venezuela legnépszerűbb rádióállomásai közül 34-et zártak be.

Emellett a Globovisiónra, amelynek még mindig sikerült megőriznie a kormánytól független szerkesztői vonalat, folyamatos nyomást gyakorolnak, hogy változtasson ezen. Ne feledkezzünk meg arról, hogy a média megszüntetésének legviszálsabb módja az öncenzúra bevezetése.

A 34 rádióállomás bezárása után Hugo Chávez kormánya hivatalosan bejelentette, hogy van egy lista a többi olyan állomásról, amelyekre szintén a bezárás vár: egy lista, amelyről senki sem tud, mert az eljárások nem nyíltan zajlanak, egy lista, amely körül rengeteg a bizonytalanság, amelynek az egyetlen célja, hogy előmozdítsa az öncenzúrát. Mindezekre a jogsértésekre úgy kerül sor, hogy az illetékes bíróságok nem reagálnak az eléjük terjesztett keresetekre.

Egy olyan országban, ahol nem tisztelik az olyan egyetemes elveket, mint például azt, hogy visszaható hatály nem létezik, ahol a bírói hatóságok nem válaszolnak a fellebbezésre, csak ha erre az elnök utasítja őket, nincs jogállam és nem érvényesül a hatalmi funkciók különválasztása. A demokrácia egyszerűen nem létezik. Sajnos, Venezuelában ma ez a helyzet.

Véronique De Keyser, szerző. – (FR) Elnök úr, sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de a főként az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportja által benyújtott, Venezueláról szóló állásfoglalásra irányuló indítvány egy rossz vicc, amelyet azért tákolnak össze, hogy politikai célokra használják fel a sürgősségi vitát, és megpróbálják megfosztani a hitelétől Chávez urat.

Összefoglalom, mert nincs értelme ezzel vesztegetni az időt. Négy országos adó nem tett eleget a rájuk vonatkozó, törvényben előírt regisztrációs kötelezettségeknek. Ezeket ideiglenesen felfüggesztették, jelenleg már teljesítik ezeket a követelményeket, és remélem, hamarosan újrakezdi a működést.

A Zöldek/az Európai Szabad Szövetség Képviselőcsoportjával és az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportjával közös állásfoglalási indítványban képviselőcsoportom ismételt hangot adott a véleménynyilvánítási szabadság és a pluralizmus iránti egyhangú támogatásának. Meglepetéssel tapasztalom ugyanakkor, hogy a PPE Képviselőcsoport milyen sokféleképpen vélekedik a véleménynyilvánítási szabadságról. Nem Önök szavaztak az olaszországi sajtószabadságról szóló állásfoglalás ellen, Berlusconi védelmében? Ha ma ki akarják nevetetni magukat, csak tessék. Sokan lesznek a szavazások órájánál, hozzák ki belőle a legtöbbet.

Raül Romeva i Rueda, szerző. – (ES) Elnök úr, Venezuelával kapcsolatban nekem is van két problémám. Az egyik a forma, a másik a tartalom. Ami a formát illeti, meg kell mondanom, hogy az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportjához tartozó képviselőtársaink, akik egy ideje már aktívan visszaélnek az emberi jogok megsértéséről szóló sürgősségi üléssel, hogy pártpolitikai vitát folytassanak, bonyolult helyzetet teremtenek.

Jogos törekvésük, ha pártpolitikai tevékenységeket akarnak folytatni. Ez azonban nem a megfelelő hely. Ha támogató nyilatkozatokat akarnak tenni a barátaik mellett, vagy éppen bírálni az általuk nem kedvelt kormányokat, erre sem az időpont, sem a hely nem megfelelő.

Vegyük azonban sokkal komolyabban ezt a sürgősségi ülést, amelyen az emberi jogok és a demokrácia megsértésének eseteit tárgyaljuk, mert ha nem vesszük komolyan, jelenlegi hitelességünket teljesen el fogjuk veszíteni, és ezt nemzetközi szinten nyilvánvalóan nehéz visszanyerni.

Latin-Amerikában nem ritkák az emberi jogok megsértésének kirívó esetei. Legyünk következetesebbek is. A latin-amerikai emberi jogi helyzetről akarunk beszélni? Akkor beszéljünk Kolumbiáról és Hondurasról. Hogy van az, hogy az említett kérdések tárgyalására soha nem kerül sor itt, a plenáris ülésen? Miért van az, hogy mindig ez a problémánk, és mégis egy ilyen kérdésben, mint a mai, ami pusztán adminisztratív kérdés, ilyen mértékű jelenlétet és támogatást kapunk? Ez elfogadhatatlan. Elfogadhatatlan azért, mert – ebben biztos vagyok – lassan elveszítjük minden hitelességünket és legitimitásunkat ahhoz, hogy véleményt nyilváníthassunk az ilyen típusú esetekről.

Hadd mondjam ki teljesen világosan. Nem vagyok Chávez követője. Pártolom a véleménynyilvánítási szabadságot, még a velem homlokegyenest ellenkező véleményen lévőké számára is, itt ugyanúgy, mint Olaszországban vagy Hondurasban. A mai vita azonban nem erről szól. A ma tárgyalt probléma alapvetően egy közigazgatási kérdés, Venezuela belső rendjével kapcsolatos, olyan ügy, amelynek dolgoznak a rendezésén, sőt, a rendelkezésünkre álló információk szerint már rendezték is.

Ilyenformán még ügy sincs. Nincs miről vitatkozni. Ha továbbra is gúnyt akarunk űzni ebből a sürgősségi ülésből, csak haladjunk tovább az eddigi szellemben, és a végén majd soha semmit nem fogunk megvitatni, mert semmilyen hitelünk nem marad.

Ezért szorgalmazom, hogy a PPE Képviselőcsoport tagjai hagyják egy kicsivel komolyabban venni ezt a sürgősségi ülést, máskülönben minden bizonnyal teljesen céltalanná válik.

Joe Higgins, szerző. – Elnök úr, először is hadd hangsúlyozzam e Parlament jobboldali képviselőcsoportjainak mérhetetlen képmutatását, amivel elítélik a venezuelai kormányt a Radio Caracas Television (RCTV) sugárzási lehetőségének ideiglenes megvonása miatt, és a sajtószabadság bajnokának állítják be magukat. Ezek ugyanazok a képviselőcsoportok, amelyek kiállnak egy olyan európai rendszer mellett, ahol a média túlnyomó többségét milliárdosok és nagy magántársaságok felügyelik, akik ezt a felügyeletet egyrészt arra használják, hogy saját maguknak nagy nyereséget biztosítsanak, másrészt arra, hogy ontsák magukból a kapitalizmuspárti, piacpárti, neoliberális propagandát; akik a jelenlegi gazdasági válság közepette gyalázzák és rágalmazzák például az állami szektorban dolgozókat, fáradhatatlanul sulykolják, hogy a munkásosztályba tartozóknak kell megfizetniük a válságért, valamint vég nélkül gyalázzák a munkásosztály azon szervezeteit, amelyek ellent mernek mondani.

Az RCTV ügyének beemelése az emberi jogokról szóló mai sürgősségi állásfoglalásba az említett eljárással való nagyarányú visszaélés. Ami azt illeti, Venezuelában a média többsége valójában magántulajdonban van, köztük azok a nagyhatalmú médiacégek is, amelyek 2002-ben összeesküdtek Hugo Chávez megdöntésére, akit Venezuela lakossága történetesen megválasztott és sokszor újraválasztott. A valóság az, hogy az EPP-nek ebben a Parlamentben ugyanaz a programja, mint a puccsot kitervelőknek: meg akarják dönteni Hugo Chávez kormányát, mert ez a kormány nem hajtotta végre a globális kapitalizmus nyílt utasításait, a teljes körű privatizációt és deregulációt, és nem akarják, hogy bárki ellenkezzen a neoliberális menetrenddel. Igen, a latin-amerikai munkásosztály általában valami ellen kel fel. És nem, ez nem jelenti azt, hogy bizonyos dolgokban ne bírálnám határozottan a venezuelai kormányt.

A venezuelai nép többségétől kapott erős támogatás ellenére Hugo Chávez valójában nem szakadt el döntő mértékben a kapitalizmustól, hogy a valódi demokratikus szocializmus felé vezesse az országot. Bizonyos tekintetben a bürokratizmus felé vezető tendencia is megfigyelhető. Végezetül, a hozzám hasonlóan gondolkodók a helyszínen, a **Socialismo Revolucionario** Képviselőcsoportban például, küzdenek e tendenciák ellen, harcolnak a munkavállalók jogaiért és a valódi szocializmusért, ami egyébként azt jelenti, hogy a médiát sem a kapitalista érdekek, sem a bürokratikus érdekek nem felügyelik, hanem demokratikusan, a társadalom valamennyi rétege felé nyitottan működik.

Tomasz Piotr Poręba, szerző. – (PL) Elnök úr, valójában pontosan itt, az Európai Parlamentben kell beszélünk ma arról, ami Venezuelában történik, ahol egy diktátor megsérti a törvényt, felszámolja az ellenzéket, betiltja a független televíziós csatornákat, kisajátítja a vállalkozásokat és bezáratja a különféle intézményeket. Ez a megfelelő hely. A felsoroltak az emberi jogok nyilvánvaló megsértései.

További problémák is vannak azonban, mert a hatalma nemcsak a saját országában destabilizálja a helyzetet, de a régiót is destabilizálja. A Kolumbiával szembeni provokatív fellépés, a FARC gerillák támogatása – ezek olyan tények, amelyek valódi konfliktushoz vezethetnek a régióban.

Kolumbia stratégiai partnereink egyike. Támogassuk tehát Kolumbiát, és álljunk mellé ilyenkor, amikor Chávez ilyen erősen támadja ezt az országot, és csalással vagy provokációval arra készteti, hogy fokozza a konfliktust a régióban. Ez a kötelességünk, és ha az említett támadások és provokációk felerősödnek, az Európai Uniónak és az Európai Parlamentnek kötelessége Kolumbia mellé állni, kitartani Kolumbia mellett és támogatni Kolumbiát a Venezuelával való konfliktusban, amely, attól tartok, hamarosan megkezdődhet.

Bogusław Sonik, a PPE képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, mindig ugyanaz zajlik: egy jobb jövőért, hogy eltörölje az egyenlőtlenségeket, hogy felszabadítsa a népet az elnyomók és zsarnokok uralma alól, hogy véget vessen a szegénységnek és a nélkülözésnek, hogy az ország vagyonát a nemzet javára fordítsa – valaki magához ragadja a hatalmat. Ez a célja minden forradalomnak, és ez a célja mindazoknak az embereknek, akik a demokrácia mechanizmusait felhasználva megszerzik a vágyott – például elnöki – pozíciót, hogy aztán rögtön másnap félredobják a szabadságról, a demokráciáról és a társadalomról szóló szlogenjeiket. Attól a pillanattól kezdve egyetlen mottó vezérli őket: „ha már egyszer hatalomra jutottunk, soha nem mondunk le róla”. A diktátorok ezt a célt ugyanazokkal a módszerekkel érik el: cenzúrával, titkosrendőrséggel, a másképp gondolkodók bebörtönzésével, az ellenzéki erők bomlasztásával és megosztásával és a média teljes körű felügyeletével. Ennek egyfajta alapvetése, pontosan e gondolkodás szimbóluma volt a 20. században például az, amikor Lenin leverte a Kronstadt hősiessé matrózainak felkelését. Ugyanez a diagnózis igaz ma Venezuelára. A média szabadsága meghatározó jelentőségű a demokrácia és az alapvető értékek tiszteletben tartása szempontjából. Az Európai Bizottságnak megfelelően fel kellene lépnie.

Zigmantas Balčytis, az S&D képviselőcsoport nevében. – (LT) Képviselőcsoportunk néhány tagja valójában már elmondta álláspontját, és én is egyetértek azzal, hogy Venezuela kérdése, avagy a véleménynyilvánítás szabadsága nemcsak Latin-Amerikában fontos, hanem egész Európában, sőt, szerte a világon. Ha részletesen meg akarnánk vizsgálni a véleménynyilvánítás szabadságának megsértését, szerintem be kellene látnunk, hogy a probléma az Európai Unió néhány tagállamában is jelen van.

Határozottan támogatom azt az elgondolást, hogy ezt a kérdést talán elhamarkodottan vették fel a napirendbe, hiszen vannak ennél sokkal nagyobb problémáink, és előfordulnak sokkal súlyosabb bűncselekmények, nemcsak Latin-Amerikában, de más államokban is, ezért úgy vélem, ezt a kérdést ma túlzottan kihangsúlyoztuk.

Izaskun Bilbao Barandica, az ALDE képviselőcsoport nevében. – (ES) Elnök úr, egyetértek azzal, hogy vannak ennél sokkal súlyosabb problémák is, de a következetesség kedvéért kötelességem elítélni azt, ami jelenleg Venezuelában folyik. Egyébként az Olaszországról szóló kezdeményezés mellett szavaztam.

Néhány nappal ezelőtt ugyanitt egy olyan ügyben szólaltam fel, amely Baszkföldön az egyetlen spanyolországi baszk nyelvű újság betiltásához kapcsolódott, ma pedig azért vagyok itt, hogy szót emeljek a Radio Caracas 2007-es bezárása és 34 rádióállomás 2009-es betiltása ellen.

Szeretném, ha tényleg csak adminisztratív problémákról lenne szó, és helyreállítanák e sajtóorgánumok jogait. Ugyanakkor aggodalommal hallok, hogy Chávez elnök az új közösségi hálózatépítő oldalakat az államellenes terrorizmussal azonosítja, és hogy az internet komoly veszélyben van.

Nekem kötelességem védeni az emberek jogait, védeni a véleménynyilvánítás szabadságát, védeni a média szabad és sokoldalú tájékoztatáshoz való jogát, mivel ez azt jelenti, hogy védem a polgárok teljesen szabad tájékoztatáshoz való jogát.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, tudjuk, hogy Venezuela a világ olajban leggazdagabb országai közé tartozik. Azt is tudjuk, hogy ez az ország a vízerőművek szempontjából is hatalmas lehetőségeket rejt. Ennek ellenére, mint azt mindnyájan tudjuk, Venezuela lakossága sok év helytelen vezetés következményeitől szenved. Az ország évtizedeken át nem volt képes arra, hogy az olajbevételeit a fenntartható fejlődésbe vagy az infrastruktúrafejlesztésbe fektesse. A nemzeti valuta rögzítése az USA-dollárhoz valószínűleg szintén a várttal ellenkező eredményt érte el. Chávez elnök a közelmúltban megpróbálta leküzdeni ezt a problémát a valuta leértékelésével és az államadósság ellenőrzés alá vonásával. A bankok államosítása, a kisajátítás és az élelmiszerüzletek ideiglenes bezárása azonban valószínűleg nem lesz elég ahhoz, hogy tartósan elhárítsa az infláció elszabadulásának veszélyét.

Chávez elnök dirigista gazdaságpolitikát folytat, más tekintélyelvű rendszerekhez hasonlóan központi tervgazdálkodással, ami kétségtelenül és elkerülhetetlenül kudarcra van ítélve. A helyzet valószínűleg tovább fog romlani, amire jó eséllyel akkor kerül majd sor, ha egy ponton, adandó alkalommal fellázadnak az élelmiszertermelők, akiket évek óta arra kényszerítenek, hogy rögzített, a piaci ártól eltérő áron termeljék

az élelmiszert. Arról is muszáj bírálóan szólnom, hogy ebben a bizonytalan helyzetben, amikor a venezuelaiak rendszeres áramszünetektől, vízhiánytól és a gazdaság származékos helyzetétől szenvednek, Chávez elnök 70 millió dollárt meghaladó értékben vásárolt fegyvert a nemzeti gárda számára. Ez nem sok jóval kecsegtet, különösen a kormányt bíráló műsorszolgáltató bezárását követő folyamatos tiltakozások fényében, amelyek alkalmával a diákok és az ellenzék tagjai időről időre összecsapnak a biztonsági erőkkel.

Mivel – amint abban mindnyájan egyetértünk – az Európai Unió az emberi jogokat kiemelten fontosnak tartja, fel kell vállalnunk, hogy segítsünk. Cselekednünk kell, nemcsak az emberi jogok megsértésével járó esetekben, hanem azoknak a lehetőségeknek a feltárásában is, amelyekkel javíthatnánk a venezuelai nép életkörülményein az ország belügyeibe való közvetlen beavatkozás nélkül. Ez a feladat komoly diplomáciai készséget és érzékenységet kíván. Remélem, az Európai Unió alkalmasnak bizonyul erre.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Elnök úr, hölgyeim és uraim, némileg meglep, hogy itt a Házban az Európai Néppárt (Kereszténydemokraták) Képviselőcsoportját vádolják azzal, hogy napirendre erőltette ezt a témát, amely bár sürgős, valószínűleg a Ház baloldali többségén belül egyik képviselőnek sem a tetszése szerint való. Kétlem, hogy többséget alkotnának ebben a Házban. Egyszerűen fel kellett tennem ezt a kérdést. Az összes többi képviselőcsoporthoz hasonlóan a mi képviselőcsoportunknak is teljes mértékben jogában áll felvetni ezt az ügyet. Még ha a jelenleg hatalmon lévő Chávez úr Önöknek vagy az előző spanyol elnökségnek esetleg valamiféle cimborája is, mi mégis kénytelenek vagyunk egyszerűen megkérdezni, hogy milyen fellépésre kerül sor ezen a téren.

Elképedve hallok, hogy egy olyan személy, mint Chávez úr képes ilyeneket mondani, hogy „a Twitter egy terroristarendszer”. Elnézést, de aki manapság, ebben a korban a Twitteret terroristarendszernek minősíti, az egy másik világban él, talán még a kőkorszakban. Hadd mondjam ki ezt is: bennünket, a PPE Képviselőcsoportot ez a vád nem fog megfélemlíteni. Az emberi jogok megsértéseit mindenhol elítéljük. Én személy szerint ugyanígy elítélem az emberi jogok megsértéseit, ha a sajtószabadságról van szó. Ezzel kapcsolatban hadd mondjam el, hogy a venezuelai újságíróknak megmondják, hogy mit írhatnak le, a bírók pedig maguk is börtönbe kerülnek, ha szabadon bocsátanak valakit, akit jogtalanul vettek őrizetbe. Európaiként kell, hogy legyen annyi bátorságunk, hogy szót emeljünk az ilyen gyakorlatok ellen.

Nem fogom hagyni, hogy de Keyser asszony és mások itt a Házban a PPE Képviselőcsoportra ragasszák ezt a vádat. Ahogy mindenki másnak, nekünk is teljes mértékben jogunkban áll vitára érdemes témaként megnevezni az emberi jogok és szabadságok megsértésének eseteit, forduljanak elő akár Európában, akár a világ bármely más részén.

Marietje Schaake (ALDE). – Elnök úr, a venezuelai kormány jogtalanul próbálja korlátozni a szabad véleménynyilvánítást és a pluralizmust a médiában és az interneten. A tájékoztatás és a véleménynyilvánítás cenzúrázására tett elkeseredett kísérletei engem Mahmúd Ahmadinezsád viselkedésére emlékeztetnek. Valójában Hugo Chávez elnök barátjának hívja Mahmúd Ahmadinezsádot – és ilyen barátok mellett kinek van szüksége ellenségre, gondolhatnánk.

Mégis az a tény, hogy Chávez a Twittert és a szöveges üzenetek küldését terrorista cselekménynek minősítette, azt mutatja, hogy ellenségének tekinti az embereket, a gondolataik és az ellenkezésük szabad áramlását. Be kell vallanom, én magam is használok a Twittert és a szöveges üzenetküldést, de Európában szerencsére alapvető, egyetemes jognak tartjuk a szabad véleménynyilvánítást, az interneten keresztül is. Ha a venezuelai kormány az információs sztrádán korlátozza a véleménynyilvánítást, a tájékoztatást és az eszmecserét, ez arról tanúskodik, hogy fél a saját polgáraitól, valamint az erőszak és az elnyomás megszüntetésére irányuló felhívásuktól.

A polgárok sikeres mozgósítását Oscar Morales példáján keresztül figyelhetjük meg, aki a Facebookon létrehozott egy csoportot „A million voices against the FARC” („egy millióan a FARC ellen”) címmel, abban a reményben, hogy az interneten sikerül egymillió embert összegyűjtenie. Rövid idő alatt 12 millió embert tudott mozgósítani, akik világszerte az utcákra vonultak, követelve a FARC erőszakos tetteinek leállítását. A mozgalmam abból táplálkozott, hogy a polgárok a technológiát használták közvetítő eszközként. Ha ezt a közvetítő eszközt megpróbálják korlátozni, az nemcsak jogtalan, de hatástalannak is fog bizonyulni.

Charles Tannock (ECR). – Elnök úr, a sajtószabadság és a szabad demokratikus kormány az EU számára az alapokat jelenti. Hugo Chávez, a venezuelai pszeudodiktátor számára ezek pusztán akadályok az abszolút hatalom felé vezető úton. Demagóg, nem demokrata, aki tönkretette a venezuelai gazdaságot.

Mégis, itt a Házban meglehetősen arányban vannak jelen Chávez védelmezői, mint Higgins úr: talán mert Chávez jól tükrözi heves Amerika-ellenességüket és az Uribe elnök által a szomszédos Kolumbiában aratott

siker miatti bosszúságukat. Sajnálatos, hogy a baloldal más képviselőcsoportjai nem hajlandók csatlakozni hozzánk, a Ház politikai főáramához, és elítélni az alapvető szabadságok Chávez-rezsim általi egyre inkább önkényes, súlyos megsértéseit. Amikor az egyik tévécsatorna a kormányzását bírálta, erre egyszerűen az volt a válasza, hogy betiltotta a sugárzását.

Erről egy hasonló helyzet jut az eszembe a KNK-ból – Kínából –, ahol a kommunista rezsim megpróbálta megakadályozni, hogy egy európai vállalat kommunizmusellenes tévéműsorokat sugározzon. Chávez tehát – szégyenkezés nélkül – azonosult Kína tekintélyelvű, keményvonalas vezetőivel. Nemzetközi szinten a legközelebbi barátai olyan diktátorok, mint Castro, Lukasenka és Ahmadinezsád, ami nagyon sokat elárul.

Képviselőcsoportom, az ECR támogatja a venezuelai népet abban a törekvésében, hogy az országban megvalósítsák a valódi demokráciát.

Laima Liucija Andrikiene (PPE). – Elnök úr, Venezuelában a demokrácia és az emberi jogok helyzete folyamatosan romlik, és ezt teljes mértékben el kell ismernünk. Arról sem szabad most elfeledkeznünk, hogy a különféle emberi jogi szervezetek Latin-Amerikán belül Venezuelában találták a legrosszabbnak a sajtószabadság helyzetét.

Chávez alezredes sok tekintetben kudarcot vallott Venezuela kormányzásában, mégis hatalmon maradt azáltal, hogy elfojtotta az ellenzékét, ellenőrzése alá vonta a médiát és manipulálta a választási eljárást. Szeretnék válaszolni néhány, itt a Házban előttem felszólaló képviselőtársamnak, és kimondani, hogy a mi felelősségünk, a mi feladatunk, hogy támogassuk a venezuelai népet, akik az elnökük részéről üldöztetéssel, emberi jogi visszaélésekkel és letartóztatással néznek szembe.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Véleményem szerint Hugo Chávez a totalitárius szocializmus lehető legrosszabb vonásait vette át a múlt századból. Ez alatt nem a külföldi beruházásokhoz való viszonyulását értem, ami természetesen szintén fontos kérdés, mivel teljesen kiszámíthatatlan. Gondolok viszont a sajtószabadsággal és a pluralizmus jelentésével szembeni attitűdjére, mert Hugo Chávez úgy próbálja utánozni a pluralizmust, hogy egyszerűen betiltja azokat a rádióállomásokat, amelyek nem hajlandók közvetíteni bő lére eresztett beszédeit, és közben létrehoz állami csatornákat, hogy így szimulálja a pluralizmust. A pluralizmus utánzása nem azonos a pluralizmus elfogadásával, mivel a demokrácia nem működhet a pluralizmus karikatúrája alapján.

A Chávez-hez közel álló személyeket már kinevezték. Semmiben nem különbözik a diktátoroktól, mert gyűlöli a pluralizmust. Ezért úgy gondolom, a szocialistáknak nem kellene védeniük. A közelmúltban tartott demonstrációk egyik áldozata éppen egy szocialista diák volt.

Janusz Władysław Zemke (S&D). – (PL) Elnök úr, szeretném jóváhagyni a képviselőcsoportom nevében De Keyser asszony által itt kifejezett álláspontot. Ahhoz kétség nem férhet, hogy a média szabadságának megsértését nem szabad eltűnni. Tény, hogy mi is látunk aggasztó eseményeket Venezuelában. Úgy gondolom azonban, hogy nagyon óvatosnak kell lennünk, amikor egyértelmű, kategorikus, végső ítéleteket mondunk. Véleményem szerint választ kellene kapnunk egy alapvető kérdésre: vajon a bezárított állomásokat minden esetben politikai okokból tiltották-e be, vagy némelyiküknek valójában azért kellett megszűnnie, mert nem tett eleget a jogi követelményeknek. Úgy hiszem, ha erre választ kapnánk, és megtudnánk, mi volt tisztán politika, és mi a jogi tényállás, ennek nagy jelentősége lenne a Ház álláspontja szempontjából.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Elnök úr, meglehetősen zavaró, hogy képviselőtársaink közül néhányan hogyan gondolhatják, hogy nem helyes szót ejteni a világ egyik legkorruptabb országáról. Hugo Chávez elnök ellenfelei még mindig a börtöncellák mélyén vannak, ahová egyértelműen politikai okokból született ítéletek nyomán kerültek. Ha ezt a helyzetet védelmezni próbáljuk, az nem jelent zavarba ejtő mértékű megalázkodást az ember saját ideológiája szempontjából?

A venezuelaiaknak még a teljességgel szükségtelen áramszüneteket és vízelzárásokat is el kell viselniük, miközben energia szempontjából Latin-Amerika egyik leggazdagabb országában élnek. A rádió- és televíziócsatornák bezárása és a diáktüntetések elfojtása totalitárius rendszerről árulkodik. Akkor miért ne reagáljunk? Mivel a médiának a törvény szerint kell működnie, mindaddig nem szabad őket bezárni, amíg a hatóságoknak nem marad más választási lehetősége, és erre csak azután kerülhet sor, hogy minden más, rendelkezésre álló jogi eszközt kimerítettek. A vádlottaknak lehetőséget kell kapniuk a védekezésre és az ítélettel szembeni fellebbezésre.

Ha a venezuelai kormány elkötelezett híve a jogállamiságnak és az emberi jogoknak, tisztelnie és védenie kell a véleménynyilvánítás szabadságát, és értékelnie kell mindazt a hozzájárulást, amit a bírálát és a nyitottság ad egy alkotmányosan kormányzott országnak.

Gabriel Mato Adrover (PPE). – (ES) Elnök úr, noha egyesek számára ez pusztán adminisztratív kérdés, másoknak ennél sokkal többet jelent. A szabadságról van szó.

Tudom, hogy néhány ember számára a szabadság védelme bizonyos módszerekhez és bizonyos helyekhez kötődik. De azt is tudom, hogy néhány ember számár az igazi szabadság, a saját szabadságuk az, amit bizonyos diktátorok határoznak meg, akiket védenek, olykor még bátorítanak is, és nem a hozzánk hasonló emberek szabadságát jelenti, akik ezt a szót minden vonatkozásában védelmezik, akik hisznek a szabad médiában, és akik úgy gondolják, hogy a földet nem lehet rendelettel elvenni. Erről megkérdezhetik azt a több ezer, Kanári-szigetokről származó embert, akik Venezuelában átérték ezt a helyzetet.

Jogokról, pluralizmusról és szabadságról beszélünk. Sajnos bizonyos emberek még nem hisznek ebben.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, a Bizottság tudomásul veszi a venezuelai helyzettel kapcsolatban a Parlament által benyújtott állásfoglalás-tervezeteket. Biztosíthatom Önöket arról, hogy a Bizottság nagyon gondosan figyelemmel kíséri a helyzetet.

E tekintetben az EU aggodalommal észlelte, hogy a média, ezen belül az RCTV International felfüggesztése továbbra is tart. Úgy értelmezzük, hogy ez a kérdés túlmutat a pusztán jogi követelményeken, és azt a venezuelai véleménynyilvánítási szabadság kérdésével összefüggésben kell vizsgálni. Ez aggodalomra adott okot, és az elmúlt hónapokban nemzetközi szinten nagy nyilvánosságot kapott.

2009 novemberében például az Egyesült Nemzetek Emberi Jogi Tanácsának különmegbízottja azt állította a média-bűncselekmények ellen Venezuelában javasolt különleges törvénnyel kapcsolatban, hogy – idézem – „ha a jelenlegi formájában elfogadják, az a véleménynyilvánítási szabadsághoz való jog súlyos megsértését jelentené és korlátozná a sajtószabadságot az országban”. A különmegbízott ezenkívül arra szólította fel Venezuelát, hogy teljes mértékben tartsa tiszteletben a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányának 19. és 20. cikkét, amelynek Venezuela is szerződő fele, és amely garantálja a szabad véleménynyilvánításhoz való jogot.

Talán arra is emlékeznek, hogy az Európai Unió 2009-ben nyilatkozatot adott ki az említett problémákról, mivel a véleménynyilvánítás szabadsága és az információkhoz való szabad hozzáférés számunkra olyan kérdés, amely szükséges része a venezuelai hatóságokkal folytatott párbeszédnek. Mélyen elítéljük, hogy két tüntető meghalt, sokan pedig megsebesültek, a biztonsági erők tagjai és a tiltakozók közül egyaránt. Egyetértünk az Emberi Jogok Amerikaközi Bizottságának megítélésével, amely mély aggodalmának adott hangot a Chávez elnök melletti és elleni demonstrációkon történt súlyos erőszakos incidensek miatt, és szorgalmazta, hogy a venezuelai kormány a demonstrációk felügyeletében – idézem – „az amerikai normáknak megfelelően tartsa tiszteletben az emberi jogokat”.

Aggodalommal figyeljük a politikai radikalizálódás felé mutató tendenciát. A szeptemberi választásokat széles körben mérföldkőnek tekintik az ország jövője szempontjából. Az EU e tekintetben hangsúlyozza annak fontosságát, hogy ezeket a választásokat békés, átlátható és teljes mértékben demokratikus környezetben tartsák meg.

Az EU által a venezuelai hatóságokkal folytatott párbeszéd keretében mindig hangsúlyoztuk az emberi jogokra, köztük a véleménynyilvánítási szabadságra és a sajtószabadságra vonatkozó nemzetközi kötelezettségek és kötelezettségvállalások teljes körű tiszteletben tartásának fontosságát mint a demokrácia és a jogállamiság sarokkövét. Mint tudják, ez az elv szerepel az EU Alapjogi Chartájában, amely most már szerződéseink részét képezi. Ez külön nyomatékosítja a véleménynyilvánítás szabadságát és a média pluralizmusának tiszteletben tartását Európában és nemzetközi kapcsolatainkban egyaránt.

Az Európai Unió a demokrácia és az emberi jogok európai eszköze révén támogatja a civil társadalmi szervezetek tevékenységeit ezen a nagyon sajátos területen. Emellett folyamatosan támogattunk minden, a tolerancia előmozdítására, a párbeszédre és a kölcsönös megértésre irányuló kezdeményezést.

A Bizottság nevében szeretném biztosítani a Parlamentet arról, hogy továbbra is gondosan figyelemmel fogjuk kísérni a venezuelai fejleményeket. A Venezuelával való együttműködési politikánk és kapcsolataink a múltéhoz hasonlóan a jövőben is tükröznék a demokrácia támogatása és megerősítése, illetve az emberi jogok és alapvető szabadságok védelme és támogatása melletti elkötelezettségünket.

María Muñiz De Urquiza (S&D). – (ES) Elnök úr, ha a „catch-the-eye” eljárás hatékonyan működne, az elnöknek körül kellene néznie a Házban, hogy ki kér szót, amit én nagyon jól láthatóan megtettem, hogy felszólalhassak a Venezueláról szóló vitában. Önnek vagy a szolgálatainak figyelni kellene arra, hogy ki szeretne szót kérni.

Elnök. - Muñiz De Urquiza asszony, sajnos fizikailag sem vagyok képes egyszerre minden irányba nézni, mindazonáltal az engem körülvevők nagyon gondosan figyelnek. Mindenesetre, amikor megadtam a szót az utolsó képviselőnek, azt is mondtam, hogy „a képviselők közül utolsóként Mato Adrover úr szólal fel”. Ha tiltakozni akart, ezt akkor és ott kellett volna megtennie.

A vitát lezárom. A szavazásra a vita végén kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Monica Luisa Macovei (PPE), írásban. – Támogatom ezt az állásfoglalást, mivel aggasztónak tartom a venezuelai kormány által hozott antidemokratikus intézkedéseket, különösen a szabad sajtóhoz, a véleménynyilvánításhoz és a gyülekezéshez való jogok korlátozását, valamint a korrupció magas szintjét, amint azt a venezuelai lakosság érzékeli. A média és a különböző vélemények ellenőrzése a totalitárius rendszerekre jellemző. Amint arról az emberi jogi csoportok 2010 januárjában beszámoltak, a Chávez-kormány azzal fenyegetett, hogy fellép az olyan csatornákat sugárzó kábelszolgáltatók ellen, ahol nem tesznek eleget annak a kormányzati előírásnak, miszerint a rendes adást megszakítva élőben kell közvetíteni az elnöki beszédeket. Ennek eredményeképpen az ország kábelszolgáltatói hét csatorna sugárzását szüntették be. Chávez 2009-ben 141 beszéd élő közvetítésére kényszerítette a csatornákat, és ezek között olyan is volt, amelyik hét óra 34 percig tartott. Ami a korrupciót illeti, a kormánynak teljes mértékben, hatékonyan végre kellene hajtania az ENSZ korrupció elleni egyezményét és a többi vonatkozó eszközt, és komolyan kellene vennie a venezuelaiak korrupcióval kapcsolatos aggályait – ami a jó kormányzás mutatója bármely országban.

10.2. Madagaszkár

Elnök. - A következő napirendi pont hat, Madagaszkárról szóló állásfoglalásra irányuló indítványról⁽²⁾ folytatott vita.

Raül Romeva i Rueda, szerző. – Elnök úr, ez valóban olyan téma, amiről határozni kell. Ezt a témát meg kell vitatnunk. Madagaszkárban politikai válsághelyzet van, és ez szükségessé teszi, hogy reagáljunk, méghozzá az ország szükségleteinek megfelelően.

A hatalom megosztásáról szóló megállapodásról az Afrikai Unió égisze alatt, Rajoelina jelenlegi elnök és Ravalomanana korábbi elnök között folytak a tárgyalások.

A maputói megállapodás és az Addisz-Abeba-i kiegészítő okmány maradt az egyetlen demokratikus politikai megoldás a jelenlegi válságra. Erről nem szabad megfeledkeznünk. A maputói megállapodás előírja egy 15 hónapos átmeneti időszakra szóló nemzeti egységkormány megalakítását.

Hadd jelezzem azt is, hogy ezen túlmenően van még néhány konkrét helyi helyzet, ami okot ad az aggodalomra, gondolva a kormány által kiadott rendeletre, amelyben törvényessé nyilvánította a feldolgozatlan, veszélyeztetett fajokból származó faanyag kivitelét, végveszélybe sodorva az ország biodiverzitását. Ez a jövőben még sok problémát okozhat, mivel ezek a fajok örökre elveszhetnek.

Ezzel összefüggésben emlékeztetnünk kell a Bizottságot és a tagállamokat arra, hogy hiba lehet választási megfigyelő missziót küldeni Madagaszkárba. Kérjük, hogy a jelenlegi körülmények között ne küldjenek küldöttséget ebbe az országba, a jelenlegi kormány által márciusra szervezett választásokra, mivel ezek a választások megkerülik a maputói megállapodást. Nyomatékosítom: ezen a kereten belül maradv, e konszenzus értelmében és a maputói megállapodás alapján nem szabadna kirendelnünk ilyen választási megfigyelő missziót.

Ennek ki kell egészülnie még azzal, hogy az országban teljes körűen tiszteletben kell tartani az emberi jogokat, a demokratikus elveket és a jogállamiságot. Ha mindezek a feltételek teljesülnek, akkor tárgyalhatunk erről, de a jelenlegi helyzetben, a jelenlegi körülmények között szerintem ez hiba lenne.

⁽²⁾ lásd a jegyzőkönyvet.

Renate Weber, szerző. – (FR) Elnök úr, az Afrikai Unió és az ENSZ kezdeményezései ellenére Madagaszkárban továbbra is problémát jelent az instabilitás. Rajoelina úr elutasítja a hatalom megosztását, és mindenkit eltávolít, aki szembeszáll vele. A közelmúltban megerősítette azon szándékát, hogy márciusra általános választásokat kíván szervezni a maputoi és az Addisz-Abeba-i megállapodásokban előírt menetrend figyelembevétele nélkül.

Túlzás nélkül állíthatjuk, hogy Andry Rajoelina alkotmányellenes rendszere átvette az állam három hatalmi funkcióját, és most minden erejével azon van, hogy a médiát is átvegye.

Madagaszkár számára sajnálatos módon, a korábbi elnök uralma alatt előforduló emberi jogi jogsértések azután is folytatódtak, hogy Andry Rajoelina az Átmeneti Főhatóság elnökévé nyilvánította magát. Az irányítása alatt álló biztonsági erők gyakran erőszakkal avatkoznak be az ellenzéki tüntetések feloszlátása érdekében, és már több haláleset és sérülés történt.

Az Amnesty International 2010. február 4-én kelt jelentésében parlamenti képviselők, szenátorok, ügyvédek, ellenzéki vezetők és újságírók letartóztatásáról, illetve önkényes és törvénytelen őrizetbe vételéről számolt be, amelynek során néhányukkal szemben más visszaéléseket is elkövettek, ugyanakkor a hatóságok semmilyen vizsgálatot nem folytattak ebben az ügyben.

Sajnos, a tények ismét azt igazolják, hogy aki erőszakkal jut hatalomra, uralkodni is erőszakkal fog.

Véronique De Keyser, szerző. – (FR) Elnök úr, erről az állásfoglalásra irányuló indítványról általános az egyetértés. Az Andry Rajoelina vezette törvénytelen átmeneti rezsim káoszba taszítja Madagaszkárt. Kisajátítani készül a következő választásokat, amelyek időpontját 2010. márciusra jelentette be, egy mindenfajta demokratikus jelleget nélkülöző folyamat végén, amely a maputoi és az Addisz-Abeba-i megállapodásokon kívül zajlik.

A megkérdőjelezhető politikai személyiségek kinevezése, az emberi jogok széles körű megsértése és a parlamenti képviselők, vallási vezetők és polgári személyek zaklatása és önkényes őrizetbe vétele nyugtalanítja és szankciók bevezetésére késztette a nemzetközi közösséget. A Dél-Afrikai Fejlesztési Közösség (SADC) és az Afrikai Unió befagyasztotta Madagaszkár tagságát. Az Egyesült Államok megtagadja az országtól az afrikai növekedésről és lehetőségekről szóló törvényéből származó előnyöket. A Nemzetközi Valutalap adományozói 50 %-kal csökkentették költségvetésüket, az ENSZ február 15-én fogja megvizsgálni az ország helyzetét, az Európai Unió pedig tudomásom szerint felfüggesztette a fejlesztési támogatás folyósítását, ugyanakkor fenntartotta a humanitárius segélyt.

A helyzet tehát tragikus és katasztrofális, a lakosság nagy részének a megélhetésére napi egy dollárnál kevesebb jut. Rendkívül aggasztónak találjuk ezt a helyzetet, erről tanúskodik ez a közös, sürgősségi állásfoglalásra irányuló indítvány is. Támogatjuk a Mozambiki Köztársaság korábbi elnöke, Joaquim Chissano közvetítői erőfeszítéseit, és szorgalmazzuk, hogy a négy politikai mozgalom térjen vissza a tárgyalóasztalhoz. Nincs más megoldás. Felszólítjuk továbbá az Afrikai Uniót és a Dél-Afrikai Fejlesztési Közösséget, hogy vegyék fel újra a kapcsolatot, hogy segítsék az átmeneti folyamat rendes lezárását, valamint felszólítjuk a Bizottságot, hogy számoljon be nekünk a cotonoui megállapodás 96. cikke alapján Madagaszkárral folytatott konzultációs eljárásról.

Bernd Posselt, szerző. – (DE) Elnök úr, a világ néhány vezető fővárosában aggódnak amiatt, hogy az állásfoglalási indítványunk a madagaszkári helyzet rosszabbodásához vezethet. A mi célunk azonban, hogy békét hozzunk a régióba. Különösen a 14. és a 15. cikkre gondolok, amelyek elég egyértelműen a párbeszédet helyezik előtérbe.

Az Afrikai Unió, az Európai Unió, az ENSZ, a szomszédos országok, a kapcsolattartó csoport és végül, de nem utolsósorban Franciaország mind felhívást kaptak arra, hogy töltsék be a rájuk jutó szerepeket annak érdekében, hogy a Madagaszkárban jelen lévő (legalább) négy különböző politikai mozgalom közös megegyezésre jusson, hogy Madagaszkár ne váljon bukott állammá és ne sodródjon tovább a katasztrófa felé, hanem békés, tárgyalásokon alapuló megoldást tudjon találni. Ez azonban csak úgy lesz lehetséges, ha senki nem próbál diktatúrát létrehozni, senki nem vonul ki a békefolyamatból, és minden párt visszatér a tárgyalóasztalhoz, máskülönben ennek a csodálatos, de tönkretett országnak tényleg nem lesz jövője.

Marie-Christine Vergiat, szerző. – (FR) Elnök úr, hölgyeim és uraim, Madagaszkárban ugyanaz történik most, mint a világ számos más országában, amelyek felé az Európai Unió nem mutatott kellő politikai erőt. Afrikára ez különösen igaz.

Egy évvel azután, hogy Andry Rajoelina törvénytelenül magához ragadta a hatalmat, Madagaszkár szigete láthatólag egyre mélyebbre és mélyebbre süllyed a társadalmi, gazdasági és pénzügyi válságba, amelyre lakosságának igazán nem volt szüksége.

Az ország valójában mára a világ egyik legszegényebb országa lett, ahol a lakosság nagy többségének napi egy dollárnál kevesebb jut a megélhetésére. Egyre gyakoribb az emberi jogok megsértése. A vallási vezetők, a parlamenti képviselők, az újságírók és a civil társadalom vezetői megfélemlítésnek és zaklatásnak vannak kitéve, letartóztatják és börtönbe vetik őket.

A nemzetközi közösség azonban mindeztidáig nem tett különösebb erőfeszítéseket, nem volt hajlandó elismerni, hogy valójában államcsíny történt, és hogy az Andry Rajoelina által beiktatott madagaszkári kormány valójában katonai kormány.

Az Afrikai Unió és a Dél-Afrikai Fejlesztési Közösség felfüggesztette Madagaszkár tagságát. 2009. február 2. óta számos kísérlet történt – többek között az ENSZ és az EU részéről –, ezek vezettek a maputói és az Addisz-Abeba-i megállapodásokhoz. 2009. november óta azonban ezek a megállapodások láthatólag bemocskolódtak, miután a különböző főszereplők között megosztottság támadt, és némelyikük visszautasította a megállapodások végrehajtásában való részvételt.

Mi az Egységes Európai Baloldal/az Északi Zöld Baloldal Képviselőcsoportjában úgy véljük, ideje, hogy a malagaszi nép szót kapjon, és legfőbb ideje, hogy a demokratikus szabályokat tiszteletben tartsák.

Andry Rajoelina, a rezsim erős embere inkább egyoldalúan, a malagaszi nép megkérdezése nélkül szervezi meg a választásokat, megszegve a fent említett megállapodásokat. Az úgynevezett demokratikus választások kezdetét egyoldalúan 2010. márciusra tűzte ki, de most úgy tűnik, tárgyal egy későbbi, március vége és 2010 vége közötti időpontról.

Ezért akarjuk elérni a humanitárius segély megerősítését, a bírósági eljárások intézményesítését, és hogy az Európai Unió vesse latba minden súlyát annak érdekében, hogy a civil társadalom garantáltan részese legyen a megtett lépéseknek.

Charles Tannock, szerző. – Elnök úr, ha az Afrikai Unió akár csak közelítőleg is el szeretné érni a nemzetközi ügyekben az EU-nak kijutó tekintélyt és tiszteletet, akkor Madagaszkár bizonyosan olyan ügy, amelyben az AU-nak döntő szerepet kellene vállalnia. Ehelyett Marc Ravalomanana elnök bukását követően a szokásos vacillálásnak és egy lagymatag diplomáciának lehettünk tanúi, ami szomorúan emlékeztet a zimbabwei helyzetre. Ideje, hogy az Afrikai Unió felvállalja a rá háruló feladatokat Madagaszkár ügyében, ahol egy ideje eluralkodott a politikai feszültség és a káosz. Ha az AU nem tudja rászánni magát, hogy rendbe tegye ezt a dolgot, meglehetősen jogos a kérdés, hogy az EU-nak miért is kellene megtennie.

Nekünk azonban továbbra is kapcsolatban kell maradnunk Madagaszkárral, hogy elősegítsük a demokratikus kormányzáshoz való zökkenőmentes visszatérést és ösztönözzük a megbékélést. Létfontosságú, hogy bíróság elé állítsák az említett politikusokat és katonatiszteket, akik emberi jogi visszaéléseket követtek el. Az Andry Rajoelina törvénytelen rendszerével szembeni célzott szankciók szintén hatékony módszert jelentenek azok megbüntetésére, akik folyamatos instabilitást idéznek elő, anélkül hogy ártanának a malagaszi nép többségének, akiknek bizonyosan szívből elégük van a gyönyörű országukat feldúló feszültségekből és a szórványos erőszakból.

Cristian Dan Preda, a PPE képviselőcsoport nevében. – (RO) Mint az előttem szólók már hangsúlyozták, a Madagaszkárban uralkodó bizonytalanság és politikai instabilitás immár több mint egy éve tart. Bár a tárgyalási folyamatban időnként megcsillan a remény, Andry Rajoelina intézkedései csak hátráltatták a folyamatot, tovább bonyolítva az alkotmányos rend visszaállítását.

Gondolok itt konkrétan a maputói megállapodások után kinevezett miniszterelnök eltávolítására, a politikai mozgalmakkal való tárgyalási folyamatból történt kivonulásra és arra a közelmúltban meghozott döntésre, hogy a korábbi megállapodások figyelembevétele nélkül, sietősen megszervezik a választásokat.

Úgy hiszem, ezzel a törvényesség látszatának megteremtésére és egy olyan rendszer legitimálására tesznek kísérletet, amely egy puccs nyomán került hatalomra, amit Rajoelina nem tagadhat le. Nyilvánvaló, hogy az alkotmányos rend helyreállítását csak úgy lehet biztosítani, ha a maputói és az Addisz-Abeba-i megállapodásokat teljes mértékben végrehajtják.

Martin Kastler (PPE). – (DE) Elnök úr, csak szeretném felhívni a figyelmüket arra, hogy ezt az állásfoglalásra irányuló indítványt valamennyi képviselőcsoport jóváhagyta. Ez így van rendjén, mivel a téma nagyon fontos.

Az előző felszólalóval ellentétben azt szeretném mondani, hogy gondoskodnunk kell arról, hogy ne csak előmozdítsuk a véleménynyilvánítási szabadságot és a sajtószabadságot ebben az országban, hanem aktívan követeljük is, most, hogy azt vizsgáljuk, hogyan tudnánk hozzájárulni ahhoz, hogy remélhetőleg egy békés választás irányába haladjanak a dolgok. Gondoskodnunk kell arról, hogy mi, európaiként minden területen megteremtjük a sajtószabadságot, az ehhez szükséges összes pénzügyi segítségnyújtással egyetemben. Teljes körű támogatást kell nyújtanunk, és az országgal fennálló megállapodásaink szabta kereteken belül együttműködésre kell törekednünk a pénzügyi segítségnyújtás biztosítása terén.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Elnök úr, elviselhetetlen figyelni a madagaszkári helyzetet, ahol a hatalom egy olyan személy kezébe került, aki erőszakos eszközökkel vette át az ország irányítását és ugyanilyen brutális módszerekkel uralkodik, és akinek a pozícióját a nemzetközi közösség nem ismerte el. Ezért használok a „személy” szót az „elnök” helyett.

Madagaszkáron a lakosság többsége a szegénységi küszöb alatt él: 7 000 gyermek szenved súlyos alultápláltságtól, és a helyzet a politikai válsággal egyre csak rosszabbodik. Emiatt fontos, hogy mi, a nemzetközi közösség többi tagjával együtt, növeljük a Madagaszkárnak nyújtott humanitárius segélyek összegét.

Létfontosságú ezenkívül az országban történt politikai gyilkosságok kivizsgálása és ezen ügyek megoldása, amit egy független, pártatlan ügynökségre kell bízni. Amíg ez nem történik meg, nehéz lesz felépíteni a bizalmat és lépéseket tenni a demokrácia felé.

Kiemelten fontosnak kell tekinteni, hogy Madagaszkár négy politikai csoportja le tudjon ülni a tárgyalóasztalhoz, és egyeztessék, mit tehetnek azért, hogy a demokratikus választásokat még az idén meg lehessen tartani. Az is kulcsfontosságú, hogy Madagaszkár addig ne kössön megállapodásokat a természeti erőforrásokról, amíg nincs a néptől kapott felhatalmazással rendelkező kormánya.

Michael Gahler (PPE). – (DE) Elnök úr, Madagaszkár kérdéséről szólva szerencsére arról számolhatunk be, hogy nem kizárólag az Európai Unió tartja aggályosnak az ország részéről a cotonoui megállapodás 96. cikkének betartását, hanem regionális szervezatként az Afrikai Unió és a SADC is arra az álláspontra helyezkedett, hogy Afrikában egy újabb puccs már elfogadhatatlan. Az Afrikai Unió és a regionális szervezetek részéről ez viszonylag új fejlemény, nemcsak az ilyen jellegű határozatok meghozatala, hanem hogy ezeket végre is hajtják és intézkednek.

Remélem, hogy amikor a nemzetközi kapcsolattartó csoport mához egy hétre, február 18-án ismét összeül Addisz-Abeában, a részt vevő felek mindegyike teljesíteni fogja a feladatait és megbízatásait, továbbá gondoskodik arról, hogy a Maputóban elért bármilyen megállapodás végrehajtása szintén megtörténjen. Ezt kérem minden résztvevőtől.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – (FR) Elnök úr, hadd kezdjem azzal, hogy nyomatékosítom, mennyire aggódunk mindazon akadályok miatt, amelyek gátolják a maputói megállapodások végrehajtását.

Amióta a válság elkezdődött, illetve amióta a cotonoui megállapodás 96. cikke szerint megkezdődtek a konzultációk Madagaszkárral, a Bizottság aktívan támogatta a nemzetközi közösség közvetítői erőfeszítéseit, amelyek ugyan jelentős előrehaladást hoztak, de sajnos nem vezettek tényleges átmeneti folyamathoz. Azért aggódunk, mert az előrehaladás helyett fokozatosan visszafelé csúszunk, és egyértelműen fennáll a veszélye annak, hogy visszajutunk a 2009. márciusi kiindulópontra.

Nyilván egyetértenek azzal, hogy ez a politikai és emberi jogi helyzet romlásához és a malagaszik közötti összecsapásokhoz fog vezetni. Több alkalommal világosan jeleztük, hogy elutasítunk minden olyan egyoldalú folyamatot, amely elharmarkodottan megrendezett választásokhoz vezet, mivel ez nem fog tartós megoldást hozni a válságra.

Ezért, a tisztelt képviselők által felvetett kérdésekre válaszolva, megjegyezném, hogy sem politikailag, sem pénzügyileg nem vagyunk készek egy ilyen folyamat támogatására.

Az Afrikai Unió Bizottságának elnöke által tett jelenlegi kezdeményezésben van az utolsó reményünk. Egy nemzetközi kapcsolattartó csoport keretében a nemzetközi közösséggel együtt készek vagyunk értékelni a malagaszi mozgalmak válaszait, és a helyzettől függően határozatra irányuló javaslatokat benyújtani a Tanácsnak a cotonoui megállapodás 96. cikke szerint.

Negatív döntés esetén ennek nem szabad érintenie a lakosságnak közvetlenül kedvező projekteket, és folytatni, illetve szükség esetén növelni is fogjuk a kiszolgáltatott népcsoportoknak nyújtott humanitárius segélyt.

Végezetül szeretném biztosítani Önöket, elnök úr, hogy a Bizottság aktívan, türelmesen és kitartóan törekszik a válságból kivezető békés út megtalálására.

Elnök. – A vitát lezárom. A szavazásra a vita végén kerül sor.

10.3. Burma

Elnök. – A következő napirendi pont hat, Burmáról szóló állásfoglalásra irányuló indítványról⁽³⁾ folytatott vita.

Véronique De Keyser, szerző. – (FR) Elnök úr, a burmai helyzet egyre romlik. Fel kell-e idéznünk a burmai kormány néppel szembeni visszaéléseit, a Szaharov-díjas Aung Szan Szú Dzsí véget nem érő bebörtönzését és hamis indokoláson – a közelgő választások bírálata – alapuló kilakoltatását?

A burmai kormány hét szakaszból álló, végső soron választásokhoz vezető demokratikus átmenetet ígért. Ha azonban ezeket a választásokat a hadsereg által összeállított alkotmánynak megfelelően tartják meg – márpedig a kilátások ezt mutatják –, mindössze annyi lesz az eredményük, hogy igazolják az öt évtizede tartó katonai rezsimet, és a hadseregnek adják a parlamenti helyek 25 %-át. Felhívjuk a nemzetközi közösséget, és ezen belül Kínát, Indiát és Oroszországot, hogy továbbra is tartsanak össze és gyakoroljanak nyomást a burmai kormányra, egyrészt hogy vessen véget az országban elkövetett súlyos emberi jogi jogsértéseknek, másrészt hogy a meghirdetett demokratikus átmenet ne váljon politikai bohózzattá.

Filip Kaczmarek, szerző. – (PL) Elnök úr, rendszerint optimizmussal tölt el bennünket, amikor egy országban 20 év után bejelentik az első választásokat. Ez felébreszti a változások bevezetéséhez, a demokratizálódáshoz fűzött reményeket. Sajnos, valószínűleg kevesen vannak köztünk, akárcsak Burma lakosai között, akik még hisznek abban, hogy az év végén esedékes választások demokratikusak és tisztességesek lesznek, illetve hogy valódi változást fognak hozni. A burmai rezsím problémájával évek óta küzdünk. Állásfoglalásunkban bíráljuk az emberi jogok és a polgári szabadságok számtalan megsértését, amelyek Burmában mindennapos eseménynek számítanak. Továbbra sem tudjuk, mit mondjunk Burma népének, hogyan vessen véget a rendszer kegyetlenkedéseinek. Véleményem szerint csak az együttes fellépés vezethet eredményre. Hogy kit értek együttes alatt? Kinek kellene cselekednie? A szomszédos országoknak? Azoknak az országoknak, amelyek nagyarányú kereskedelmet és árucserét folytatnak a rendszerrel, és ezzel közvetve finanszírozzák, más szóval Oroszországnak és Kínának? Természetesen az Európai Uniónak, az Egyesült Államoknak és az ENSZ-nek – a partnerek e csoportjával valódi változást idézhetünk elő.

Marie-Christine Vergiat, szerző. – (FR) Elnök úr, Burma 1962 óta egy katonai junta rabigájában él, amely a világ egyik legelnyomóbb rendszere. A parlament utolsó demokratikusan megválasztott képviselőit 1990-ben választották. Őket azóta kivétel nélkül letartóztatták vagy lemondásra kényszerítették. 2 000 politikai foglyot tartanak nyilván, köztük 230-nál is több buddhista szerzetest, akik részt vettek a 2008. szeptemberi békés tüntetéseken, és azóta is börtönben vannak.

Több tízezer – de inkább több százezret kellene mondanom – burmai menekült él Thaiföldön, Indiában, Bangladesben és Malajziában, gyakran több mint bizonytalan körülmények között, kiszolgáltatva az emberkereskedelemnek. Emberek tízezreit telepítették ki akaratuk ellenére. Ilyen helyzetben az újságírók különösen nagy veszélynek vannak kitéve. Jelenleg legalább 14 újságíró van börtönben, és közülük külön szeretném kiemelni egy fiatal, 25 éves újságíró, Hla Hla Win esetét, akit 27 év börtönre ítélték egy motorkerékpár illegális behozataláért – mert fel merészelte keresni az egyik buddhista kolostort.

A junta most mégis új választásokat jelentett be. De Keyser asszonyhoz hasonlóan én is úgy gondolom, hogy ezek egyedüli célja a hatalmon lévő kormány legitimálása. Kénytelenek vagyunk kételkedve viszonyulni a választások kimeneteléhez.

A mai napon még egyszer nyomatékosan elítéljük az emberi jogok szisztematikus megsértéseit Burmában, és felhívjuk a burmai kormányt a párbeszédre és a gyermekkatonák toborzásának haladéktalan beszüntetésére. A kínai, indiai és orosz kormányt ismételten arra fogjuk kérni, hogy éljenek a befolyásukkal. Szorgalmazom ugyanakkor, biztos asszony, hogy legyen a szóvivőnk a Bizottság és a Tanács felé, hogy az Európai Unió tartsa fenn a korlátozó intézkedéseket a burmai kormánnyal szemben, mert a szavaktól eltekintve semmilyen

⁽³⁾ Lásd a jegyzőkönyvet.

kézzelfogható bizonyítékunk nincs a demokratikus vitáról. Kérjük, értékelje a megtett intézkedések hatékonyságát, és tegyen meg mindent annak érdekében, hogy a polgári lakosság ..

(Az elnök félbeszakítja a felszólalót)

Charles Tannock, szerző. – Elnök úr, már meg sem tudom számolni, hogy az évek során itt a Házban hány alkalommal vitattuk meg az emberi jogok súlyos és egyre romló helyzetét Burmában, de ha valaha kísértésbe esnénk, hogy finomabban fogalmazunk a kegyetlen katonai juntával szemben, elég csak körbenéznünk a saját Parlamentünkben, hogy eszünkbe jusson, miért kell fenntartanunk és fokoznunk a tábornokokra gyakorolt nyomást. Természetesen Aung Szan Szú Dzsí esetére célok, a Nobel-békedíjas ellenzéki vezetőre, akinek a képe a Parlament brüsszeli és strasbourg-i épületében egyaránt kiemelt helyen van kitéve. Tőle, akárcsak támogatóitól, következetesen megtagadták a felszólalás lehetőségét. A legkevesebb tehát, amit tehetünk, hogy innen emelünk szót értük, és megígérjük, hogy rendületlenül támogatjuk őket küldetésükben, hogy Burmában tartós demokratikus változást érjenek el.

Felvetettük a rohingja kisebbség sorsát is, akik ismét a hadsereg kampányszerű megkülönböztetésének és üldöztetésének fő célpontjai lettek, ezért sokuknak a szomszédos Bangladesbe kellett menekülniük. Lehet, hogy a tábornokok egyszerűen figyelmen kívül hagyják kéréseinket, de ez semmit nem von le ezek értékéből, mivel demokrataként szent kötelességünk elítélni az ilyen barbárságot, a világon bárhol is szembesüljünk vele.

Raül Romeva i Rueda, szerző. – (ES) Elnök úr, pár hónappal ezelőtt lehetőségem nyílt felkeresni néhányat a Thaiföld és Burma közötti határon élő több ezer menekültből, akik most abban reménykednek, hogy majd visszatérhetnek hazájukba. Esetenként egyszerűen abban reménykednek, hogy megérik a másnapot.

Ottlétünk alatt találkoztunk az ellenzéki csoportok némelyikével is, köztük volt például a Nemzeti Liga a Demokráciáért, amelynek vezetője, mint már szintén elhangzott, a Szaharov-díjjal kitüntetett Aung Szan Szú Dzsí.

Számos alkalommal éreztem késztetést, hogy nagyon körültekintően járjak el, és ne támogassam a katonai junta által saját kezűleg végzett alkotmányos reformon alapuló választásokat, olyan körülmények között, amelyek a véleménynyilvánítási és a gyülekezési szabadság tekintetében kétségtelenül megsértik az alapvető jogokat, és amelyek nyilvánvalóan veszélybe sodorják a változást, az átalakulást és a demokratikus reformot ebben az országban.

Igaz, hogy történt némi változás. Az is igaz, hogy tavaly, 2009-ben bebörtönöztek százait engedték szabadon; közülük azonban nagyon kevesen voltak valódi politikai foglyok.

A komoly problémát az jelenti, hogy Burmában még mindig 2100-nál is több politikai fogoly van. Ebben a helyzetben képtelenség szabad, tisztességes és demokratikus választásokat tervezni.

Ezért először azt kell figyelembe venni, hogy a választások megtörténtehez megfelelő környezetre van szükség. Üdvözölni kell minden olyan párbeszédet, amellyel lehetőségünk nyílna a helyzet javítására, de azon az alapon, hogy ezeket a személyeket feltétel nélkül szabadlábra helyezik, és a menekültek számára garantálják a visszatérés lehetőségét. E tekintetben egy kifejezett kéréssel kell fordulnom a Bizottsághoz. Az e térségnek és az e menekülteknek szánt támogatások csökkentése komoly aggodalomra ad okot. Vannak sürgős szükségletek. Emberek százezreiről beszélünk, akik rá vannak szorulva a segítségünkre. Úgy vélem tehát, hogy jó ötlet lenne elkerülni az ezzel kapcsolatos költségvetések lefaragását.

Thomas Mann, a PPE képviselőcsoport nevében. – (DE) Elnök úr, Burmában drámai mértékben romlott az emberi jogi helyzet: a politikai elnyomáshoz katonai és szexuális erőszak társul, a gyermekeket módszeresen toborozzák katonának, a politikai foglyok száma 2 000 fő. Az idén őszre meghirdetett első, állítólagosan szabad választások a vicc kategóriájába tartoznak. Az ellenzéki pártok helyesen teszik, hogy bojkottálni fogják. Ami különösen aggasztó, az a rohingja nemzetiségűek helyzete, akik közül 200 000-nél is többen élnek menekülttáborokban. Sokan a szomszédos Bangladesbe menekültek, de még útközben is könyörtelenül üldözték őket.

Nagy örömmel üdvözölöm Banglades hajlandóságát, hogy az EP dél-ázsiai küldöttségét beengedi az országba egy tényfeltárási küldetésre. Holnap repülünk Dhakába, hogy első kézből tájékozódjunk a Cox's Bazar és a Bandarban régióban fennálló helyzetről. Az azonban már most is világos, hogy az üldözött rohingja nemzetiségűeknek a túléléshez átfogó nemzetközi védelemre van szükségük. Az Európai Uniónak kitartóan el kell ítélnie a burmai kormány viselkedését, mindaddig, amíg végre meg nem jelennek a demokrácia irányába mutató előrehaladás jelei.

Justas Vincas Paleckis, az S&D képviselőcsoport nevében. – (LT) Kollégámhoz, Charles Tannock úrhoz hasonlóan azt szeretném mondani, hogy ebben a Házban – amely ilyenkor sajnos mindig félig üres – nem ez az első eset, hogy Burma kapcsán a felháborító emberi jogi helyzetet tárgyaljuk. Nem sokkal ezelőtt én magam is beszéltem erről.

Szeretném elhinni, hogy a mai vitát követően az Európai Parlament és az Európai Unió hangja nagyobb hatást ér el. Hogy miért? Mert most először úgy beszélünk az emberi jogok helyzetéről a világban, hogy hatályban van a Lisszaboni Szerződés és a vele járó tisztségek – többek között a kül- és biztonságpolitikai főképviseelő, Catherine Ashtoné, a Parlament jóváhagyásával. Az Európai Uniónak így most már hatékonyabb lehetősége van közvetlen befolyást gyakorolni mind a burmai helyzetre, mind a többi olyan országra, ahol megsértik a jogokat.

A burmai választások küszöbén véleményem szerint csak akkor tudunk bármit is elérni, ha tetteinket összehangoljuk a nagyobb államokkal: Kínával, Indiával, az USA-val és Oroszországgal.

Tomasz Piotr Poręba, az ECR képviselőcsoport nevében. – (PL) Elnök úr, ez idáig a nemzetközi közösséghez intézett, a burmai emberi jogok tiszteletben tartását célzó kérések valójában semmilyen eredménnyel nem jártak. A burmai börtönökben még mindig több ezer politikai fogoly sínylődik, a hadsereg pedig továbbra is gyilkosságokat követ el, kínzást alkalmaz és letartóztatásokat hajt végre. A burmai ellenzék vezetője, a Nobel-békedíjas Aung San Szú Dzsí évek óta házi őrizetben van, és szintén hároméves börtönbüntetésre ítélték. A junta így akarja megakadályozni, hogy indulhasson a közelgő választásokon.

Burma azoknak az országoknak a szégyenlistáján is vezető helyen áll, ahol rendszeres a vallási kisebbségek képviselőinek üldözése, köztük a keresztényeké. A junta elgondolásai szerint a keresztényekből álló karen népnek teljesen el kellene tűnnie Burma területéről. Az elnyomás elől menekülő karen menekültek tavaly Thaiföldön találtak menedékre. Jelenleg a thai kormány a nemzetközi tiltakozások ellenére kényszer-hazatelepítésekre és tömeges kitoloncolásra készül több mint 4 000 karen nemzetiségű esetében, akik ezután további megaláztatásoknak lesznek kitéve. Itt, az Európai Parlamentben kötelességünk követelni a vallási kisebbségek, köztük a keresztények jogait szerte a világon.

Eija-Riitta Korhola (PPE). – (FI) Elnök úr, az emberi jogokat tekintve Burma a világ legbizonytalanabb országai közé tartozik. Az emberi jogok megsértéseinek sora végtelen, és a helyzet láthatólag nem javul.

Állásfoglalásunkban csak néhány kérdést vetettünk fel. Érzésem szerint a fő cél az, hogy világosan jelezzük: tudjuk, mi folyik Burmában, és még mindig rajta tartjuk a szemünket.

Köszönetet kell mondanunk ezenkívül Thaiföldnek, amely visszavonta a burmai menekültek hazatéréséről szóló aggályos döntését. A múlt héten számos alkalommal felvettem a kapcsolatot Thaifölddel, miután bejelentette a menekültek hazaküldésére irányuló terveit. A karen menekülteket kényszermunkával, kínzással, esetleg a hadseregbe való kényszerbesorozással fenyegették, valamint azzal, hogy taposóaknákat helyeznek el a területen, ahonnan végül elmenekültek. Megkönnyebbülve hallottam, hogy Thaiföld az emberi jogi szervezetekkel és a nemzetközi közösséggel folytatott hétvégi tárgyalások nyomán úgy döntött, eláll a menekültek visszaküldésére vonatkozó terveitől. Remélem, hogy az EU, a nemzetközi közösség többi tagjával egyetemben a lehető leghamarabb támogatást tud nyújtani Thaiföldnek, és segít más megoldást találni a karen menekültek problémájára.

Marc Tarabella (S&D). – (FR) Elnök úr, biztos asszony, ismét Burma a központi témája az Európai Parlament emberi jogi jogsértésekkel foglalkozó állásfoglalási indítványainak. Ismét szót emelünk azért, hogy bíráljuk a helyzetet ebben az országban, amely semmiféle javulást nem mutat a tekintetben, ahogyan a polgáraival bánik, és amelynek nagy szüksége van a működő demokráciára.

Miközben más országokban az évek folyamán történt előrehaladás, Burma továbbra is szabadon folytatja a polgárok alapvető jogainak megsértését. Aung San Szú Dzsí, az ellenzék jelképes vezetője még mindig házi őrizetben van, teljes népcsoportokat telepítenek ki, a gyermekeket erőszakkal toborozzák gyerekkatonának és letartóztatják mindazokat, akik ellenkeznek a fennálló rendszerrel. A példák sora túl hosszú ahhoz, hogy mindet megemlítsen.

Reméljük, az elkövetkező választásokat szabadon rendezik meg, és az ellenzéki pártok, illetve bárki, aki indulni kíván a választáson, gyakorolhatja ezt az alapvető jogot. Reméljük továbbá, hogy a megfigyelők meg tudnak bizonyosodni a választások tisztaságáról, és nem találnak semmilyen törvénytelséget, például azt, hogy a katonai junta a szavazóurnákat saját maga legitimálására használja.

Monica Luisa Macovei (PPE). – Elnök úr, a katonai junta elnyomással és nagyarányú, szisztematikus emberi jogi jogszétsérek elkövetésével uralja az országot. A polgárok választott képviselőjeként 2010-ben szabad, tisztességes választásokra szólítok fel, hogy Burmának legitim kormánya legyen. A jelenlegi követelmény, miszerint a parlamenti képviselők 25 %-át a hadsereg tagjaiból a védelmi szolgálatok parancsnoka választja ki, ellentmond minden, a legitim kormány mibenlétéről szóló józan elképzelésnek.

Másodsorban megjegyzem, hogy a katonai junta kormánya 2005-ben aláírta az ENSZ korrupció elleni egyezményét, de ratifikálni már elmulasztotta. A ratifikálás azonban csak az első lépés lenne: a végrehajtás a lényeg, ha a korrupció leküzdéséről van szó. A korrupció együtt jár a szegénységgel és a büntetlenséggel.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (S&D). – (PL) Elnök úr, ha Burma úgy határozott, hogy 20 év után először parlamenti választásokat tart, ez előrelépést jelenthet a demokratizálódás folyamatában, már amennyiben az idén őszre tervezett választások tisztességesek lesznek. Más szóval, mindenekelőtt általánosnak kell lenniük, minden felnőtt állampolgárnak jogot kell kapnia arra, hogy szavazzon vagy jelöltesse magát, így a Nobel-békedíjas Aung Szan Szú Dzsínek és annak a további 2 000 ellenzéki aktivistának is, akik pillanatnyilag politikai okok miatt vannak börtönben. Másodsorban, a választásoknak ki kell terjednie arra a több millió burmai polgárra is, akik a kínzásoktól és a haláltól félve Thaiföldre, Bangladesbe vagy Indiába menekültek. Számukra lehetővé kell tenni, hogy az eredeti lakóhelyükön szavazhassanak. Harmadsorban, a burmai hadsereg tagjainak nem szabad garantálni a parlamenti helyek 25 %-át, mert ez ellentmond egy teljesen alapvető demokratikus mechanizmusnak, és a választási eredményeket alapjaiban zavarja meg. Végezetül pedig, a burmai kormánynak tiszteletben kell tartania a titkos szavazás szabályát, és lehetővé kell tennie a választások ellenőrzését a nemzetközi megfigyelők és a burmai média számára.

Ha a burmai kormány figyelmen kívül hagyja mindezeket a követeléseket, szerintem az állásfoglalás 16. pontjának megfelelően feltétlenül fenn kell tartani a rezsimmel szembeni korlátozó intézkedéseket.

Csaba Sógor (PPE). – (HU) A katonai junta 2010 folyamán szabad, demokratikus választásokat ígért. Fontos, hogy a nemzetközi közösség és persze az EU fenntartsa a nyomást a juntán annak érdekében, hogy valóban megvalósuljon a demokratikus átmenet. Biztosítani kell a Burmában élő számos nemzeti kisebbség megfelelő részvételét is a választásokon. Ezzel véget vethetnének a sorozatos etnikai konfliktusoknak. A kínai kisebbségek mellett talán Kína állhatna ki a legjobban, de előbb saját kisebbségeit kellene megbecsülnie: a tibetieket és az ujgurokat. Az EU akkor lehet hiteles és eredményes a nyomásgyakorlásban, ha minden tagállamában ő is tiszteletben tartatja a kisebbségek jogait. Amíg az Unió területén nyelvtörvények vannak – és most nem csak Szlovákiára gondolok, amíg az Unió területén még mindig a második világháborút meghazudtoló kollektív bűnösségnek a törvényét melegítik fel, amíg kisebbségek pusztá létét, anyanyelvét és jogait tagadják az Unió területén, az Unió nem lehet hiteles a nyomásgyakorlásban. Eredményes sem.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Elnök úr, biztos asszony, a burmai emberi jogi helyzet drámai mértékű romlása a katonai junta miatt egyre kegyetlenebb vérontással jár. A vallási csoportok üldözése, az etnikai tisztogatás és az etnikumok kiűzése, a politikai foglyok ezreinek bebörtönzése, valamint a rezsimek politikai ellenfeleinek megkínzása, elrablása és bebörtönzése a mindennapi élet része lett. Az új alkotmány és a tervezett látszatválasztások természetesen semmilyen módon nem fognak javítani a helyzeten.

Ami azt illeti, az EU küldöttségei és a Parlament álszent állásfoglalásai ugyanígy nem fognak elérni semmit. A politikai realitásokra való tekintettel azt kellene tennünk, hogy az Unió teljes hatalmát bevetve nyomást gyakorolunk Kínára, Indiára és Oroszországra, hogy ők is vessék latba teljes politikai súlyukat, és így szorítsák rá a burmai kormányt az országban uralkodó emberi jogi helyzet javítására. Az EU-nak a Burmával szomszédos országokat is arra kell felszólítania, hogy vessék be befolyásukat az emberi jogi helyzet javítása érdekében.

Cristian Dan Preda (PPE). – (RO) Korábban valaki azt mondta, hogy Burma ügyét már tárgyaltuk itt a Házban. Úgy gondolom, hogy továbbra is tárgyalnunk kell Burma ügyét, mivel ez a világ egyik legzártabb, legelnyomóbb társadalmainak egyike. Mint azt az ENSZ különböző, emberi jogok védelmére szakosodott hivatalai és szervezetei is kimutatták, ebben az országban változatlanul az élet része az egyén jogainak módszeres megsértése.

Jelenleg az a tendencia, hogy az embereket őrizetbe veszik a politikai nézeteik kinyilvánításáért. Az elnyomás erőszakos megnyilvánulásairól is értesültünk az ellenzékhez tartozók körében, legyen szó akár a diákmozgalmak tagjairól, akár a buddhista szerzetesek közösségéről.

Nem hiszem, hogy a választások megtartását jelen pillanatban mérlegelni lehetne, mert mindenekelőtt egy konzultációs folyamatra lenne szükség, valamennyi politikai párt bevonásával. Máskülönben, egy szabad,

átlátható, mindenkire kiterjedő folyamat nélkül a burmai demokrácia marad, ami volt: a hadsereg által fenntartott paródia.

Viviane Reding, a Bizottság alelnöke. – Elnök úr, mint azt a képviselők teljesen világosan kihangsúlyozták, Burmában folytatódnak az emberi jogok súlyos megsértései. A katonai kormány nem reagált az emberi jogi jogsértések beszüntetését követelő nemzetközi felhívásokra, és nem bocsátotta szabadon a politikai foglyokat, köztük Aung Szan Szú Dzsít. A rohingja kisebbség tagjait egyre nagyobb erővel próbálják az ország elhagyására kényszeríteni, és a társadalmi-gazdasági feltételek is tovább romlottak. Becslések szerint a lakosság 80 %-a vidéki területeken él, a mezőgazdaságban és az élelmiszertermelésben pedig súlyos problémák kezdenek kialakulni.

Az EU már számos alkalommal adott ki olyan nyilatkozatokat, amelyek elítélik az emberi jogok megsértését. Az EU emellett szigorította a szankciókat, és ezzel párhuzamosan Burma/Mianmar szomszédjait – az ASEAN-t, Kínát, Indiát – próbáltuk rávenni, hogy ők is alkalmazzanak diplomáciai nyomást, és a szomszédok némelyike ezt meg is teszi. Az EU ezenkívül határozottan támogatta az Egyesült Nemzetek erőfeszítéseit. Ezek az intézkedések nehézségeket okoztak a katonai kormánynak, a viselkedésében mindazonáltal nem értek el változást.

A katonai kormány most választásokat ígért 2010-re, a hatalomból való fokozatos kivonulása irányába tett lépésként. Ezeket a választásokat csak akkor tudjuk majd megítélni, ha közzéteszik a választójogi törvényt, és ha látjuk, hogy a szavazáshoz tiszta és tisztességes intézkedések lesznek-e érvényben. Az EU addig is kész párbeszédet kezdeni a jelenlegi kormánnyal, hogy rábírja, a választások adta lehetőséget használja fel arra, hogy változtat a helyzeten és új, pozitív korszakot nyit Burma történelmében.

Az iménti kijelentéssel szeretném nagyon világosan jelezni, hogy az EU nem kívánja elszigetelni Burmát. Az országnak nyújtott humanitárius és ehhez kapcsolódó segélyeket tekintve valójában mi vagyunk a legnagyobb adományozók. Segélyeink zöme a vidéki térségbe kerül – különösen a deltába –, amely még mindig nem heverte ki a Nargis ciklon hatásait. A segélyek másik fontos célpontját a thai határ mentén található menekülttáborok jelentik. Azt is tudnunk kell, hogy az Egyesült Nemzetek különmegbízottjának jelentése nagyon világosan fogalmaz. Támogatjuk az Egyesült Nemzetek különmegbízottját, és készek vagyunk segíteni neki.

Azt is tudjuk azonban, hogy a burmai emberi jogok ügyében a közvetlen tettek aligha lehetségesek. Az EU-t például nem fogják meghívni a választások megfigyelésére, így közvetett intézkedésekkel kell élnünk. Az emberi jogokat ezért beépítjük mindegyik támogatási programunkba. Értékeink – az emberi jogi fejlődés, a párbeszéd – népszerűsítéséhez nagyon világos üzenetet kell közvetítenünk. Ma az egyesült Parlament ezt a nagyon világos üzenetet fejezte ki, és biztos vagyok benne, hogy ez majd meghallgatásra talál. Abban is biztos vagyok, hogy nem szabad a szomszédos országoknak kiszerveznünk azt a feladatunkat, hogy emlékeztessük Mianmart a kötelességeire. Nekünk magunknak kell elkötelezettnek maradnunk. Az emberi jogi menetrendünkről közvetlen párbeszédet kell folytatnunk a hatóságokkal, és a továbbiakban is így fogunk tenni.

Elnök. – A vitát lezárom. A szavazásra a vita végén kerül sor.

Írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 149. cikke)

Maria Da Graça Carvalho (PPE), írásban. – (PT) Burmában az emberi jogok terén továbbra is nagyon problémás a helyzet, mivel a burmai hatóságok a hatalomhoz való ragaszkodásukat előnyben részesítik a polgáraik túléléséhez képest. Szeretném kifejezni szolidaritásomat a katonai junta elnyomása alatt sínylődő burmai nép szenvedéseivel, akiknek emberi jogait a kényszermunka, az emberkereskedelem, a gyermekmunka és a szexuális erőszak révén folyamatosan megsértik. Alapvető fontosságú a politikai foglyok – köztük az ellenzék és a Nemzeti Liga a Demokráciáért vezetője, az Európai Parlament által 1990-ben Szaharov-díjjal kitüntetett, majd 1991-ben a Nobel-békedíjat elnyerő Aung Szan Szú Dzsí – azonnali szabadon bocsátása, hogy hozzá tudjanak járulni a 2010-es választások szabad, tisztességes és átlátható lebonyolításához. Ebből kifolyólag szorgalmazom, hogy az átlátható burmai választások elősegítése érdekében az Európai Unió fogadjon el egy következetes stratégiát és fejlessze a kapcsolatokat a szomszédos országokkal, különösen Kínával és Indiával.

11. Szavazások órája

Elnök. - A következő napirendi pont a szavazás.

(Az eredményekért és a szavazásra vonatkozó egyéb részletekért lásd a jegyzőkönyvet)

11.1. Venezuela (B7-0093/2010)

11.2. Madagaszkár (B7-0099/2010)

11.3. Burma (B7-0105/2010)

Elnök. - A szavazások óráját lezárom.

12. Szavazathelyesbítések és szavazási szándékok: lásd a jegyzőkönyvet

13. Egyes dokumentumokra vonatkozó határozatok: lásd a jegyzőkönyvet

**14. Nyilvántartásba vett írásbeli nyilatkozatok (az eljárási szabályzat 123. cikke):
lásd a jegyzőkönyvet**

15. A jelen ülésen elfogadott szövegek továbbítása: lásd a jegyzőkönyvet

16. A következő ülések időpontjai: lásd a jegyzőkönyvet

17. Az ülészak megszakítása

Elnök. – Az Európai Parlament ülészeit ezennel megszakítom.

(Az ülést 16.25-kor berekesztik)

MELLÉKLET (Írásbeli válaszok)

A TANÁCSHOZ INTÉZETT KÉRDÉSEK (Az alábbi válaszokért az Európai Unió Tanácsának soros elnöksége kizárólagos felelősséget visel)

6. kérdés, előterjesztette: Gay Mitchell (H-0016/10)

Tárgy: Klímastratégia Koppenhága után

Tekintettel arra, hogy a koppenhágai klímátárgyalások csaknem kudarcba fulladtak, valamint arra, hogy azok eredményeként semmiféle egyértelmű vagy kötelező kötelezettségvállalások nem születtek, milyen konkrét stratégiát követ a Tanács annak biztosítása érdekében, hogy a 2010-es mexikói találkozó ne legyen a 2009-es koppenhágai eseményhez hasonló elvesztegetett lehetőség? Hogyan tudja az Európai Unió érvényesíteni befolyását és vezető szerepet betölteni, amikor Kína és az USA nem tölti be ezt a szerepet?

7. kérdés, előterjesztette: Kathleen Van Brempt (H-0035/10)

Tárgy: Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 30%-kal való mérséklése

A Bizottság azt javasolja, hogy az Európai Unió a CO₂-kibocsátás szintjének csökkentésére célokat fogalmazzon meg. Az ipari országokban az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának 2020-ra az 1990-es mértékhez képest 30%-kal való mérsékléséért száll síkra. Az Európai Parlament Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságának elnöke szerint Európa hisz abban, hogy ezt a célt meg lehet valósítani, és reméli, hogy ebben az ügyben globális megegyezést lehet elérni. A hírek szerint azonban a Tanácsban most nem egységes az álláspont arról, hogy ezt a célt ki lehet-e tűzni vagy sem. Vita övezi-e a 30%-os célkitűzést? A Tanács milyen intézkedéseket kíván hozni azért, hogy ezt a fontos és nagyratörő célt valóban meg lehessen valósítani?

8. kérdés, előterjesztette: Pat the Cope Gallagher (H-0039/10)

Tárgy: Klímaváltozás - Koppenhága után

A COP-15 koppenhágai klímaváltozási csúcstalálkozó után mit tesz a Tanács a nemzetközi partnerekkel, köztük az Egyesült Államokkal, Indiával, Kínával, Brazíliával és Oroszországgal annak biztosítására, hogy ne vesszen el a lendület a nagyratörő globális klímaváltozási megállapodás keresése közben?

Együttes válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülésszakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

Az Európai Unió és tagállamai elkötelezték a gazdaság egészére vonatkozó, független, mennyiségileg meghatározott, 2020-ra az 1990-es szintekhez képest 20%-os kibocsátáscsökkentést kitűző cél mellett. A 2009. decemberi Európai Tanács megerősítve a 2012 utáni, jogilag kötelező érvényű, nemzetközi megállapodást elérő tárgyalási folyamat mellett uniós elkötelezettséget, kiemelte, hogy ez a célkitűzés 30%-ra is emelkedhet, ha más fejlődő országok is kötelezik magukat az ezzel összemérhető kibocsátáscsökkentésre, és ha a fejlődő országok felelősségükhöz és képességeikhez mérten megfelelő vállalásokat tesznek.

Pillanatnyilag, és figyelembe véve a 2009 decemberében Koppenhágában megtartott, éghajlat-változási ENSZ-konferencia eredményét, más néven a „koppenhágai egyezményt”, a 30%-os csökkentés melletti elkötelezettséghez az Európai Unió által meghatározott feltételek még nem teljesültek.

Ebben az összefüggésben, és ahogy azt az ENSZ Éghajlat-változási Keretegyezménye főtitkárának 2010. január 28-án írt, a koppenhágai egyezményhez való csatlakozási szándékukat kifejező levelükben tisztázták, az EU és tagállamai újra megerősítették az irányú kötelezettségvállalásukat, hogy 2020-ra az üvegházhatást okozó gázok kibocsátását az 1990-es szintnél legalább 20%-kal alacsonyabb szintre csökkentik, valamint felajánlották, hogy 2020-ra az 1990-es szinthez képest 30%-kal csökkentik, ha más fejlődő országok is kötelezik magukat az ezzel összemérhető kibocsátáscsökkentésre, és ha a fejlődő országok felelősségükhöz és képességeikhez mérten megfelelő vállalásokat tesznek.

Az EU továbbra is vezető szerepet kíván betölteni a 2012 utáni rendszerről folytatandó nemzetközi éghajlat-változási tárgyalások során.

A Tanács jelenleg tovább értékeli a koppenhágai eredményt. Valamennyiünknek át kell tekintenie és értékelnie kell a legutóbbi tárgyalásokat, és azonosítanunk kell a kulcsszereplők között felbukkanó akadályok leküzdésének módjait. E tekintetben a Bizottság elemzése nagyban hozzá fog járulni mérlegelésünkhöz.

A nemzetközi partnereinkkel valamennyi szinten folytatott párbeszéd továbbvitele meghatározó szerepet játszik abban, hogy a nemzetközi éghajlat-változási tárgyalásokon megőrizzük a lendületünket.

Az Európai Parlament a folyamat minden stádiumáról értesülni fog.

*
* *

9. kérdés, előterjesztette: Justas Vincas Paleckis (H-0018/10)

Tárgy: Az Európai Unió és Belarusz közötti kapcsolat jogalapja

A Tanács novemberi ülésén nem hoztak döntést az EU és Belarusz közötti partnerségi és együttműködési megállapodás ratifikációs folyamatának esetleges – illetve adott esetben milyen menetrend szerinti – újraindításáról. A ratifikációról 1995-ben kezdődtek a tárgyalások, ám a folyamatot 1997-ben „befagyasztották”. Egyes államok úgy vélik, nem lenne jogszerű újra elővenni egy már elavult megállapodást. Mások azt mondják, hogy a megállapodás ratifikációja megadja a jogalapot az Európai Unió és Belarusz közötti együttműködésnek és új lendületet adhat az Európai Unió és Belarusz kapcsolata megerősítésének.

Újra kell-e indítani a soros elnökséget betöltő spanyol kormány véleménye szerint a megállapodás ratifikációs folyamatát? Ha igen, mikor? Ha nem, milyen intézkedéseket tervez a Tanács elnöksége az Európai Unió és Belarusz közötti kapcsolatok megerősítéséhez szükséges jogalap megteremtése érdekében?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülésszakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

2009 novemberében a Tanács áttekintette Belarusz helyzetét. Mivel a 2008. októberi tanácsi következtetésekben azonosított területeken nem történt érdemi előrelépés, a Tanács nem vonhatja vissza az egyes fehérórosz tisztviselőkkel szembeni korlátozó intézkedéseket. Ezért úgy döntött, hogy 2010 októberéig meghosszabbítja a 2009/314/KKBP közös állásponttal meghosszabbított 2006/276/KKBP közös álláspontban meghatározott korlátozó intézkedéseket.

Ugyanakkor az EU által azonosított területeken való előrelépés ösztönzése érdekében a Tanács ezzel együtt úgy döntött, hogy fenntartja az egyes fehérórosz tisztviselőkkel szembeni utazási korlátozások alkalmazásának felfüggesztését.

Az Európai Unió újra megerősítette, hogy kész elmélyíteni a kapcsolatait Belarusszal a demokrácia, az emberi jogok és a jogállamiság felé való további fehéróroszországi előrelépések fényében, és segíteni az országot e célkitűzések elérésében. A Belaruszban e területeken történő előrelépéstől függően a Tanács készen áll arra, hogy lépéseket tegyen a Belarusszal való szerződéses kapcsolatok továbbfejlesztésére. Eközben a Tanács felkérte a Bizottságot, hogy tegyen javaslatot egy ideiglenes közös tervre, amely az európai szomszédságpolitika keretében kidolgozott cselekvési tervek alapján prioritásokat állít fel a Belarusz által végrehajtandó reformok vonatkozásában.

*
* *

10. kérdés, előterjesztette: Mairead McGuinness (H-0021/10)

Tárgy: Tengerentúli ingatlantulajdonok

Jóllehet az ingatlantulajdoni rendszerre irányadó szabályok a tagállamok hatáskörébe tartoznak, tisztában van-e a Tanács azzal, hogy sok uniós polgár jelentős problémákat tapasztal más tagállamokban található ingatlanok tulajdonlása miatt?

Nevezetesen, milyen intézkedéseket hozott a Tanács a Parlament <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P6-TA-2009-0192&language=HU> számú, a Spanyolországban zajló kiterjedt urbanizáció által az európai polgárok egyéni jogaira, a környezetre és az EU jogának alkalmazására gyakorolt hatásról szóló állásfoglalására való tekintettel?

Fel fogja-e szólítani a Tanács a tagállamokat, hogy végezzenek alapos felülvizsgálatot és dolgozzák át az egyéni ingatlantulajdonosok jogait érintő összes jogszabályt, hogy véget vessenek az EK-Szerződésben, az Alapjogi Chartában, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben és a vonatkozó uniós irányelvekben, valamint egyéb olyan egyezményekben foglalt jogok és köteleességek megsértésének, amelyeknek az EU részes fele?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

Emlékeztetjük a tisztelt képviselőt, hogy az EU Tanácsa nem rendelkezik általános hatáskörrel a tulajdonjogok, a városfejlesztés vagy a földhasználat vonatkozásában. Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 345. cikke értelmében a szerződések semmilyen módon nem sérthetik a tagállamokban fennálló tulajdoni rendet.

Ezért a területen illetékes spanyol hatóságok feladata, hogy megfelelő intézkedéseket hozzanak a tisztelt képviselő által említett helyzet orvosolására.

*
* *

11. kérdés, előterjesztette: Vilija Blinkevičiūtė (H-0023/10)

Tárgy: A fogyatékkal élő személyek munkához való hozzáférése és munkában maradása

Európában jelenleg több mint 65 millió fogyatékkal élő személy van, akiknek 78%-a kizorult a munkaerőpiacról, és nincs lehetősége a munkába állásra. Legtöbben közülük szociális segélyekre vannak utalva, és jövedelmük jelentős mértékben elmarad az egészséges emberektől. A jelenlegi gazdasági és pénzügyi válság idején a fogyatékkal élők háromszor nagyobb valószínűséggel válnak munkanélkülivé, mint a nem fogyatékkal élők. A spanyol elnökség programjában elkötelezte magát a fogyatékkal élő személyek jogainak védelme mellett, de nem irányzott elő konkrét intézkedést vagy kezdeményezést a fogyatékkal élők munkához való hozzáféréseivel és munkában maradásával kapcsolatban.

Hogyan szándékozik a Tanács biztosítani, hogy a fogyatékkal élő személyek munkát találhassanak, illetve munkahelyüket megtarthassák, különös tekintettel arra, hogy 2010-et a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évének nyilvánították? Egy mégoly csekély támogatás is fogyatékkal élő személyek milliói számára tenné lehetővé, hogy hozzáférjenek a munkaerőpiachoz, független polgárokká váljanak, és ne legyenek hátrányos megkülönböztetés áldozatai.

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A foglalkoztatáspolitikai terület, ahol lényegesek a hosszú távú intézkedések. Azzal, hogy a szerződésekben meghatározott hatáskörökkel összhangban intézkedéseket fogad el, a Tanács aktív szerepet kíván játszani annak biztosításában, hogy a fogyatékkal élő személyek a többiekkel azonos eséllyel férjenek hozzá a munkaerőpiachoz.

A Tanács különösen következetesen hangsúlyozta a fogyatékkal élők munkához való hozzáféréseinek a lisszaboni stratégia – és így a jelenlegi foglalkoztatási iránymutatások – keretében történő előmozdításának jelentőségét.

Egy 2008. márciusi állásfoglalásban a Tanács felkérte a tagállamokat és a Bizottságot, hogy többek között a munkaerő-piaci részvétel erősítésével biztosítsanak hozzáférést a fogyatékkal élő személyek számára.

Később „A munkaerő-piaci beilleszkedés előmozdítása” című, 2009. november 30-i következtetéseiben a Tanács újra megerősítette a hátrányos helyzetű csoportok munkaerő-piaci beilleszkedésének a gazdasági válság és az előttünk álló, EU 2020 stratégia összefüggésében való elősegítése melletti elkötelezettségét.

2008 nyarán a Tanács és az Európai Parlament közösen döntött arról, hogy a 2010-es évet a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évének nyilvánítják. Az európai év prioritásai közé tartozik az oktatásban és a képzésben tapasztalható hátrányok megszüntetése, beleértve a számítógép-felhasználói

képzéseket is, valamint az információs és kommunikációs technológiákhoz történő, mindenki számára egyenlő hozzáférés ösztönzése, külön figyelemmel a fogyatékkal élők különleges igényeire, valamint a fogyatékkal élők és családjuk, a hajléktalanok, valamint más, kiszolgáltatott helyzetben lévő csoportok és egyének igényeinek figyelembevétele.

A Madridban januárban tartott konferencia megnyitóján a spanyol elnökség kifejezte a kirekesztéssel leginkább fenyegetett csoportok, így a fogyatékkal élő személyek középpontba állítása melletti elkötelezettségét.

Míg a megkülönböztetés tilalmát a Lisszaboni Szerződés az Unió célkitűzései között rögzítette, a Tanács a foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló, 2000/78/EK irányelv elfogadásával már tíz éve aktív szerepet játszott abban, hogy a fogyatékkal élő személyek egyenlő eséllyel férhessenek hozzá a munkaerőpiachoz. Ezen irányelv tiltott számos alapon történő megkülönböztetést, többek között a foglalkoztatás és munkavégzés során alkalmazott hátrányos megkülönböztetést.

*
* *

12. kérdés, előterjesztette: Georgios Papanikolaou (H-0026/10)

Tárgy: Az internet biztonsága

Az informatikai támadásokra reagáló és az azokat kezelő francia központ (CERTA) és a német szövetségi információbiztonsági hivatal (BSI) által tett legfrissebb bejelentések, amelyek – tekintettel az interneten terjesztett adatok biztonságával kapcsolatos hiányosságokra – nem tanácsolják a Microsoft böngészője, az Internet Explorer használatát, komoly aggodalmakat okoztak nem csupán a görög, hanem általában az európai felhasználók körében. Ezzel párhuzamosan egyes híradások szerint Kína az az ország, amely a leginkább törekszik a személyes adatok megszerzésére, hogy lecsaphasson az emberi jogokért küzdő kínaiakra. Ezenkívül az internetes nagyvállalatok azt a módszert alkalmazzák, hogy a kínai kormány által megszabott feltételeknek megfelelően cenzúrázzák az interneten keringő adatokat.

Meg tudná-e válaszolni a Tanács a következő kérdéseket: Szándékában áll-e kezdeményezéseket tenni abból a célból, hogy rövid időn belül figyelmeztetni tudja az európai polgárokat az interneten található adatokat érintő biztonsági problémákról?

Hogyan fog őröködni nem csupán az interneten található személyes adatok bizalmas jellege és biztonsága, hanem az Internet Explorerhez hasonló szoftverprogramok biztonságának hatékonyabb ellenőrzése felett?

Mi a Tanács álláspontja az interneten található tartalomnak a kínai hatóságok által politikai okokból elrendelt cenzúrájáról, amelyet az országban működő vállalatok kötelesek alkalmazni?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A fogyasztók személyi adataikhoz fűződő joguk megsértésétől és a kényszerű levelektől való védelme kulcsfontosságú prioritás az új telekommunikációs jogszabályokban, amelyekről az Európai Parlament és a Tanács múlt év végén állapodott meg. Az új szabályok, amelyeknek célja, hogy az internetszolgáltatókat fogyasztóik személyes adatainak felelősségteljes feldolgozására és tárolására ösztönözze, a személyes adatokkal való visszaélés esetére bejelentési kötelezettséget vezet be, azaz a kommunikációs szolgáltatók kötelesek értesíteni a hatóságokat és fogyasztóikat a személyes adataik biztonságát érintő jogsértésekről.

Az Európai Unió Alapjogi Chartája rögzíti a személyes adatok védelméhez való alapjogot. A személyes adatok védelméről szóló európai jogi keret különösen az 1995. október 24-i 95/46/EK adatvédelmi irányelv alkotja, amely a személyes adatok általános védelme tekintetében az adatkezelők kötelezettségeit előíró és az érintettek jogait elismerő lényeges rendelkezéseket fektet le. A 2009/136/EK irányelvvel módosított, az elektronikus adatvédelemről szóló, 2002. július 12-i 2002/58/EK irányelv a személyes adatok és egyéb érzékeny információk elektronikus hírközlési szolgáltatások nyújtásával összefüggésben történő feldolgozása során betartandó szabályokat és biztosítékokat írja elő. Ezenfelül az irányelv a szabályoknak való megfelelés biztosítása érdekében a végrehajtásra és a betartatásra vonatkozó rendelkezéseket tartalmaz. Szankciókat és jogorvoslati lehetőségeket is meghatároz a szabályok megsértésének esetére, valamint mechanizmusokat hoz létre a hatékony végrehajtás biztosítása érdekében.

A szoftverprogramok, mint például az Internet Explorer biztonságának garantálása elsősorban az ilyen programok kereskedelmi értékesítőinek felelőssége. Az új telekommunikációs szabályokkal összefüggésben a tagállamokat felkérték, hogy bátorítsák a végfelhasználók elérhető óvintézkedésekről való tájékoztatását, valamint bátorítaniuk kellene őket, hogy tegyék meg a szükséges lépéseket számítógépeik vírusok és kémprogramok elleni megvédésére.

A Tanács 2009. december 7-i következtetéseiben prioritásként nevezte meg a szólásszabadság és az új technológiák közötti kapcsolatra vonatkozó uniós fellépés megerősítését. Az emberi jogvédőkre vonatkozó iránymutatások keretében a Tanács kiemelt figyelmet szentelt az olyan országokban folyó emberi jogi munka előmozdításának, amelyek az internetet és más új technológiákat indokolatlanul korlátozzák.

*

* *

13. kérdés, előterjesztette: Seán Kelly (H-0027/10)

Tárgy: A betegek jogai a határokon átnyúló egészségellátással kapcsolatos javaslatban

Tudná-e a Tanács tájékoztatni a Házat arról, hogy milyen előrehaladást sikerült elérni a Tanácsban a betegek jogainak a határokon átnyúló egészségügyi ellátásban való alkalmazásáról szóló javaslattal kapcsolatban folyó tárgyalásokban?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourgi ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A jelentős előrelépés ellenére a Tanács nem tudott politikai megállapodásra jutni a kérdésben a 2009. decemberi tárgyalások során. A tanácsi viták elsősorban a nem szerződéses szolgáltatók és a külföldön élő nyugdíjasok tekintetében történő költségtérítésre összpontosultak. A kompromisszum keresése során a szándék az volt, hogy teljes mértékben tiszteletben tartsuk az Európai Bíróság ítélkezési gyakorlatát, megőrizve a tagállamok saját egészségügyi rendszerük megszervezéséhez való jogait.

A spanyol, belga és magyar elnökség 18 hónapos programja kimondja, hogy a határokon átnyúló egészségügyi ellátással kapcsolatos munka folytatódni fog a Tanácsban. Ezenfelül a spanyol elnökség 2010. január 26-án már megerősítette az Európai Parlament előtt, hogy továbbra is elkötelezett amellett, hogy a Tanácsban minden erőfeszítést meg kell tenni a megállapodás megszületéséért.

Az elnökség célja, hogy a határokon átnyúló egészségügyi ellátásról szóló irányelvet azokra a közös értékekre és elvekre kell alapozni, amelyeket a Tanács 2006 júniusában az EU egészségügyi rendszereit alátámasztó értékeként és elvekként határozott meg. Ennek alapján az egészségügyi szolgáltatásért külföldre utazóknak az általuk igénybe vett egészségügyi ellátás minőségét és biztonságát illetően a kezelést nyújtó tagállamtól és az egészségügyi szolgáltató típusától függetlenül minden garanciát meg kell kapniuk.

Ahogy az előző elnökségek, a spanyol elnökség is célul tűzte ki, hogy olyan megoldásokat találjon, amelyek megfelelő egyensúlyba hozzák a betegeket a határokon átnyúló egészségügyi ellátás során megillető jogokat, valamint a tagállamoknak az egészségügyi szolgáltatások és az orvosi ellátás megszervezéséért és nyújtásáért vállalt felelősségét. Ezenfelül az irányelvnek ki kell egészítenie azokat a jogokat, amelyeket a betegek a szociális biztonsági rendszerek összehangolására vonatkozó jogszabályok révén uniós szinten már megszereztek.

A siker érdekében a Tanács számít az új Bizottság támogatására annak érdekében, hogy a 2010. június 8-i ülésen megállapodás szülessen. Ennek lehetővé kell tennie a második európai parlamenti olvasatot, hogy az irányelv a lehető leghamarabb elfogadásra kerüljön.

*

* *

14. kérdés, előterjesztette: Catherine Bearder (H-0033/10)

Tárgy: Haiti gyermekekkel való kereskedelem és haiti gyermekek örökbefogadása Európában

A közelmúltbeli haiti földrengés már így is százezreket ölt meg, a számtalan árván maradt és eltűnt gyermek számára azonban a legnagyobb szörnyűségek talán még ezután következnek. Az UNICEF több jelentést is közzétett Haitiről megfelelő eljárás vagy dokumentáció nélkül elvitt gyermekekről.

Milyen lépéseket tesz a Bizottság annak biztosítása érdekében, hogy ezekkel a gyermekekkel ne kereskedjenek Európában, illetve az európai határokon keresztül, valamint hogy az Európában örökbe fogadott gyerekek esetében alkalmazzák a szokásos védintézkedési eljárásokat?

Milyen lépéseket tesznek a Haitin működő európai szolgálatok a haiti kormány támogatására, hogy az fokozni tudja az ellenőrzést a kilépési pontokon annak megakadályozása érdekében, hogy illegálisan vigyenek el gyermekeket Haitiről?

Több uniós állam is felgyorsította már a Haitiről származó, örökbe fogadható árvák legális beléptetését országukba. Milyen erőfeszítéseket tett a Bizottság, hogy közös uniós álláspontot alakítson ki a Haitiről való gyermekek gyorsított örökbefogadására vonatkozóan, és hogy megakadályozza a megfelelő elbíráláson még át nem esett árvák Európába vitelét?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülésszakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A 2010. január 12-i földrengést követően kialakult haiti helyzet és különösen a gyermekeket sújtó rendkívüli kiszolgáltatottság komoly aggodalmat váltott ki a Tanácsban.

Hatalmas a kihívás. Már a földrengés előtt is mintegy 380 000-re becsülték a felnőtt felügyelet nélküli vagy árva gyermekek számát Haitin. A pusztító földrengést követően a felnőtt felügyelet nélkül, csak egy élő szülővel vagy árván maradt gyermekek száma megközelítőleg egymillióra emelkedett.

A haiti árvák és más kiszolgáltatott gyermekek helyzetének kérdése felmerült a legutóbbi Külügyek Tanácsán, 2010. január 25-én. Megkülönböztetett figyelmet szenteltek annak, hogy megfelelő segítségnyújtást kell biztosítani a gyermekek, különösen a katasztrófa miatt elárvultak számára.

Meg kell jegyezni, hogy egy tagállam kivételével minden tagállam szerződő fele a gyermekeknek a nemzetközi örökbefogadások terén való védelméről és az ilyen ügyekben történő együttműködésről szóló, 1993. május 29-i hágai egyezménynek. Az egyezmény célja, hogy e területen minimumszabályokat határozzon meg. Míg a gyermekek érdekeit és jogait mindenek fölé helyezi, tiszteletben tartja és védi a származási családok és az örökbefogadó családok jogait. A tagállamok feladata, hogy az egyezményt a haiti gyermekekkel kapcsolatban megfelelően végrehajtsák.

A gyermekek örökbefogadásának kérdése elsősorban az egyes tagállamok ügye. Ugyanakkor az emberkereskedelem leküzdésért folyó közös uniós erőfeszítések az elmúlt hónapokban fokozódtak. 2009. november 30-án a Tanács elfogadta az Intézkedésorientált dokumentum az emberkereskedelem elleni fellépés uniós külső dimenziójának megerősítéséről; Az emberkereskedelem elleni globális EU-fellépés felé⁽⁴⁾ című dokumentumot. Ez az emberkereskedelem külső dimenzióját a harmadik országokkal, régiókkal és nemzetközi szervezetekkel való partnerségek megerősítése révén kezeli. Ez az intézkedésorientált dokumentum konszolidált keretet nyújt az EU és tagállamai számára az emberkereskedelem megakadályozásához, tartalmazva többek között a külső fellépések integrált kivonatát, valamint az emberkereskedelem alapvető okainak a származási országban történő kezelésére irányuló együttműködési intézkedéseket. Mint ilyen, biztosan alkalmazható a haiti helyzetre is.

A Tanács továbbra is szoros figyelemmel fogja követni a haiti helyzetet a helyszínen tevékenykedő ENSZ-, tagállami és bizottsági szolgálatokkal együttműködve.

*

* *

15. kérdés, előterjesztette: Georgios Toussas (H-0036/10)

Tárgy: Államcsíny Hondurasban

Az elnyomás, erőszak, csalás és mindenekelőtt a Hondurasi Nemzeti Ellenállási Front, az FNRP által ösztönzött, az eredményeket tulajdonképpen érvénytelenítő tömeges távolmaradás (hivatalosan több mint 50%, de az FNRP adatai szerint 65-70%) jellemezte 2009. november 29-i hondurasi választási paródia állítólagos nyertesének és a junta jelöltjének, Porfirio Lobo Sozának a beiktatására kitűzött dátum január 27., szerda.

⁽⁴⁾ 11450/5/09 CRIMORG 103 JAIEX 49 RELEX 618 JAI 432

Múlt csütörtök óta az FNRP által összehívott tüntetések zajlanak az államcsíny elkövetői által szervezett paródia elleni tiltakozásul. A tüntetések célja annak elutasítása, hogy folytatódjon a Porfirio Lobo képviselte oligarchia diktatúrája. Az emberek jelezték, hogy folytatni fogják harcukat a gyilkos elnyomás ellen, amely az elmúlt két hónapban érte el csúcspontját.

Elismeri-e a Tanács a Hondurasban az államcsínyt elkövető katonai diktatúra által tartott választási paródia eredményét? Elismeri-e a puccsista Porfirio Lobót és a junta bármilyen kormányát? Elítéli-e a junta által a néppel szemben alkalmazott gyilkos elnyomást? Mi a Tanács álláspontja a hondurasi népnek a diktatúra ellen szabadsága helyreállításáért folytatott küzdelméről?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülésének a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A Tanács sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy nem került sor a tegucigalpai/San José-i megállapodás teljes körű végrehajtására még a november 29-i választásokat megelőzően. Ez az álláspont világosan kifejezésre került az elnökség által az EU nevében 2009. november 3-án kiadott nyilatkozatban. Másrészt a Tanács úgy véli, hogy a választások fontos előrelépést jelentenek a válság megoldásában, és Hondurast bátorítani kell, hogy ezen az úton haladjon tovább.

A novemberi választások óta az EU valamennyi érintett felet felszólította, hogy a nemzeti megbékélés, valamint az alkotmányos és demokratikus rend helyreállítása érdekében törekedjenek a párbeszédre, továbbá valamennyien vállalják teljes körű felelősségüket ebben a tekintetben.

Fontos előrelépés, hogy 2010. január 20-án Lobo úr és a többi elnökjelölt aláírta a nemzeti megbékélésről és a demokrácia megerősítéséről szóló megállapodást, amely a tegucigalpai/San José-i megállapodás alapelemeit vette át, és megfelelő és tisztességes megoldást kínál Zelaya elnök helyzetére, amelyet az EU kért (és maga Zelaya úr is elfogadott). A főképviselő ezért január 27-én Lobo elnök beiktatását követően nyilatkozatot adott ki az EU nevében, amelyben arra ösztönzi az új elnököt, hogy gondoskodjon róla, hogy a megállapodás haladéktalanul konkrét intézkedéseket eredményezzen, és különösképpen hozza létre az Igazság Bizottságot. Az EU reméli, hogy e feltételeket gyorsan végrehajtják annak érdekében, hogy lehetőség nyíljon a Hondurasszal való kapcsolatok gyors rendeződésére.

E folyamat során az EU kifejezte mély aggodalmát amiatt, hogy a jelentések szerint az országban megsértették az emberi jogokat (ideértve a jogvédők megfenyegetését, az önkényes bebörtönzéseket, valamint a békés tüntetések leverését), és emlékeztette a de facto kormányt a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmánya, az Amerikai Államok Szervezetének (OAS) chartája és az emberi jogok amerikai egyezménye értelmében vállalt kötelezettségeire. Az EU továbbra is ragaszkodik ahhoz, hogy a felek mozdítsák elő és tartsák tiszteletben a jogállamiságot, a felelős kormányzást, valamint az emberi jogokat.

*

* *

16. kérdés, előterjesztette: Charalampos Angourakis (H-0038/10)

Tárgy: Nem a Haitin folyó imperialista beavatkozásra

Haiti népe korábban soha nem látott tragédiát él át az országban bekövetkező földrengést követően. Több mint 75 000 holttestet temettek el tömegsírokba, 1,5 millió ember hajléktalan, 3 millióan megsérültek és becslések szerint az elhunytak száma 200 000. Nincs elektromos áram és vízellátás. A tartós élelmiszereket megfizethetetlen áron árulják a feketepiacon. Államfők, ENSZ-hivatalnokok és emberi jogi szervezetek azzal vádolják az Egyesült Államok kormányát, hogy ezt a tragédiát valójában az ország katonai megszállására használja ki. A „humanitárius segítségnyújtás” ürügyén 16 000 amerikai katona van Haitin, ami súlyos problémákat okoz az orvosi eszközök és gyógyszerek, élelmiszer stb. elosztása terén. Az EU rendőri erőket és „nemhumanitárius” segélyt küld, ami több százmillió euróba kerül.

Ugyanazt a stratégiát kívánja-e követni Haitin az EU, mint az USA? Elítéli-e a Tanács a „humanitárius segítségnyújtás” ürügyként való felhasználását arra, hogy politikai és katonai uralom alá kényszerítsenek harmadik országokat és azok népét?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourgi ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A Tanács osztja a tisztelt képviselő által kifejtett nézetet, miszerint Haiti soha nem látott tragédiát él át. A január 12-i földrengés tömeges halált és pusztulást okozott a már így is törékeny helyzetben lévő ország számára.

Az EU és tagállamai felmérték a katasztrófát, és a földrengés legelső napjától kezdve gyors és hatékony választ adtak. Ashton főképvisező rendkívüli ülésre hívta össze a Külügyek Tanácsát január 18-ra, és nagyon lényeges kezdeti uniós válaszban állapodtak meg, amely jelentős pénzügyi segítségnyújtást is magában foglalt. ⁽⁵⁾

Január 25-én a Külügyek Tanácsa megállapodott abban, hogy pozitív választ ad arra az ENSZ-től érkezett külön kérelemre, hogy az EU nyújtson kiegészítő támogatást a humanitárius segélyek szállításához és célba juttatásához, valamint a MINUSTAH (az ENSZ stabilizációs missziója) tevékenységéhez, hogy a helyszínen megfelelő biztonságot tudjon teremteni. Ebbe beleértendő a segélyek szétosztását segítő utak megnyitásához szükséges mérnöki szakértelem és felszerelés, a kikötői létesítmény nélkül is működőképes tengeri logisztikai kapacitás, valamint közös uniós hozzájárulás a MINUSTAH rendőri kapacitásához, ideértve az Európai Csendőri Erőket alkotó tagállamok hozzájárulásait is.

A Tanácsnak ugyanakkor nincs tudomása arról, hogy a humanitárius segélyeket a tisztelt képviselő által leírt módon próbálták volna felhasználni. Az EU kezdettől fogva üdvözölte a válságra adott globális választ, és erősen támogatta a nemzetközi mentési erőfeszítésekben az ENSZ által játszott központi és koordináló szerepet. Az EU azt is hangsúlyozta, hogy a segélyt és a további újjáépítési erőfeszítéseket a szükségletekhez kell mérni, és azokat a haiti hatóságoknak kell biztosítaniuk.

A „Haiti barátai” elnevezésű, Montrealban január 25-én megtartott találkozó résztvevői, köztük az EU és az USA, elismerték a haiti kormány folytatólagos vezető szerepét és szuverenitását, valamint újra megerősítették, hogy Haiti azonnali és hosszú távú szükségleteinek biztosításában kötelezik magukat az összehangolt, következetes és átfogó megközelítés követésére. Ami a Tanácsot illeti, az uniós politikát kétségkívül továbbra is ezen elvek fogják vezetni.

*
* *

17. kérdés, előterjesztette: Brian Crowley (H-0041/10)

Tárgy: Az EU és az Egyesült Államok kapcsolata

Tudná-e a Tanács vázolni azokat a konkrét intézkedéseket, amelyeket az elkövetkező hat hónap során fog hozni azért, hogy az Európai Unió és az Amerikai Egyesült Államok között szorosabbra fűzze a gazdasági kötelékeket, figyelembe véve a globális gazdasági problémákat, amelyekkel együtt nézünk szembe?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourgi ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

Az EU és az USA egymás fő gazdasági partnerei, és a világ legnagyobb kétoldalú kereskedelmi kapcsolatát jelentik. Ez a kapcsolat mintegy 14 millió munkahelyet jelent. Mivel mind az EU, mind az USA vissza kíván térni a fenntartható növekedéshez, elengedhetetlen, hogy összefogjanak a növekvő protekcionizmus ellen és ne akadályozzák a kereskedelmet és a beruházást, ami a jelenlegi gazdasági helyzetben rendkívül fontos. E megközelítés részeként a Tanács elkötelezett amellett, hogy végrehajtja a 2009. november 3-i, legutóbbi EU-USA csúcson elért megállapodásokat.

A gazdasági növekedés és a munkahelyteremtés transzatlanti piacon való fokozásának támogatása érdekében a Tanács stratégiai vezetéssel fogja segíteni a EU-USA Transzatlanti Gazdasági Tanácsot (TGT), különösen

⁽⁵⁾ Február 1-jén a Haiti földrengésre válaszul rendelkezésre álló teljes uniós humanitárius segély a tervezett felajánlásokkal együtt 212 millió euró (18 tagállam és a Bizottság). Előzetes frissített adatok a plenáris ülésen a kérdések órájában állnak majd rendelkezésre.

a következők révén: többek között a címkézést, az energiahatékonyságot és a nanotechnológiát is magában foglaló kulcságazatok szabályozásához kompatibilis megközelítések kidolgozása; szabályozási együttműködési megközelítések értékelése, ideértve a kölcsönös elismerési megállapodásokat; a jogszabályokat támogató önkéntes szabványok használatának vizsgálata; a kereskedelem és a nemzetközi tulajdonjogok védelmében való együttműködés; valamint új USA-EU innovációs párbeszéd kialakítása.

A Tanács továbbra is támogatni fogja a transzatlanti pénzügyi szabályozási együttműködést is, nevezetesen pénzügyi piacok szabályozásáról folyó párbeszédén keresztül, amely az alapján véve kompatibilis szabályozási reformokkal foglalkozik. Törekszik továbbá a pénzügyi rendszer integritásának megőrzésére, a szabad és tisztességes verseny előmozdítására, a fogyasztók és a beruházók határozott védelmének biztosítására, valamint a jogszabályok közötti esetleges különbségek kihasználásának csökkentésére vagy felszámolására. A Tanács mind az USA-val folytatott kétoldalú viták, mind a többoldalú fórumok, nevezetesen a G20-folyamat során fel fog lépni.

Ezenfelül a Tanács továbbra is törekedni fog arra, hogy 2010-ben megkössék a második forduló EU-USA légiközlekedési megállapodást. Ez a megállapodás egymaga mintegy nyolcvanezer munkahelyet teremthetne.

*
* *

18. kérdés, előterjesztette: Liam Aylward (H-0043/10)

Tárgy: Európai Szolidaritási Alap - a küszöbérték csökkentése és az előlegalapokhoz való hozzáférés

Az elmúlt hónapokban Európa-szerte tapasztalt egyre rosszabb időjárási körülményekre, valamint az emiatt az otthonokat, vállalkozásokat és a mezőgazdaságot ért károokra tekintettel az Európai Szolidaritási Alap előtérbe és kérdések keresztüztébe került.

A Bizottság és a Parlament benyújtotta javaslatát a Tanács részére a Szolidaritási Alapról szóló új rendeletről, amelynek egyik lényeges eleme, hogy az úgynevezett jelentős katasztrófák esetében érvényes küszöböt az állam bruttó nemzeti jövedelmének 0,5%-ára vagy 2007. évi árákon számítva 1 milliárd euróra csökkenti, attól függően, hogy melyik a kisebb (a jelenlegi rendelet értelmében ez a bruttó nemzeti jövedelem 0,6%-a vagy 2002. évi árákon számítva 3 milliárd euró).

Lényeges, hogy a javaslat rendelkezik emellett a katasztrófásújtott ország kérésére előlegezett kifizetések lehetőségéről is – e konstrukciót közvetlenül a katasztrófákat követően nagy örömmel fogadnák az érintett területek.

Jelezné-e a Tanács, hogy mikor készül foglalkozni e javaslattal, különösen a Szociális Alap növekvő jelentősége fényében? Közölné a Tanács, hogy az előlegezett kifizetések lehetőségét mérlegelni fogja-e?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A Tanács az alábbi két okból kifolyólag nem tudja jelezni, hogy mikor tud foglalkozni a javaslattal:

A) A tisztelt képviselő által hivatkozott javaslat a tagállamok között számos aggodalmat vetett fel. A viták leelejétől fogva számos küldöttség ellenezte a javaslat minden lényeges elemét – a kibővített hatályt, a csökkentett küszöböket és a politikai kritériumokat. Nehéz megállapítani, hogy hogyan lehetne a bizottsági javaslat alapján előrelépni.

B) 2008. július 22-én a Tanács következtetéseket fogadott el a Számvevőszék 3/2008. sz. különjelentése alapján, amely azt vizsgálta, hogy mennyire volt gyors, hatékony és rugalmas 2002 és 2006 között az Európai Unió Szolidaritási Alapja. E következtetésekből a Tanács hangsúlyozta, hogy abban a stádiumban nem látta szükségét a rendelet felülvizsgálatának.

Ezzel a spanyol elnökség biztosítani kívánja az EU működéséről szóló szerződés 222. cikkében említett szolidaritási klauzula végrehajtására irányuló intézkedéseket megállapító határozat mielőbbi elfogadását, mielőtt a Tanács az EUMSZ. 222. cikkével összhangban megkapja a Bizottság és a főképviselet együttes javaslatát.

*
* *

19. kérdés, előterjesztette: Laima Liucija Andrikiene (H-0045/10)

Tárgy: Társulási megállapodás kötésének kilátásai közép-amerikai országokkal

A 2009-es hondurasi puccs és az azt követő alkotmányos válság volt eddig a fő akadálya annak, hogy az EU és hat közép-amerikai ország (Costa Rica, El Salvador, Guatemala, Honduras, Nicaragua és Panama) közötti társulási megállapodás véglegesítésre kerüljön. Mi a soros elnökség álláspontja a hondurasi politikai és alkotmányos helyzetről a 2009. novemberi elnökválasztásokat követően? Megteremtik-e a feltételeket a hondurasi kormány legitimációjának teljes elismeréséhez és előkészítik-e a terepet a társulási megállapodás megkötéséhez, beleértve a közép-amerikai országokkal kötött szabadkereskedelmi megállapodásokat?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourgi ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

Ahogy az az elnökségnek az Európai Unió nevében 2009. december 3-án tett nyilatkozatából kitűnik, az Európai Unió sajnálatát fejezi ki amiatt, hogy nem került sor a tegucigalpai/San José-i megállapodás teljes körű végrehajtására még a november 29-i választásokat megelőzően. Mindazonáltal az Európai Unió úgy véli, hogy a választások fontos előrelépést jelentenek a válság megoldásában.

Fontos lépés, hogy 2010. január 20-án Lobo úr és a többi elnökjelölt aláírta a nemzeti megbékélésről és a demokrácia megerősítéséről szóló megállapodást. A megállapodás a tegucigalpai/San José-i megállapodás alapelemeit vette át, és megfelelő és tisztességes megoldást kínál Zelaya elnök helyzetére, amelyet az EU kért (és maga Zelaya úr is elfogadott). Ezért január 27-én Lobo elnök beiktatását követően a főképviselő nyilatkozatot adott ki az EU nevében, amelyben arra ösztönzi az új elnököt, hogy gondoskodjon róla, hogy a megállapodás haladéktalanul konkrét intézkedéseket eredményezzen, és különösképpen hozza létre az Igazság Bizottságot. Az EU reméli, hogy e feltételeket gyorsan végrehajtják annak érdekében, hogy lehetőség nyíljon a Hondurasszal való kapcsolatok gyors rendeződésére, és így folytatódhassanak az EU és Közép-Amerika közötti társulási megállapodásról folytatott tárgyalások.

Az Unió továbbra is elkötelezett amellett, hogy támogatást nyújtson Hondurasnak az alkotmányos és demokratikus rend helyreállításához és a nemzeti megbékélés folyamatához.

*
* *

20. kérdés, előterjesztette: Ryszard Czarnecki (H-0047/10)

Tárgy: A költségvetési és pénzügypolitika összehangolása az Európai Unió tagállamaiban

A költségvetési és pénzügypolitika összehangolása kapcsán Zapatero úr által tett javaslatok a Tanács, vagy pusztán a spanyol miniszterelnök magánvéleményét képviselik. A kérdés azért merül fel, mert a javaslat nyugtalanságot váltott ki Lengyelországban és más „új” tagállamokban.

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourgi ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A pénzügyi szolgáltatási politika tekintetében az Európai Tanács 2009. decemberi ülésén azt a következtetést vonta le, hogy összehangolt megközelítés alapján, szélesebb alapokon nyugvó kilábalási stratégiákra van szükség. Üdvözölte továbbá a Bizottság azon szándékát, hogy szorosan figyelemmel kívánja követni a helyes javadalmazási elvek megvalósítását, valamint felkérte a pénzügyi szektort, hogy haladéktalanul vezessen be helyes javadalmazási gyakorlatokat.

Jelenleg tárgyalások folynak számos fontos jogszabályjavaslatról, amelyek a pénzügyi szolgáltatási ágazatban javítanák a szabályozást és az irányítást. Ide tartozik az európai pénzügyi felügyeletre vonatkozó új struktúra, a tőkekövetelmény-irányelv módosításai, valamint egy alternatív befektetésialap-kezelőkről szóló irányelvtervezet, amely a megfelelő javadalmazási politikákra is kiterjed. Üdvözljük a Bizottság azon

szándékát, hogy 2010-ben jogalkotási javaslatokat kíván benyújtani a származékos értékpapírpiacon stabilitásának és átláthatóságának javítása érdekében.

Ami az adózási politikát illeti, meg kell jegyezni, hogy a harmonizációs szintek a közvetett adózásnak a hozzáadottérték-adóról, jövedéki adókról (alkoholra, dohánytermékekre és ásványolajokra vonatkozó adókról) és energiaadókról szóló irányelvek révén történő igen intenzív harmonizációjától kezdve a közvetlen adóknak az elsősorban a csoporton belüli osztalékok (anya- és leányvállalatokról szóló irányelv), valamint a kamatok és jogdíjak (kamatok és jogdíjak adóztatásáról szóló irányelv) kettős adóztatásának elkerülésére, valamint a határokon átnyúló egyesülés megkönnyítésére (határokon átnyúló egyesülésről szóló irányelv) összpontosító, kevésbé intenzív harmonizációjáig terjednek.

Ezenfelül az EU jogszabályainak célja, hogy a megtakarítások megadóztatásáról, valamint a közvetlen adózás, a héa és a jövedéki adók területén az adókövetelések megállapításáról és behajtásáról szóló irányelvek révén javítsák az adóhatóságok közötti kölcsönös segítségnyújtást és együttműködést. Különös figyelmet fordítanak a tagállamok között az adócsalás elleni küzdelemben folytatott együttműködésre.

A közvetlen adózás területén továbbra is dolgoznak az adóügyekben folytatandó felelősségteljes irányításon és különösen azáltal, hogy:

az Unión belüli szituációkban igyekeznek a megtakarítások megadóztatásáról szóló irányelv és az adómegállapítás területén folytatott adminisztratív együttműködésről szóló irányelv módosításában megállapodni;

a külkapcsolatokban csalás elleni megállapodásról tárgyalnak Liechtensteinnel, valamint felhatalmazzák a Bizottságot, hogy csalás elleni megállapodásról folytasson tárgyalásokat más harmadik országokkal (Andorra, Monaco, San Marino és Svájc).

A közvetett adózás területén és a héa-csalás elleni küzdelem tekintetében az EUROFISC, a héa-csalás elleni küzdelemre vonatkozó információk tagállamok közötti kicserélésére javasolt decentralizált hálózat egyre jelentősebb szerepet kap majd. A héa területén a Tanács már dolgozik a héa elektronikus számlázására vonatkozó szabályokról szóló irányelvjavaslaton, amely az adminisztratív könnyítés és a vállalkozások költségcsökkentésének fontos eleme.

Végezetül lényeges, hogy előrelépés történjen az energiatermékek adózási keretének a környezetvédelmi kritériumok alapján történő módosításában, és a Tanács kész arra, hogy az erre vonatkozó jövőbeli bizottsági javaslatokon dolgozzon.

Természetesen a Bizottság feladata, hogy javaslatokat terjesszen elő a Tanácsnak és az Európai Parlamentnek az uniós szintű pénzügyi vagy adópolitikáról, amelyet a Szerződésben meghatározott eljárások értelmében kell kezelni.

*
* *

21. kérdés, előterjesztette: Marian Harkin (H-0048/10)

Tárgy: Táplálékkiegészítők

Ezen a héten a spanyol elnökség (február 11–12-én) találkozót szervezett az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) konzultációs fóruma és az élelmiszer-higiéniai hatóságok vezető tisztviselőivel és szakértőivel. Kifejténé-e az elnökség, hogy milyen szándékai voltak e találkozóval, valamint a 2002/46/EK irányelv I. mellékletében ⁽⁶⁾ felsorolt tápanyagok elfogadható felső beviteli szintjének meghatározásakor fontosnak tartaná-e az elnökség az EFSA által készített tanulmányokon kívül további tudományos kockázatértékelési szakvélemények figyelembevételét is?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourgi ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

⁽⁶⁾ HL L 183., 2002.7.12., 51. o.

A tisztelt képviselő által hivatkozott találkozó az Európai Élelmiszerbiztonsági Hatóság (EFSA) konzultációs fórumát érinti. Ez a platform köti össze az EFSA-t a 27 tagállam nemzeti élelmiszerbiztonsági hatóságaival, amely révén minden tagállam a kockázatelemzésért felelős nemzeti szervén keresztül képviselteti magát. Az EFSA konzultációs fóruma rendszeresen ülésezik (4–5 alkalommal évente), mindig másik EU-tagállamban. A következő, 35. találkozóra február 11-12-én kerül sor Sevilleben.

Meg kell jegyezni, hogy a konzultációs fórum napirendjét maga az EFSA készíti elő és nem az elnökség. Legjobb tudomásunk szerint a táplálékkiegészítők kérdése nem szerepel a 2010. február 11-12-i sevillei találkozó napirendjén. A találkozó természetéből kifolyólag az elnökség ebben a stádiumban nem tud nyilatkozni az eredményekről.

Ami az EFSA által az étrend-kiegészítőkre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2002. június 10-i 2002/46/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv I. mellékletében felsorolt vitaminok és ásványi anyagok beviteli felső határértékének megállapítása érdekében végzett tudományos vizsgálatokat illeti, a Parlament és a Tanács a 2002/46/EK irányelv 5. cikkében úgy határozott, hogy ezeket a szinteket tudományos kockázatelemzés alapján, ellenőrzéssel történő komitológiai eljárás révén kell meghatározni.

A Bizottság kiterjedt nyilvános konzultációt tartott 2006-ban, hogy javaslattervezetet tudjon készíteni. A tagállamoktól és az érdekelt felektől a Bizottsághoz a vitadokumentumra válaszul érkezett vélemények a Bizottság nyilvános honlapján megtekinthetők⁽⁷⁾.

A Tanács úgy tudja, hogy a Bizottság jelenleg a hatásvizsgálatán dolgozik a javaslattervezet elkészítése érdekében, amelyet az Élelmiszerlánc- és Állategészségügyi Állandó Bizottsághoz, majd az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz be fog nyújtani ellenőrzésre a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i tanácsi határozat 5a. cikkében meghatározottak szerint.

*
* *

22. kérdés, előterjesztette: Hans-Peter Martin (H-0049/10)

Tárgy: Kockázatsökkentés a pénzügyi piacokon

Az amerikai elnök a megmentett bankokat illetően különadókat, a bónuszok kifizetésére szigorúbb szabályokat, a saját számlás kereskedés korlátozására és elsősorban a bankok felszabdalására új szabályokat követel – egyfelől a hagyományos ügyfélforgalomra, másfelől a befektetésbank-ágazat különösen kockázatos tevékenységeire való tekintettel. Ezen intézkedések célja, hogy a pénzügyi vállalkozásokat ne hagyják akkoráig terebélyesedni, hogy ne mehessenek csődbe („too big to fail”).

Hogyan értékeli a Tanács az amerikai kormányban a banki ágazat szabályozására irányuló ezen új lépéseit? Milyen javaslatot szándékozik előterjeszteni a spanyol soros elnökség a 2010. február 11-i rendkívüli csúcstalálkozón?

A Tanács mennyiben látja szükségesnek uniós gazdasági irányítás kialakítását a banki ágazat uniós szintű szabályozásának kidolgozására és végrehajtására?

Válasz

(EN) Ezt az elnökség által kidolgozott és sem a Tanácsra, sem annak tagjaira nézve nem kötelező választ nem ismertették szóban az Európai Parlament 2010. februári strasbourg-i ülészakán a Tanácshoz intézett kérdések órája során.

A tisztelt képviselő rendkívül fontos, időszerű kérdést vetett fel.

Obama elnök pénzügyi felelősségi különadó bevezetését kérte az USA-ban, amelynek célja, hogy pótolja az amerikai kormányzat által a válság alatt mentőintézkedések révén nyújtott segélyt, és megerősítse a költségvetést. Ezenfelül 2010. január 21-én Obama elnök kezdeményezéseket jelentett be a pénzügyi intézmények által végezhető tevékenységek körének korlátozására, valamint a bankoknak az elsősorban spekulatív kockázatnak tűnő tevékenységektől való eltiltására.

⁽⁷⁾ <http://ec.europa.eu/food/food/labellingnutrition/supplements/>

Ez nagy politikai elmozdulást jelent a G-20-ak és a Pénzügyi Stabilitási Tanács jelenlegi vitái szempontjából, amelyek a szabályozás és felügyelet helyreállítására összpontosítanak.

Az USA terveivel kapcsolatos viták még nem kezdődtek el a Tanácsban, nem utolsósorban azért, mert az USA vezetésének, különösen az amerikai pénzügyminisztériumnak és a kongresszusnak még pontosítania kell a kérdést.

Ilyen háttér mellett nem lenne helyénvaló előre megítélni a Tanácsnak a kérdésben kialakítandó véleményét vagy találgatni az Európai Tanács február 11-i rendkívüli ülésének lehetséges kimenetelét. A Tanács ugyanakkor tudomásul veszi az új amerikai kezdeményezéseket, még ha korai stádiumban is vannak, és az USA kormányának a pénzügyi rendszerben felgyűlő kockázatok, valamint az erkölcsi veszély kezelése melletti megerősített elkötelezettségének tekinti. Ugyanakkor meg kell jegyezni, hogy e kezdeményezések kiegészítik a jelenleg a BCBS-t (Basel Committee on Banking Supervision – Bázeli Bankfelügyeleti Bizottság), a Pénzügyi Stabilitási Tanácsot vagy az IMF-et is magában foglaló nemzetközi szervek által jelenleg felülvizsgált, széles körű szabályozási eszközcsoportot. Az EU aktívan részt vesz a globális aggodalmak közös és koordinált alapon történő kezelését célzó nemzetközi vitákban. Ilyen igyekezetünkben olyan megoldásokat szorgalmazunk, amelyek elsősorban azt biztosítják, hogy a túlzott kockázattal járó politikákat megelőzési céllal elkerüljük annak érdekében, hogy megoldják többek között a „too big to fail” problémát vagy a bizonyos pénzügyi piacokon vagy ügynököknél a rendszerkockázatok felhalmozódását. A megerősített tőkekövetelmények vagy a likviditási jogszabályok kidolgozása olyan megoldások, amelyeket az EU teljes mértékben támogat. Másrészt az EU szintén elkötelezett az olyan megoldások előmozdítása mellett, amelyek biztosítják, hogy a pénzügyi szektor átvállalja a válság esetén történő pénzügyi helyreállítás költségeinek egy részét, például a magánszektor válságkezelési alapjain vagy biztosítási mechanizmusokon révén.

Ezenfelül – ahogy azt a tisztelt képviselő is tudja – a Tanácsnak a pénzügyi piacok kockázatsökkentésére vonatkozó megközelítése a pénzügyi felügyeleti keret megerősítésére is összpontosított. 2009. március 20-án és a „pénzügyi felügyelettel foglalkozó magas szintű csoport” 2009. február 25-i jelentésének (a de Larosiére-jelentés) figyelembevételével az Európai Tanács megállapodott az EU pénzügyi intézményeinek szabályozása és felügyelete javításának szükségességében, és azt a következtetést vonta le, hogy a pénzügyi felügyelettel foglalkozó, Jacques de Larosiére elnökölte magas szintű csoport jelentése a fellépés alapja.

A Bizottság ezt követően öt javaslatot nyújtott be az EU új pénzügyi felügyeleti mechanizmusának létrehozására vonatkozóan, amely különösen makro- és mikrogazdasági pénzügyi felügyelet révén fog működni, és amelynek kidolgozása már folyik mind a Tanácsban, mind az Európai Parlamentben. A Tanács örömmel tekint az elé, hogy az idén minél hamarabb elfogadásra kerüljön a pénzügyi felügyeleti reformcsomag, amelyről már tárgyalások folynak két intézményünk között, hogy már az első olvasatban megállapodásra lehessen jutni.

Ezen új jogszabálynak lehetővé kell tennie, hogy az újonnan létrehozott Európai Rendszerkockázati Testület és az európai felügyeleti hatóságok erősítsék a kockázatok ellenőrzését, valamint jól informált és koordinált felügyeleti intézkedés révén időben történő enyhítést.

Ezenfelül az útitervek a de Larosiére-jelentésben lefektetett egyéb szempontjaival is foglalkoznak. Ide tartozik a 2009. június 13-án a tőkekövetelmény-irányelv módosítására előterjesztett bizottsági javaslatban szereplő javadalmazás kérdése is. Ezen irányelv célja többek között a bankok és a befektetési vállalkozások javadalmazási rendelkezéseinek körültekintető felügyelet alá vonása annak érdekében, hogy a hitelintézményeket és a befektetési vállalkozásokat hatékony kockázatkezeléssel összeférő javadalmazási politikák követésére kötelezzék. A Tanács decemberben meghatározta a szöveg általános megközelítését, és most minden tőle telhetőt meg kíván tenni, hogy megállapodásra jusson az Európai Parlamenttel, hogy ezen irányelvet a lehető leghamarabb elfogadhassák.

*
* *

A BIZOTTSÁGHOZ INTÉZETT KÉRDÉSEK

23. kérdés, előterjesztette: Silvia-Adriana Țicău (H-0010/10)

Tárgy: A jogalkotási kezdeményezések európai polgárok általi benyújtásának eljárását és feltételeit szabályozó rendelkezések

A Lisszaboni Szerződés szerint legalább egymillió uniós polgár, akik egyben a tagállamok egy jelentős számának állampolgárai, kezdeményezheti, hogy a Bizottság – hatáskörén belül – megfelelő javaslatot terjesszen elő azokban az ügyekben, amelyekben a polgárok megítélése szerint a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktus elfogadására van szükség. Az Európai Parlament és a Tanács rendeletek útján és rendes jogalkotási eljárás keretében köteles megállapítani a polgári kezdeményezések benyújtásához szükséges eljárásokat és feltételeket, ide értve azt is, hogy az ilyen kezdeményezést benyújtó polgároknak legalább hány tagállamból kell származniuk.

A Bizottság milyen intézkedéseket és milyen időkeretet tervez az ilyen típusú jogalkotási kezdeményezések benyújtási eljárásainak és feltételeinek szabályozására?

Válasz

(EN) A Bizottság üdvözli az európai polgári kezdeményezés bevezetését, amely erősebb hangot fog adni az Európai Unió polgárainak, új dimenziót nyújt az európai demokráciának és kiegészíti az uniós polgársághoz kapcsolódó jogokat.

Az Európai Unióról szóló szerződés 11. cikke által bevezetett, új európai polgári kezdeményezés által felvetett jogi, adminisztratív és gyakorlati kérdések, valamint a tagállamok polgárai, érdekelt felei és állami hatóságai életében játszott jelentős szerepe miatt a Bizottság 2009. november 11-én zöld könyvet tett közzé annak érdekében, hogy a jövőbeli rendeletet körvonalazó kulcskérdésekről valamennyi érdekelt fél véleményét kikérje. Az érdekelt feleknek 2010. január 31-ig kellett válaszolniuk a konzultációra. Az említett zöld könyvre adott válaszok, valamint a polgári kezdeményezésről szóló, 2009. májusi parlamenti állásfoglalás szolgál majd a bizottsági rendeletjavaslat elkészítésének alapjául.

A Bizottság meg van győződve arról, hogy az európai polgári kezdeményezést a lehető leghamarabb az európai polgárok hasznára kell fordítani. E célból az Európai Unió működéséről szóló szerződés 24. cikke alapján rövid időn belül rendeletjavaslatot fog benyújtani. A Bizottság célja, hogy a rendelet elfogadását a Szerződés hatálybalépését követő első év vége előtt lehetővé tegye, és bízik benne, hogy az Európai Parlament és a Tanács is osztozni fog e célkitűzésben.

*
* *

24. kérdés, előterjesztette: Francesco De Angelis (H-0013/10)

Tárgy: Nemek közötti megkülönböztetés a tagállamok társadalombiztosítási rendszereiben

Tekintettel az Európai Unió működéséről szóló szerződés egységes szerkezetbe foglalt változatának 153. cikkére (X. cím), az Európai Közösségek Bíróságának 2008. november 13-i, Olaszországot elmarasztaló ítéletére, valamint a tagállamokban a szociális partnerek és magánszemélyek között az elmúlt évek és hónapok során kötött, a határozatlan idejű munkaviszony feltételeivel kapcsolatos megállapodásokra, milyen lépéseket szándékozik tenni a Bizottság annak elkerülése érdekében, hogy a nyugdíj terén a férfiakra és nőkre vonatkozó eltérő kötelezettségek miatt bizonyos tagállamokban a nemek között tényleges megkülönböztetés alakuljon ki a munkahelyeken?

Válasz

(EN) Az Európai Bíróságnak a tisztelt képviselő által hivatkozott ítélete⁽⁸⁾, valamint az Európai Unió működéséről szóló szerződés 153. cikke (EUMSZ.), a nyugdíjjogosultság terén a férfiak és nők közötti különbségekből esetlegesen felmerülő, nemek közötti megkülönböztetés tekintetében, az Istituto nazionale

⁽⁸⁾ C-46/07. sz. ügy – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Olasz Köztársaság [2008] EBHT I-1 51.

della previdenza per i dipendenti dell'amministrazione pubblica (INPDAP) által irányított nyugdíjrendszerre vonatkozik, és a közigazgatásban dolgozó tisztviselők és egyéb alkalmazottak nyugdíját érinti. A vitatott rendelkezések a nyugdíjkorhatárt nők esetében 60 évben, férfiak esetében 65 évben határozzák meg. A Bíróság ítéletében megerősítette, hogy a munkáltató által (amely lehet az állam is) egy volt alkalmazottnak „munkaviszony” címén fizetett nyugdíj az EUMSZ. 153. cikke értelmében díjazásnak minősül. A Bíróság tehát megerősítette, hogy a köztisztviselőket ebben az összefüggésben „munkavállalóknak” kell tekinteni. Következésképpen az INPDAP nyugdíjrendszere és különösen a nyugdíjkorhatárra vonatkozó szabályok kötelesek betartani az egyenlő bánásmód elvét. Ezt az ítélkezési gyakorlatot a Bíróság nemrég megerősítette a görög tisztviselők nem szerint eltérő nyugdíjkorhatárára vonatkozó ügyben⁽⁹⁾.

A C-46/07. sz. ügyben hozott ítéletében ugyanakkor a Bíróság nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy nyugdíjkorhatárban való különbség miatt a nyugdíjjogosultságokban jelentkező bármilyen különbséget hogyan kell orvosolni.

A C-408/92. és C-28/93. sz. ügyekben⁽¹⁰⁾ a Bíróság megállapította, hogy amennyiben megkülönböztetést találnak a díjazás tekintetében, „amíg a rendszer el nem fogad az egyenlő bánásmód megteremtésére irányuló intézkedéseket, az [EK-Szerződés 141.] cikkének való megfelelés egyetlen megfelelő módja az, hogy a hátrányos helyzetű személyeket ugyanazon előnyökhöz juttatják, mint amilyenben a kedvezményezettek részesülnek.”

Továbbá kimondta, hogy „ezen elv alkalmazása [...] azt jelenti, hogy az 1990. május 17. (a Barber-ítélet megszületése) és 1991. július 1. (a megkülönböztetés megszüntének időpontja) közötti időszak tekintetében a férfiak nyugdíjjogosultságát a nőkre vonatkozó nyugdíjkorhatárral azonos alapon kell kiszámítani.” Az állandó ítélkezési gyakorlat igazolja a Bíróság álláspontját ebben a kérdésben.

Következésképpen a Bizottság szoros figyelemmel követi az olasz jogszabályokban a bírósági ítélet megtartásának érdekében született fejleményeket, és intézkedést tesz, amennyiben Olaszország – vagy más, hasonló problémákkal küzdő tagállam – ezen elvet nem tartja be.

A tagállamok bizonyos szervezetei vagy szakszervezetei között kötött, a tisztelt képviselő által hivatkozott megkülönböztető megállapodásokat illetően elviekben a nemzeti bíróságok feladata annak meghatározása, hogy e megállapodások megfelelnek-e az európai jognak. Ugyanakkor az EUMSZ. 288. cikkével összhangban az EU jogszabályok helyes átültetésének és alkalmazásának végső felelőssége a tagállamot terheli.

*
* *

25. kérdés, előterjesztette: Rolandas Paksas (H-0014/10)

Tárgy: Emberi jogok

A litván parlament képviselői arra az eredményre jutottak parlamenti vizsgálatuk során, hogy egy idegen állam titkosszolgálatának kezdeményezésére Litvániában foglyok fogságban tartására alkalmas helyeket alakítottak ki, és hogy az Amerikai Egyesült Államok hírszerzési ügynökségéhez, a CIA-hoz tartozó repülőgépek – amelyekről említést tesz a CIA európai titkos foglyairól szóló európai parlamenti vizsgálat is – szálltak le és fel több ízben litván repülőtereken. A litván parlamenti bizottság vizsgálatában több, a CIA-hez kötődő repülő leszállásáról esik szó, mint az Európai Parlamentében.

A felderített tények fényében úgy véli-e az Európai Bizottság, hogy elegendő jogalap van különleges vizsgálat indítására a genfi egyezmény, a Nemzetközi Emberi Jogi Charta és az Európai Unió alapjogi chartája vonatkozó cikkeinek lehetséges megszegése tárgyában, illetve egy külföldi titkosszolgálat beavatkozásáról Litvánia, az Európai Unió tagállama, szuverén ország belügyeibe?

Válasz

(EN) Ahogy a Bizottság számos alkalommal kiemelte, úgy ítéli meg, hogy a „kiadatásként”, valamint titkos fogva tartásként hivatkozott gyakorlatok sértik az emberi jogok európai egyezménye által biztosított alapjogokat.

⁽⁹⁾ 2009. március 26-i ítélet a C-559/07. sz. ügyben – Az Európai Községek Bizottsága kontra Görögország.

⁽¹⁰⁾ C-408/92. sz. Smith ügy [1994] EBHT I-4435, 17. és azt követő pontok, valamint C-28/93. sz. van den Akker ügy [1994] EBHT I-4527, 16. és azt követő pontok.

A Bizottság azt is mindig hangsúlyozta, hogy az érintett tagállam feladata, hogy az igazság kiderítése érdekében mélyreható, független és pártatlan vizsgálatokat kezdjen. Csupán a tagállamok rendelkezésére álló nyomozati eszközök és módok képesek feltárni a tényeket. A Bizottságnak sem hatásköre, sem eszköze nincs arra, hogy a tagállamok helyett megállapítsa az igazságot.

A Bizottság ezért üdvözli, hogy – ahogy a tisztelt képviselő is említi – a litvániai vizsgálóbizottság nyomozást indított.

2009 októberében az igazságügyért, szabadságért és biztonságért felelős biztos levelet írt a litván igazságügyi miniszternek, amelyben kifejezi a Bizottságnak az állításokkal kapcsolatos aggodalmait, és üdvözli, hogy Grybauskaitė elnök a Bizottság elnökénél tett látogatása során bejelentette a nyomozás megkezdését.

A Bizottság tudomásul veszi különösen azt, hogy a litvániai vizsgálóbizottság számos javaslatot tett titkosszolgálati tevékenységei szigorúbb ellenőrzésének biztosítására, és javaslatot tett arra, hogy indítsanak bűnügyi nyomozást annak érdekében, hogy a körülményeket még jobban feltárhassák és esetlegesen büntetőjogi felelősségvonásra kerülhessen sor. A Bizottság üdvözli a vizsgálóbizottság arra irányuló erőfeszítéseit, hogy konkrét ajánlásokat tegyen a célból, hogy ilyen incidensek ne fordulhassanak elő a jövőben.

*
* *

26. kérdés, előterjesztette: Frank Vanhecke (H-0017/10)

Tárgy: Európai támogatás a nukleáris energiával foglalkozó tanulmányi központ és a Myrrha projekt számára

Mi a Bizottság véleménye a belgiumi Molban található nukleáris energiával foglalkozó tanulmányi központról és annak híres Myrrha projektjéről? Szándékozik-e a Bizottság pénzügyi támogatást megítélni ezen intézmény és/vagy a Myrrha projekt számára? Amennyiben nem, mi ennek az oka? Amennyiben igen, mikortól és milyen összegben?

Válasz

(EN) A MYRRHA („Multi-purpose hybrid research reactor for high-tech applications” – többcélú hibrid kutatóreaktor high-tech alkalmazásokhoz) projektet jelenleg a SCK/CEN (Studiecentrum voor Kernenergie – Centre d'Etude de l'Energie nucléaire – nukleáris energiával foglalkozó tanulmányi központ) által a belga kormányhoz benyújtott finanszírozási javaslat képviseli.

Ennek megfelelően nincs terv a projektnek a nukleáris kutatási és képzési tevékenységekre vonatkozó jelenlegi hetedik Euratom keretprogram (Euratom FP7, 2007–2011) támogatásával történő felépítésére, bár egy folyamatban lévő, versenypályázat részeként kiválasztott és független szakértők által értékelt projekt korlátozott tervezési támogatást biztosít. A MYRRHA támogató infrastruktúra lenne az európai stratégiai energiatechnológiai tervben (SET-terv) szereplő európai fenntartható nukleáris ipari kezdeményezésen belül. A MYRRHA-t jelenleg a Kutatási Infrastruktúrák Európai Stratégiai Fóruma (ESFRI) is vizsgálja, és lehetséges, hogy felveszik a frissített, 2010-re vonatkozó ESFRI-ütemtervbe.

*
* *

27. kérdés, előterjesztette: Vilija Blinkevičiūtė (H-0019/10)

Tárgy: Szociális minimumnormák garantálása az EU-ban a társadalmi kirekesztés leküzdése érdekében

A 2008. október 22-i 1098/2008/EK⁽¹¹⁾ európai parlamenti és tanácsi határozatnak megfelelően döntés született arról, hogy 2010-et „a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évévé” nyilvánítják az Európai Unió társadalmi kirekesztés ellen folytatott küzdelmének megerősítése érdekében. Az Európai Bizottság 2008. december 1-jére e határozat alapján kidolgozott egy stratégiai dokumentumot, amelyben elkötelezte magát amellett, hogy sikeresen megvalósítja az Európai Uniónak a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem terén megfogalmazott legfontosabb prioritásait.

⁽¹¹⁾ HL L 298., 2008.11.7., 20. o.

Jelenleg közel 80 millió európai él a szegénységi küszöb alatt, megpróbálva túlélni a gazdasági és társadalmi válságot. Következésképpen az európai szociálpolitika fő intézkedéseként milyen lépéseket szándékozik tenni a Bizottság olyan szociális minimumnormák biztosítására az egész Európai Unióban, amelyek minden uniós polgár számára garantálják a minimális szociális ellátást? A szociális minimumnormáknak egyformáknak kell lenniük az Európai Unió egészében, mivel ez hozzájárulna a szociális védelem szintjének növeléséhez.

Válasz

(EN) Az Európai Unió működéséről szóló szerződés 153. cikke jogalapot biztosít arra, hogy számos területen minimumnormákat javasoljon a Bizottság, de a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem külön célkitűzését megvalósító jogalkotásra nem.

E tekintetben felhívjuk a tisztelt képviselő figyelmét a munkaerőpiacról kiszorultak aktív befogadásának elősegítéséről szóló, 2008. október 3-i 2008/867/EK bizottsági ajánlásra⁽¹²⁾, amelyet a Tanács 2008. december 17-én, a Parlament pedig 2009. május 6-i állásfoglalásában elfogadott. Az ajánlás közös elveket és gyakorlati iránymutatásokat határoz meg a megfelelő jövedelemtámogatás, a munkaerőpiacokkal való kapcsolat és a minőségi szolgáltatásokhoz való hozzáférés kombinált alkalmazására. Célja a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelemre irányuló hatékony holisztikus megközelítés kialakítása.

A Bizottság jelenleg jelentős erőfeszítést tesz az aktív befogadási stratégia ellenőrzési keretének kidolgozására. Ide tartozik a Szociális Védelmi Bizottságba delegált tagállami képviselőkkel együtt a stratégia végrehajtásának ellenőrzésére szolgáló megfelelő mutatók kidolgozásáért végzett munka. Információkat gyűjtöttek arról is, hogy hogyan működnek a szociális védelmi hálók a tagállamokban. A szociális védelemről és a társadalmi befogadásról szóló 2010. évi közös jelentés⁽¹³⁾ és az azt kísérő alátámasztó dokumentum⁽¹⁴⁾ tartalmaz egy szakaszt a munkaképes korú szegények számára minimális jövedelmet biztosító rendszerekről, és azonosítja a nemzeti szociális biztonsági hálók szerkezetének kritikus pontjait, főleg abból a szempontból, hogy mennyire fedik le a rászoruló népességet, és hogy az miért nem jut el a szociális segélyre jogosult személyekhez. Az aktív befogadáshoz kapcsolódó projekteket és szakértői értékeléseket is magában foglaló kölcsönös tanulás és a legjobb gyakorlatok kicserélése folyamatban van, valamint folytatódni fog a szociális védelem és a társadalmi befogadás vonatkozásában alkalmazott nyitott koordinációs módszer alatt is.

A Bizottság azt várja a szegénység és a társadalmi kirekesztés elleni küzdelem európai évétől, hogy növelni fogja a tudatosságot, és lendületet ad a szegénység elleni fellépés megerősítéséhez az Európai Unióban.

*
* *

28. kérdés, előterjesztette: Cristian Dan Preda (H-0020/10)

Tárgy: Az „Icesave”-törvény és Izlandra az Európai Gazdasági Térség tagjaként háruló kötelezettségek közti kapcsolat

Egy sajtónyilatkozatban az Európai Bizottság úgy reagált az izlandi elnök döntésére, hogy az „Icesave-ügyet” a Bizottság által a koppenhágai Európai Tanács (1993) által meghatározott gazdasági feltételekkel kapcsolatban megfogalmazandó vélemény keretében értékeli. Az a döntés, hogy az „Icesave-törvénnyel” kapcsolatban népszavazást rendeznek, mennyiben befolyásolhatja Izland azon képességét, hogy teljesíti a koppenhágai Tanács által támasztott gazdasági feltételeket?

Válasz

(EN) Az „IceSave-törvénnyel” kapcsolatos népszavazás Izland elnöke általi bejelentése mutatja, hogy az ország számára milyen kényes ez a kérdés. Az izlandi embereknek kell dönteniük. A Bizottság szoros figyelemmel követi a helyzetet. Ilyen nemzeti vitába nem kíván beleavatkozni.

A Bizottság az „IceSave-megállapodást”, azaz az Egyesült Királyság, Hollandia és Izland között kötött kölcsönszerződést, valamint e kölcsönök visszafizetésének feltételeit ezen országok közötti kétoldalú kérdésnek tekinti. Ilyen minőségükben e szerződések nem kapcsolódnak a Bizottság azon megbízatásához,

⁽¹²⁾ HL L 307., 2008.11.18., 11. o.

⁽¹³⁾ COM(2010) 25, 2010.2.5.

⁽¹⁴⁾ SEC(2010) 98, 2010.2.5.

hogy Izland csatlakozási kérelméről véleményt készítsen, és nem kapcsolódnak közvetlenül Izland csatlakozási folyamatához sem.

A Bizottság jelenleg a Tanács felkérésére véleményt fogalmaz meg Izland tagfelvételi kérelméről, és igyekszik biztosítani, hogy az kiegyensúlyozott, objektív és átfogó legyen.

A vélemény értékeli a koppenhágai csatlakozási kritériumok teljesülésének szintjét. Ebben az összefüggésben az IceSave-hez és a tőkeellenőrzésekhez hasonló kérdések annak fényében kerülnek megemlítésre, hogy Izland mennyire tudja alkalmazni a közösségi vívmányokat. Adott esetben megemlítésre kerül az EFTA Felügyeleti Hatóság arra vonatkozó értékelése, hogy Izland hogyan tartja be az Európai Gazdasági Térség (EGT) szabályait. Nemteljesítés esetén az azonosított hiányosságokat pótolni kell annak érdekében, hogy Izland a csatlakozás időpontjára teljes mértékben megfeleljen a közösségi vívmányoknak.

A Bizottság ebben az összefüggésben hangsúlyozni kívánja, hogy a vélemény csupán kezdeti képet ad arról, hogy Izland milyen mértékben hajtotta végre a vívmányokat. A Bizottság a csatlakozási folyamat későbbi stádiumában részletesebb értékelést fog adni az EU vívmányok úgynevezett „átvilágítása” révén, amikor a Tanács döntött a csatlakozási tárgyalások megnyitásáról.

*
* *

29. kérdés, előterjesztette: Mairead McGuinness (H-0022/10)

Tárgy: Repülőtéri biztonság az EU-ban

Tekintettel a Northwest Airlines Amsterdam Schiphol repülőtéréről Detroitba tartó járatának közelmúltbeli sikertelen felrobbantására és arra a megdöbbentő felfedezésre, hogy egy félresikerült szlovákiai repülőtéri biztonsági ellenőrzést követően egy Dublinba tartó repülőgép fedélzetén az egyik utasnál a tudtán kívül robbanószerkezetek voltak, megerősíti-e a Bizottság e Ház számára, hogy a repülőtéri biztonság kérdését az első napirendi pontok között tartja?

Megerősíti-e továbbá, hogy a jelenlegi biztonsági intézkedések felülvizsgálata érdekében együttműködik a tagállamokkal?

Az úgynevezett „robbanószer-kereső ellenőrzésekre” vonatkozóan milyen európai szintű iránymutatások léteznek, és a Bizottság kellően erőteljeseknek ítéli-e őket? Úgy véli-e, hogy a repülőtéri biztonságot illetően minden tekintetben uniós szabályok szükségesek?

Mi a Bizottság véleménye az utasokra vonatkozó szigorúbb biztonsági intézkedések szükségességéről?

Mi a Bizottság véleménye a képkalkáló technológia vagy más néven testszkennerek alkalmazásáról mint az utasok átvizsgálásának egyik módjáról?

Válasz

(EN) A Bizottság folyamatos párbeszédet folytat a tagállamokkal, nemzetközi partnerekkel és nemzetközi szervezetekkel a repülésvédelmi intézkedések kicserélése és fejlesztése érdekében. Elnökként működik az EU légiközlekedés-védelmi jogszabályai által létrehozott állandó szabályozási bizottságban, amely évente több alkalommal, rendszeresen⁽¹⁵⁾ és szükség szerint esetenként is összeül, hogy a függőben lévő kérdésre reagálni tudjon. Ezenfelül a Bizottság rendszeres időközönként eszmét cserél az érdekelt felekkel. A jelenlegi jogszabályoknak az új fejleményekhez igazodó naprakésszé tétele folyamatos, és az elmúlt években számos alkalommal megtörtént.

Az EU repülőterei csak olyan átvizsgáló berendezéseket használhatnak, amelyek a légiközlekedés védelméről szóló jogszabályokban fel vannak sorolva. Az átvizsgáló berendezésekre, például a robbanóanyagnyom-felderítő eszközökre („robbanószer-kereső”) általában részletes működési és használati elvek vonatkoznak. Az egyablakos védelemnek az Európai Unión belüli megvalósításához a repülőtereknek közös alapvető légiközlekedés-védelmi szabványokat kell követniük.

⁽¹⁵⁾ A polgári légi közlekedés védelmének közös szabályairól és a 2320/2002/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. március 11-i 300/2008/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet 19. cikkén alapuló légiközlekedés-védelmi szabályozási bizottság.

A december 25-i NW 253-as számú, Detroitba tartó járaton történt terrorista támadási kísérlet ismételten megerősítette a légi közlekedés valódi fenyegetettségét. A Bizottság különböző szinteken részt vesz az értékelésben és a történetek esetleges nyomon követésében.

A bizonyos tagállamok által egyoldalúan alkalmazott szigorúbb intézkedéseket engedélyezi az uniós jog. A Bizottság ugyanakkor úgy ítéli meg, hogy fenntarthatóbb előrelépésre van szükség, uniós szintű közös követelményekkel. Új felderítési technológiáknak az engedélyezett berendezések listájára való felvétele az egyik lehetséges megoldás, feltéve, hogy kielégítő választ tudnak adni az egészségügyi, magánéleti és adatvédelmi kérdésekre. Ugyanakkor egyaránt szükség van más intézkedésekre is, például a végrehajtó szervek mélyebb együttműködésére és a rendelkezésre álló adatok hatékonyabb kicserélésére.

A testszkennereknek az engedélyezett átvizsgálási technológiákat tartalmazó listára való felvételének lehetőségére vonatkozó további részletek tekintetében a Bizottság szeretne a H-0001/10 számú szóbeli választ igénylő kérdésre⁽¹⁶⁾ adott válaszára hivatkozni.

*
* *

30. kérdés, előterjesztette: Anneli Jäätteenmäki (H-0024/10)

Tárgy: A strasbourgi székhely feladásának újbóli vizsgálata a Lisszaboni Szerződés nyomán

A Lisszaboni Szerződés 8b. cikke értelmében a Bizottsághoz úgynevezett polgári kezdeményezés nyújtható be. Amennyiben az legalább egymillió, „jelentős számú tagállamból származó” uniós polgár aláírását tartalmazza, a Bizottságnak az ügyben intézkednie kell.

Az Unió soros elnöki tisztét betöltő Spanyolország 2010. január 13-án, La Granjában a többi EU-tagállammal együtt foglalkozott a polgári kezdeményezés kérdésével. A tagállamok megállapodtak abban, hogy „jelentős számú tagállamnak” az EU-tagállamok egyharmadát tekintik (azaz jelenleg 9 tagállamot).

Az úgynevezett „Oneseat”-kezdeményezés, amelynek értelmében az Európai Parlament kizárólagos munkahelyének Brüsszelben kellene lennie, a fenti kritériumoknak egyértelműen megfelel (legalább egymillió aláírás legalább 9 tagállamból). A kezdeményezéshez már több mint 1,2 millió európai polgár csatlakozott aláírásával. Esztelenység, hogy az európai adófizetők évente 200 millió eurót fizessenek a Brüsszel és Strasbourg közötti kamionraliéért.

A „Oneseat”-kezdeményezés ügye az Európai Parlament Petíciós Bizottságában továbbra is lezáratlan. A petíciót egyszer már benyújtották uniós intézménynek. Ekkor a Lisszaboni Szerződés azonban még nem volt hatályban, és a kérdést az uniós intézmények sem akarták meghallani. Az Európai Parlament tragikomikus módon éppen azon a héten vásárolta meg Strasbourg városától a parlamenti épületeket, amelyen a kezdeményezés hozzá beérkezett.

Szándékában áll-e a Bizottságnak a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése nyomán a „Oneseat”-kezdeményezéssel foglalkozni?

Mit szándékozik tenni a Bizottság a kezdeményezéssel?

Válasz

(EN) A Bizottság üdvözlöi az európai polgári kezdeményezés bevezetését, amely erősebb hangot fog adni az Európai Unió polgárainak, új dimenziót nyújt az európai demokráciának és kiegészíti az uniós polgársághoz kapcsolódó jogokat.

A Bizottság meg van győződve arról, hogy az európai polgári kezdeményezést a lehető leghamarabb az európai polgárok hasznára kell fordítani. E célból az Európai Unió működéséről szóló szerződés 24. cikke alapján rövid időn belül rendeletjavaslatot fog benyújtani. A javaslat figyelembe fogja venni a Bizottság által 2009 novemberében indított konzultáció eredményét, amelynek célja, hogy kikérje a tagállamok polgárai, érdekelt felei és állami hatóságai véleményét. A Bizottság célja, hogy a rendelet elfogadását a Szerződés hatálybalépését követő első év vége előtt lehetővé tegye, és bízik benne, hogy az Európai Parlament és a Tanács is osztozni fog e célkitűzésben.

⁽¹⁶⁾ A következő címen érhető el: <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB>

Az Európai Unióról szóló szerződés (EUSz.) 11. cikkének (4) bekezdése értelmében egy európai polgári kezdeményezés felszólíthatja a Bizottságot, hogy – hatáskörén belül – terjesszen elő megfelelő javaslatot olyan ügyben, amelyben a Szerződések végrehajtásához uniós jogi aktus elfogadására van szükség.

Az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSz.) 341. cikkének értelmében az Unió intézményeinek székhelyét a tagállamok kormányai közös megegyezéssel határozzák meg. Az Európai Parlament székhelyét az új Szerződés 6. jegyzőkönyve határozza meg.

A Bizottságnak ezért nincs hatásköre az EUMSz. 341. cikkének végrehajtása területén.

*
* *

31. kérdés, előterjesztette: Zigmantas Balčytis (H-0025/10)

Tárgy: A "Rail Baltica" projekttel kapcsolatos munkálatok elvégzése

A „Rail Baltica” az Európai Unió kiemelt projektjei közé tartozik, megvalósításával jobb lehetőségek nyílnának meg a balti államok lakosai előtt az utazásra és az EU közös vasúti teherszállítási piacában való részvételre. Emellett csökkenne a Balti-régió Európa többi részétől való elszigeteltsége. A balti államokat súlyosan érintő pénzügyi és gazdasági válság miatt fennáll a veszélye annak, hogy a „Rail Baltica” projekt munkálatai az anyagi eszközök hiánya miatt lelassulnak vagy akár le is állnak. Litvánia már csökkentette a munkálatokra vonatkozó előirányzatait, amit a Bizottság jóvá is hagyott. A balti országok nehéz pénzügyi helyzetére tekintettel mérlegeli-e a Bizottság annak lehetőségét, hogy megtakarításaiból növelje a projekt finanszírozásához való uniós pénzügyi hozzájárulást?

Válasz

(EN) A tisztelt képviselőnek igaza van abban, hogy a jelenlegi pénzügyi és gazdasági válság hatással van a „Rail Baltica” projektre, ahogy számos nagy infrastrukturális projektre is az EU tagállamaiban. A balti államoknak teljesíteniük kell a transeurópai közlekedési hálózat (TEN-T) keretében finanszírozott projektekre vonatkozó, megfelelő finanszírozási követelményeket, és ez nem könnyű olyan időszakban, amikor nemzeti költségvetési megszorításokat alkalmaznak. Litvániában a Bizottság alternatív rendszert javasolt a projekt végrehajtására, amely amellett, hogy kevésbé költséges, egyszerűbb és gyorsabb lenne a végrehajtása, nem árná alá az elkészült „Rail Baltica” által a partnerországoknak nyújtott előnyöket. A projekt javasolt módosítását a litván hatóságok 2009 decemberében elfogadták.

Ami a projekt számára a 2007-2013 közötti időszakra szóló pénzügyi tervben már előirányzott pénzeszközök növelését illeti, a Bizottság a fejlődés értékelése és a problémák áttekintése érdekében 2010-ben átfogó felülvizsgálat alá fogja venni a TEN-T keretében finanszírozott valamennyi kiemelt projektet. Ekkor megállapításra kerül, hogy megfelelő lenne-e a többiek között a „Rail Baltica” projektre is vonatkozó jelenlegi kiadási paraméterek kiigazítása.

*
* *

32. kérdés, előterjesztette: Seán Kelly (H-0028/10)

Tárgy: Turizmus - Gépkocsibérlési piac az EU-ban

A gépkocsibérlési piac az EU-ban jelenleg töredezett, a 27 tagállamban különböző szabályozási követelmények és árazási struktúrák érvényesek. Ez a turisták mozgásának korlátozásához vezethet a jövedelmező határokon átnyúló idegenforgalomban és alacsonyabb jövedelmet eredményezhet a szélesebb turizmusiparban.

A jelen piactöredezettséghez számos probléma kapcsolódik:

Magas leadási díjak, ha a gépkocsit a felvételi tagállamtól eltérő tagállamban adják le.

Ugyanazon gépkocsiosztály esetében az árak jelentős variálódása szomszédos tagállamokban, még a különböző megélhetési költségek figyelembe vételével is.

Korlátozó jellegű biztosítások és más-más feltételek a bérleti szerződésben.

Kommentálná-e a Bizottság az esetleges, a nagyobb piacintegráltságot megcélzó terveket ebben az ágazatban, amely a fenti kérdések némelyikével vagy mindegyikével foglalkozna?

Válasz

(EN) A Bizottság tudatában van a tisztelt képviselő által, a gépkocsibérléssel kapcsolatban felvetett különböző fogyasztói problémáknak.

A Bizottság jelenleg vizsgálja a kiskereskedelem és a szolgáltatások területén jelentkező földrajzi töredezettség problémáját annak érdekében, hogy meghatározza gyakorlati nagyságát. A legutóbbi bizottsági jelentés a határokon átnyúló e-kereskedelemről⁽¹⁷⁾, valamint a 2009 októberében azonos témában elfogadott bizottsági közlemény⁽¹⁸⁾ kezdeti elemzést nyújt e problémákról, valamint az ezek megoldására a Bizottság által eszközölni kívánt intézkedésekről. A Bizottság úgy véli, hogy a harmonizált uniós fogyasztóvédelmi szabályrendszer lehetővé teszi a kereskedők (köztük a gépkocsikölcsönző cégek) számára, hogy különböző tagállamokban azonos általános szerződési feltételek felhasználásával szerződhessenek a fogyasztókkal. A fogyasztók cserébe élénkebb versenyt folytató, határokon átnyúló ajánlatokhoz jutnak. A gépkocsibérlési piacon a fogyasztói jogok további harmonizálása csökkenthetné a leadási díjakat.

Ezen okoknál fogva a Bizottság a fogyasztói jogokról szóló irányelvjavaslatot nyújtott be, amelyet a Tanács és a Parlament jelenleg tárgyal. E javaslat az EU fogyasztóvédelmi jogszabályainak főbb elemeit tekinti át. A teljes harmonizáció elvén alapul, amely a jelenlegi, nagy eltéréseket mutató fogyasztóvédelmi szabályokat egyetlen szabályrendszerbe foglalja.

Ugyanakkor létezik már olyan uniós jogszabály, amely a tisztelt képviselő által említett fogyasztói problémákat kezeli. A tisztelt képviselő olyan különböző gyakorlatokat említ, amelyek révén ugyanaz a gépkocsikölcsönző szolgáltató fogyasztóinak lakóhelye alapján különböző bánásmódot alkalmaz.

E különbségekkel különösen a szolgáltatásokról szóló irányelv⁽¹⁹⁾ 20. cikkének (2) bekezdése foglalkozik. E rendelkezés értelmében „A tagállamok biztosítják, hogy a szolgáltatás igénybevételének a szolgáltató által nyilvánosságra hozott általános feltételei nem tartalmazzanak a szolgáltatás igénybevevőjének állampolgársága vagy lakóhelye szerinti megkülönböztető rendelkezéseket.” E rendelkezés azt is előírja, hogy a bánásmódban való megkülönböztetés nem minden esetben tilos, hiszen az igénybevételi feltételek különbözhetnek, „amennyiben azt objektív kritériumok közvetlenül indokolják”. Ahogy azt a szolgáltatásokról szóló irányelv (95) preambulumbekzdése tisztázza, objektív okok lehetnek például az adott távolság miatt ténylegesen felmerülő többletköltségek vagy a szolgáltatásnyújtás technikai jellemzői vagy a különböző országokban eltérő szabályokhoz kapcsolódó többletkockázat.

A szolgáltatásokról szóló irányelvet a tagállamoknak legkésőbb 2009. december 28-ig végre kellett hajtaniuk. A szolgáltatásokról szóló irányelv végrehajtásából kifolyólag a gépkocsikölcsönző szolgáltatóknak a fogyasztók állampolgársága vagy lakóhelye szerinti megkülönböztetését eredményező magatartását a szolgáltatásokról szóló irányelv 20. cikkének (2) bekezdését végrehajtó nemzeti rendelkezések értelmében kell megvizsgálni. A megkülönböztetés csak abban az esetben jogos, ha a kereskedő bizonyítani tudja, hogy e megkülönböztetést „objektív kritériumok indokolják”.

Ezenfelül a tisztességtelen szerződési feltételekről szóló irányelv⁽²⁰⁾ is releváns lehet a tisztelt képviselő által említett helyzetekben. A tisztességtelen szerződési feltételekről szóló irányelv a rendszerint a gépjárműkölcsönző cég és a fogyasztó között kötött szerződéshez csatolt általános szerződési feltételekre vonatkozik. Az irányelv értelmében tisztességtelen feltételeknek tekintendők azok, amelyek egyrészt a fogyasztók, másrészt az eladók és a szállítók jogai és kötelezettségeiben jelentős egyenlőtlenséget idéznek elő. Alátámasztható, hogy a biztosítási kötvények korlátozó feltételei tisztességtelenek. A szerződés tisztességtelen feltételei nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve.

(17) COM(2009) 283

http://ec.europa.eu/enterprise/newsroom/cf/document.cfm?action=display&doc_id=2277&userservice_id=1&request.id=0

(18) A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának az EU-ban a vállalkozások és a fogyasztók közötti, határokon átnyúló e-kereskedelemről, COM 2009 557 (végleges) 2009.10.22.

(19) Az Európai Parlament és a Tanács 2006. december 12-i 123/2006/EK irányelve a belső piaci szolgáltatásokról, HL L 376/36., 2006.12.27.

(20) A Tanács 1993. április 5-i 93/13/EGK irányelve a fogyasztókkal kötött szerződésekben alkalmazott tisztességtelen feltételekről, HL L 95., 1993.4.21.

Ezenfelül ezen irányelv kötelezi a kereskedőt, hogy általános szerződési feltételeit (például a biztosítási körvények esetében) világosan és érthetően fogalmazza meg, és tüntesse fel. Az e követelményeknek nem megfelelő feltételek tisztességtelennek tekintendők, és így nem jelentenek kötelezettséget a fogyasztóra nézve.

*
* *

33. kérdés, előterjesztette: Charalampos Angourakis (H-0029/10)

Tárgy: Az egészségügy üzleti alapokra helyezéséhez kapcsolódó kockázatok

Az új influenzavírus terjedésének megakadályozására irányuló erőfeszítések kiemelték az egészségügyi és szociális ellátás üzleti alapokra helyezését célzó politikákhoz kapcsolódó kockázatokat. A járványtani tanulmányokban szelektív módon mutatták be az adatokat és a fennálló problémákat, ezáltal zavart keltve az új oltóanyag használatát illetően, valamint kétségeket ébresztve a járványhelyzet kihirdetésének szükségességével kapcsolatban. Nyilvánvalóvá vált továbbá, hogy a közegészségügy nem rendelkezik elegendő személyzettel és létesítménnyel, és felszínre kerültek az elsődleges egészségügyi közszolgáltatás hiányosságai is.

Mi a Bizottság véleménye a multinacionális gyógyszeripari vállalatok tevékenységéről, amelyek haszonszerzési törekvéseikkel a közegészséget veszélyeztetik?

Válasz

(EN) A Bizottság szeretne köszönetet mondani a tisztelt képviselőnek e kérdésért, amely az egészségügyi ellátórendszerekre nehezedő nyomással és a gyógyszeripari vállalatok által az egészségügyi politikákra gyakorolt befolyással kapcsolatos kérdéseket vet fel, különösen a pandémiás H1N1-influenza összefüggésében.

A folyamatosság biztosítása valamennyi egészségügyi területen, ezzel együtt az orvosi ellenintézkedések, így az oltóanyagok és vírusölő gyógyszerek beszerzése a járványügyi felkészülési tervek szerves része. A járványokra való felkészülés szükségessége, majd az egyes járványok igényeihez való alkalmazkodás nehéz feladat volt mind a tagállamok, mind az EU számára. Világosan látszik, hogy szükség van a rugalmasságra, valamint egy reálisan elképzelhető legkedvezőtlenebb esetre való felkészülésre. Járványügyi iránymutatásaikban a Bizottság és az Európai Betegségmegelőzési és Járványvédelmi Központ (ECDC) hangsúlyozta annak szükségességét, hogy az elsődleges és másodlagos egészségügyi szolgálatokat (mind az állami, mind a magánszektorban) felkészítsék a betegek rohamára.

Az országok által az európai influenzafelügyeleti hálózat révén jelentett felügyeleti adatok azt mutatják, hogy a nemzeti szintű elsődleges ellátásban a járvány alatt tapasztalt influenzaszerű megbetegedések vagy akut légzőszervi fertőzések sürgőssége nem volt kimagaslóan magas például az előző időszak szezonális influenzájához képest, pedig hamarabb érkezett, mint azt a tagállamoknak előrejelezték. Ugyanakkor – ahogy azt az ECDC kockázateértékelései hangsúlyozták – nem várták, hogy ilyen szelektív nyomás nehezedik majd az (elsősorban légzőszervi) intenzív ellátási szolgálatokra.

Az elmúlt napokban kritikák fogalmazódtak meg a pandémiás influenzavakcinákra költött pénzekkel és a gyógyszeriparnak a közegészségügyi politikák meghatározására gyakorolt állítólagos befolyásával kapcsolatban. A tagállamok arra vonatkozó döntései, hogy vásárolnak-e pandémiás influenza elleni oltóanyagot, és ha igen, mennyit, tagállami hatáskörbe tartozik. A Bizottság e döntésekben nem vesz részt, és a Bizottságot nem értesítik a tagállamok és a pandémiás influenza elleni oltóanyagokat gyártó vállalatok között kötött szerződésekről. Az Egészségügyi Világszervezet (WHO) által kihirdetett járványhelyzet elindította a tagállamok és gyógyszeripari vállalatok között a pandémiás influenza elleni oltóanyagok biztosítására már megkötött szerződések végrehajtását. A WHO több alkalommal megerősítette, a járványhelyzet kihirdetését nem befolyásolja semmilyen profitvezérelt hatás. Hasonlóképpen a Bizottságnak semmi oka azt feltételezni, hogy a tagállami döntéseket ilyen hatások befolyásolják. Épp ellenkezőleg, számos tagállam kérte a Bizottságtól, hogy hozzon létre mechanizmust az oltóanyagoknak a költségek csökkentése érdekében történő közös beszerzése megsegítésére. A Bizottság és a két független európai ügynökség, az ECDC és az Európai Gyógyszerügynökség szabályozási és tudományos szakvéleményekkel segítette a tagállamokat.

A tagállamok számára nagyon nehéz feladat volt, amikor a járvány alaptermészetének ismerete nélkül el kellett dönteniük, hogy hány adag oltóanyagot vásároljanak. Amikor a tagállamok meghozták e döntéseket, elsődleges szempontjuk az volt, hogy a polgárokat a lehető legjobban megvédjék egy potenciálisan veszélyes járványtól. A Bizottság ezért úgy véli, hogy nem tisztességes utólag megkérdőjelezni e döntések helyességét.

Végezetül nem szabad megfeledkezni arról, hogy mintegy 2500 európai polgár halt meg H1N1 influenzában, és sokan súlyosan megbetegedtek.

*
* *

34. kérdés, előterjesztette: Saïd El Khadraoui (H-0030/10)

Tárgy: Belga állami pénzelvonás a Belgocontroltól

2009. november 3-án írásbeli kérdést (E-5405/09) intéztem a Bizottsághoz arról, hogy összeegyeztethető-e a közösségi vívmányokkal, hogy a belga állam 31,8 millió eurót követel vissza a Belgocontrol nevű független állami vállalatától. 2009. december 9-i válaszában a Bizottság tájékoztatott, hogy 2009. október végén levelet intézett Belgiumhoz, hogy további magyarázatot kérjen a szóban forgó intézkedés jogszerűségének megítélése érdekében. Kapott-e a Bizottság időközben kielégítő választ Belgiumtól? Amennyiben igen, tud-e a Bizottság ennek alapján véleményt alkotni a pénzelvonás jogszerűségéről? Amennyiben nem, a Bizottság milyen további lépéseket szándékozik tenni annak érdekében, hogy mielőbb választ kapjon?

Válasz

(FR) A Bizottság a mai napig nem kapott választ a belga hatóságoktól 2009. október 27-i levelére. Ezért jelen stádiumban nem tud dönteni a belga állam által a Belgocontrol költségvetéséből visszakövetelt 31,8 millió euró körülményeiről és jogszerűségéről.

A Bizottság nagyon szoros figyelemmel követi az esetet. Amennyiben nem érkezik hamarosan válasz, a Bizottság a szolgáltatások nyújtásáról szóló 550/2004/EK rendelet 16. cikkének (2) bekezdése értelmében vizsgálatot fog kezdeményezni. A rendelet rendelkezik annak lehetőségéről, hogy a belga hatóságokat meghallgassák, és a tagállamok képviselőiből álló, egységes égbolttal foglalkozó bizottsággal konzultáljanak, mielőtt a Bizottság az érintett tagállamra vonatkozó határozatot hozna ⁽²¹⁾.

*
* *

35. kérdés, előterjesztette: Kathleen Van Brempt (H-0031/10)

Tárgy: Az Opel átszervezése és az antwerpeni üzem bezárása

2010. január 21-én az Opel vezetése bejelentette, hogy teljes mértékben be kívánja zárni az antwerpeni gyárat. Ez az Opel európai átszervezésébe illeszkedő lépés. Más országokban is leépítéseket terveznek, de sehol máshol nem zárnak be üzemet. Örülök, hogy a Bizottság 2009 őszén következetesen egyértelművé tette, hogy a tagállamok által nyújtott támogatásoknak mindig meg kell felelniük az állami támogatásokra vonatkozó szabályoknak, és egyértelmű gazdasági kritériumokon kell nyugodniuk. Ez többek között azt is jelenti, hogy az ilyen támogatások nem köthetők ahhoz, hogy adott üzemeket ne zárjanak be, de az átszervezésnek illeszkednie kell a GM által előterjesztett üzleti tervhez. Benyújtott-e a GM ilyen üzleti tervet a Bizottságnak? Milyen eszközei vannak a Bizottságnak arra, hogy e terv benyújtását kikényszerítse? Mikor szándékozik a Bizottság betekintést kérni e tervbe? Hogyan szándékozik a Bizottság a tervet megvizsgálni az átszervezéshez adott esetleges tagállami támogatások jogszerűségének megállapítása érdekében?

Válasz

(EN) A GM 2009 novemberének végén az Opel/Vauxhall szerkezetátalakítására vonatkozó terv vázlatát nyújtotta be a Bizottsághoz. A jelenleg rendelkezésre álló információk alapján semmilyen jel nem utal arra, hogy a GM terve nem gazdasági megfontolásokon nyugodna.

A Bizottság még nem kapott a tagállamokról információt arról, hogy milyen állami támogatást terveznek nyújtani a GM-nek az Opel/Vauxhall szerkezetátalakítására vonatkozó tervéhez. A Bizottságnak ugyanakkor ébernek kell maradnia annak biztosítása érdekében, hogy amennyiben állami támogatás kerül bevonásra, az Opel/Vauxhall szerkezetátalakítása továbbra is gazdasági megfontolásokon alapuljon, és ne befolyásolják az állami támogatáshoz kapcsolódó nem kereskedelmi feltételek, és különösen hogy a szerkezetátalakítási erőfeszítések földrajzi elosztását ne módosítsák politikai követelmények.

(21) HL L 96., 2004.3.31.

*
* *

36. kérdés, előterjesztette: Olle Schmidt (H-0032/10)

Tárgy: A szólásszabadság megsértésével és a fogva tartott újságírókkal kapcsolatos helyzet Eritreában

Eritreában több újságíró tartanak fogva, mint Kínában, annak ellenére, hogy 5,6 millió lakosával az ország viszonylag kicsi. A foglyok egyike Dawit Isaak svéd újságíró és ekképpen uniós állampolgár, akit 2001 óta bírósági eljárás nélkül fosztanak meg szabadságától pusztán azért, mert élt a szólásszabadság jogával.

Az eritreai helyzet és annak a lehetősége, hogy a helyzetre az európai segélyek csatornáján keresztül próbáljunk meg hatni, Catherine Ashton bárónő január eleji európai parlamenti meghallgatásán is szóba került. Ő válaszában hangsúlyozta, hogy az emberi jogok tiszteletben tartásának biztosítására az európai segélyeket is fel kell használni.

A Bizottság konkrétan milyen módon fogja az európai segélyeket az emberi jogok tiszteletben tartásának biztosítására felhasználni Eritreában?

Dawit Isaakot pusztán azért tartják fogva, mert élt a szólásszabadság jogával, ami valamennyi uniós polgár egyik alapvető joga.

E konkrét esetben mit szándékozik tenni a Bizottság azért, hogy Dawit Isaak európai polgárt szabadon bocsássák?

Válasz

(EN) A Bizottság osztja a Dawit Isaak és más, lelkiismereti szabadság miatt eritreai börtönökben lévő foglyok sorsával kapcsolatos aggodalmát, és ezért rendszeresen és különböző csatornákon keresztül felveti a kérdést az eritreai hatóságoknál. Az elnökség pedig tavaly szeptemberben a politikai foglyokról, köztük az újságírókról szóló nyilatkozatot adott ki az Unió nevében.

Az eritreai kérdésre az európai parlamenti meghallgatásán adott válaszában a külügyekért felelős alelnök rámutatott, hogy az EU célkitűzéseit és érdekeit előmozdító, összekapcsoló eszközökre van szükség. Ezért a párbeszéd és a fejlesztési programokba épített biztosítékokon felül a Bizottság feltár és felhasznál minden lehetőséget arra, hogy az emberi jogi kérdéseket az Eritreában végrehajtott fejlesztési programokon keresztül kezelje. Az emberi jogok védelme Eritrea állam elsődleges felelőssége, és a Bizottság együttműködik az eritreai hatóságokkal olyan területeken, ahol jelenleg előre lehet lépni, így a munkavállalók jogainak, az igazságügyi rendszer fejlesztésének, valamint általánosabban az alapvető emberi jogokról és az alapvető szabadságokról az eritreai lakosság részére nyújtott tájékoztatás előmozdításának és szélesítésének kérdésében. Az eritreai esetben e tevékenységek csak akkor hoznak eredményt, ha fokozatosan és növelve valósítják meg.

A Bizottság az eritreai kormányzási és emberi jogi kérdések kezelése érdekében továbbra igyekszik feltárni minden eszközt. Ennek megvalósulása érdekében fontos, hogy párbeszédet tudjon fenntartani ezekről az aggodalomra okot adó kérdésekről.

*
* *

37. kérdés, előterjesztette: Catherine Bearder (H-0034/10)

Tárgy: Haiti gyermekekkel való kereskedelem és haiti gyermekek örökbefogadása Európában

A közelmúltbeli haiti földrengés már így is százazreket ölt meg, a számtalan árván maradt és eltűnt gyermek számára azonban a legnagyobb szörnyűségek talán még ezután következnek. Az UNICEF több jelentést is közzétett Haitiről megfelelő eljárás vagy dokumentáció nélkül elvitt gyermekekről.

Milyen lépéseket tesz a Bizottság annak biztosítása érdekében, hogy ezekkel a gyermekekkel ne kereskedjenek Európában, illetve az európai határokon keresztül, valamint hogy az Európában örökbe fogadott gyerekek esetében alkalmazzák a szokásos védintézkedési eljárásokat?

Milyen lépéseket tesznek a Haitin működő európai szolgálatok a haiti kormány támogatására, hogy az fokozni tudja az ellenőrzést a kilépési pontokon annak megakadályozása érdekében, hogy illegálisan vigyenek el gyermekeket Haitiről?

Több uniós állam is felgyorsította már a Haitiről származó, örökbe fogadható árvák legális beléptetését országukba. Milyen erőfeszítéseket tett a Bizottság, hogy közös uniós álláspontot alakítson ki a Haitiről való gyermekek gyorsított örökbefogadására vonatkozóan, és hogy megakadályozza a megfelelő elbíráláson még át nem esett árvák Európába vitelét?

Válasz

(EN) A Bizottságot aggodalommal tölti el a földrengést megelőzően szüleiktől elszakított vagy alternatív gondozásban (árvaházakban) lévő gyermekek helyzete. A gyermekekkel való kereskedelem megelőzését a választ nyújtó erőfeszítések kulcsfontosságú prioritásaként kell kezelni.

Valóban igaz, ahogy az UNICEF is felhívta rá a figyelmet, hogy az országok közötti örökbefogadás kérdése különösen érzékeny a szüleiktől vagy közösségüktől elszakított gyermekek esetében. Katasztrófa helyzetben a kitelepített gyermekek szüleikkel vagy családtagjaikkal való egyesítése elsőbbségi feladat. Az ilyen gyermekek külföldre történő örökbefogadásának megszervezésére tett elhamarkodott és szabályozatlan próbálkozásokat el kell kerülni.

Ezenfelül a gyermekek megfelelő eljárás nélkül történő elvitele a szexuális kihasználás vagy dolgoztatás céljából történő, legaljasabb emberkereskedelmi formáknak adhat teret, ezért szigorúan meg kell tiltani.

A Bizottság nem illetékes a belföldi örökbefogadásra vonatkozó eseti döntésekben. Ugyanakkor tudomása szerint azokat a gyermekeket, akik a csapás után országok közötti örökbefogadás révén léphettek be Európába, valamelyik haiti bíróság döntése értelmében európai családok már örökbe fogadtak.

Úgy tűnik, ez összhangban áll az UNICEF álláspontjával, mivel az UNICEF vezérigazgatója, Veneman asszony azt mondta, hogy amennyiben a haiti gyermekek nemzetközi örökbefogadásának átvilágítása a földrengés előtt megtörtént, az láthatóan meggyorsítja új otthonukba való utazásukat.

A 27-ből huszonhat tagállam (Írország kivételével valamennyien) szerződő fele az országok közötti örökbefogadás tekintetében a gyermekek védelméről és az együttműködésről szóló, 1993. május 29-i hágai egyezménynek, amely a gyermekek számára biztosítékokat határoz meg, és a szerződő felek között a jogellenes örökbefogadások és a gyermekekkel való kereskedelem megelőzésére irányuló együttműködési rendszert irányoz elő.

Haiti nem szerződő fele az 1993-as hágai egyezménynek. Ugyanakkor a hágai konferencia 2000-ben ajánlást fogadott el, amely értelmében a szerződő államok a lehetőségekhez mérten alkalmazzák az egyezmény előírásait és biztosítékait az egyezményhez még nem csatlakozott államok tekintetében hozott, országok közötti örökbefogadási rendelkezéseikre. Ezért még ha Haiti nem is szerződő fele az 1993-as hágai egyezménynek, valamennyi befogadó államnak alkalmaznia kell e szabványokat és biztosítékokat (beleértve valamennyi uniós tagállamot, kivéve Írországot).

Vészhelyzeti humanitárius válasza részeként a Bizottság Humanitárius Segélyek Főigazgatósága finanszírozási stratégiája középpontjába védelmi kérdéseket helyezett, és igyekszik a haiti gyermekek védelmén dolgozó nem kormányzati szervezetek, nemzetközi ügynökségek és szervezetek, valamint a Vöröskereszt/Vörös Félhold család számára pénzügyi támogatást nyújtani. Bár közvetlenül a kormányt nem tudják támogatni, valamennyi finanszírozott intézkedést teljes mértékben a csoportmechanizmus révén fognak koordinálni, amelyet az ENSZ Humanitárius Ügylek Koordinációs Hivatala (OCHA) koordinál a kormány támogatására.

*
* *

38. kérdés, előterjesztette: Georgios Toussas (H-0037/10)

Tárgy: A Sea Diamond tengerjáró hajó kiemelése

A Sea Diamond tengerjáró hajó roncsai mintegy három évvel a hajó 2007. április 13-i elsüllyedése után is a tengerfenéken nyugszanak Santorini vulkáni kráterében, ami szennyezi a tengeri környezetet és hatással van a sziget és a környező régió ökológiai egyensúlyára, valamint a sziget lakosainak egészségére. A hajóroncs egy mérgező bomba. Tudományos vizsgálatok szerint mikroszkopikus műanyagrostok formájában a területen kiterjedt szennyeződést és a mérgező anyagok biológiai felhalmozódással járó magas koncentrációját idézi elő. Santorini lakossága ennek a mérgező bombának szigetük vizeiből történő azonnali eltávolítását követeli, de valójában a jelenleg kormányon lévő PASOK és a korábbi Új Demokrácia kormányzatának elutasításával szembesülnek. A hajó kiemelésére tett kormányzati ígérek hamisnak bizonyulnak, miközben nem vonták

még felelősségre a Hellenic Louis Cruises hajótársaságot, amely tulajdonképpen 55 millió dollár kárpótlásban részesült!

Tájékoztatták-e a Bizottság a Sea Diamond kiemelésével kapcsolatos fejleményekről és előrelépésekről? Mi az álláspontja Santorini lakosságának követeléseivel és jogos igényeivel kapcsolatosan?

Válasz

(FR) A Bizottság hivatkozik a H-748/08, E-1944/08 és E-6685/08⁽²²⁾ számú kérdésekre adott előző válaszára, és megerősíti, hogy a közösségi jog megfelelő alkalmazásának biztosítása érdekében szoros figyelemmel követi a Sea Diamond santorini roncsainak helyzetét. Az alkalmazandó jogszabályok (azaz a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló 2004/35/EK irányelv⁽²³⁾, a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról szóló 2000/60/EK irányelv⁽²⁴⁾, valamint a hulladékokról szóló 2006/12/EK irányelv⁽²⁵⁾) megfelelő rendelkezéseinek vizsgálatát követően a Bizottság azt a következtetést vonta le, hogy az egyedi körülmények miatt nem állapítható meg a szóban forgó jogszabályok megsértése.

Ami a 2004/35/EK irányelvet illeti, az a jelen esetre nem vonatkozik, mivel a szóban forgó baleset az irányelv alkalmazása előtt történt.

Tekintettel a 2006/12/EK irányelv 4. cikkének lehetséges megsértésére, emlékeztetni kell, hogy e rendelkezések a tagállamokat annak biztosítására kötelezik, hogy a hulladékokat az emberi egészség vagy a környezet veszélyeztetése nélkül ártalmatlanítsák; ezenfelül a tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak érdekében is, hogy megtiltsák a hulladékok elhagyását vagy illegális lerakását, illetve ellenőrizetlen ártalmatlanítását.

A 4. cikk a tagállamok számára teret biztosít a meghozandó intézkedések megítélésére. A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint⁽²⁶⁾ a tényállás folytonossága, különösen ha jelentős környezetkárosítással jár, amelybe hosszú időn keresztül nem avatkoznak bele az illetékes hatóságok, felvetheti, hogy a tagállamok túllépték a rendelkezés által számukra biztosított megítélési teret.

Ilyen hosszú időn keresztül az illetékes hatóságok beavatkozása nélkül történő jelentős környezetkárosítást nem lehetett megállapítani. Egyrészt a görög hatóságok megtették a szennyezés elkerüléséhez szükséges intézkedéseket (szennyezési hatásvizsgálat, az érintett térség folyamatos ellenőrzése). Másrészt a Görög Tengerkutatási Központ által végzett vizsgálat megállapította, hogy a roncs által okozott hatások mára elenyészőek.

Következésképpen nem lehet megállapítani a közösségi környezetvédelmi jogszabályok megsértését. Amennyiben ugyanakkor a tisztelt képviselő olyan információkkal rendelkezik, amelyek alapján megállapítható a jogsértés (például friss, megbízható, a szennyezés meglétét kimutató tanulmányok), felkérjük, hogy azokat közölje a Bizottsággal.

Ezenfelül a jövőben a hajótulajdonosok tengeri biztosítási kárigényre vonatkozó biztosításáról szóló 2009/20/EK irányelv⁽²⁷⁾, amely 2009. május 29-én lépett hatályba, és amelyet a tagállami jogba 2012. január 1-jéig kell átültetni, kötelezi a valamely tagállam lobogója alatt hajózó vagy valamely tagállam joghatósága alá tartozó kikötőbe belépő hajók tulajdonosait, hogy e hajókra olyan biztosítással rendelkezzenek, amely a tengeri biztosítási kárigény tekintetében fennálló felelősség korlátozásáról szóló, a Nemzetközi Tengerészeti Szervezet által elfogadott és az 1996. évi jegyzőkönyvvel módosított egyezmény szerinti korlátozásnak megfelelő tengeri biztosítási kárigényekre terjed ki; e kárigények kiterjednek a roncsok elszállítására is.

⁽²²⁾ A következő címen érhető el: <http://www.europarl.europa.eu/QP-WEB>.

⁽²³⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2004. április 21-i 2004/35/EK irányelve a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről, HL L 143., 2004.4.30.

⁽²⁴⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2000. október 23-i 2000/60/EK irányelve a vízpolitika terén a közösségi fellépés kereteinek meghatározásáról, HL L 327., 2000.12.22.

⁽²⁵⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2006. április 5-i 2006/12/EK irányelve a hulladékokról, HL L 114., 2006.4.27.

⁽²⁶⁾ E tekintetben lásd az 1999. november 9-i ítéletet, Bizottság kontra Olaszország, C-365/97, EBHT 7773. o., 66–68. pont és a 2000. július 4-i ítéletet, Bizottság kontra Görögország, C-387/97, EBHT 5047. o., 55–57. pont

⁽²⁷⁾ Az Európai Parlament és a Tanács 2009. április 23-i 2009/20/EK irányelve a hajótulajdonosok tengeri biztosítási kárigényre vonatkozó biztosításáról, HL L 131., 2009.5.28.

A Bizottság továbbra is figyelemmel fogja kísérni a Sea Diamond roncsának helyzetét.

*
* *

39. kérdés, előterjesztette: Pat the Cope Gallagher (H-0040/10)

Tárgy: Élelmiszersegélyek - feldolgozott halászati konzervtermékek

A feldolgozott halászati konzervtermékeknek magas a fehérjetartalma és hosszan eltarthatóak. Az ilyen jellegű termékek rövid időn belül rendelkezésre bocsáthatók és azokat korábban is hatékonyan használták a haiti földrengéshez hasonló élelmiszerhiányos vészhelyzetek enyhítésére.

A Bizottság felveszi-e a feldolgozott halászati konzervtermékeket a vészhelyzetek élelmiszersegélyei közé? Ha nem, akkor a Bizottság fontolóra veszi-e a feldolgozott halászati konzervtermékek felvételét az EU haiti emberek érdekében tett vészhelyzeti intézkedései közé?

Válasz

(EN) Olyan humanitárius válságok esetén, amelyek válaszként élelmiszersegélyt követelnek, az EU készpénzt biztosít a szakosodott végrehajtó partnerek, köztük az ENSZ Világélelmészeti Programja számára. Ez azt jelenti, hogy a legmegfelelőbb élelmiszerfajtákról való döntést a szakértőkre hagyjuk.

E döntést egyeztetni kell az élelmiszer-ágazati műveletek ügynökségek közötti koordinálási keretén belül.

Az EU ugyanakkor elvárja, hogy az ilyen döntések többek között az alábbi megfontolásokon alapuljanak: tápérték; a helyi étkezési szokásoknak való megfelelés; könnyű szállíthatóság, tárolhatóság, kezelhetőség és elkészíthetőség; költség; megfelelő készletek elérhetősége; valamint a készletek közelsége a válságzónához.

Igaz, hogy a feldolgozott halászati konzervtermékek értékes és magas tápértékű részei lehetnek egy élelmiszersegély-csomagnak.

Az EU által finanszírozott néhány műveletben a végrehajtó partner a fenti szempontok megállapítása után halat is beválogatott az élelmiszeradagokba.

Ugyanakkor érdemes megjegyezni, hogy olyan környezetekben, ahol nincs helyi vagy regionális halkonzervgyártás, a szállítási költségek és erőfeszítések a halkonzervet gyakran előnytelenebbé teszik más tápláló élelmiszerrel szemben (például bab és egyéb hüvelyesek).

A haiti földrengésre adott válasz esetében az EU az ENSZ Világélelmészeti Programjának azonnali választ és az elkövetkező öt hónapra előirányzott műveleteit finanszírozza.

E válasz többféle adományozó által nyújtott, azonnal fogyasztható élelmiszerek szétszételésén alapul, amelyek közül néhány halászati konzervterméket is tartalmazhat.

A művelet következő fázisában, amikor a kedvezményezettek már sokkal inkább el tudják készíteni saját ételleiket, és amikor megfőzendő, nyers élelmiszerek tömeges szétszételését meg lehet szervezni, várhatólag vissza lehet térni az alacsonyabb költségű helyi élelmiszerekhez (bab, rizs és vitaminnal dúsított élelmiszerkeverékek), amelyek szintén fedezik a népesség összes energia- és nyomelemszükségletét.

*
* *

40. kérdés, előterjesztette: Brian Crowley (H-0042/10)

Tárgy: A 2020-ig szóló uniós stratégia

Milyen módon szándékozik a Bizottság a 2020-ig szóló uniós stratégiát politikai eszközként alkalmazni az Európa-szerte, különösen a fiatalok körében növekvő munkanélküliség leküzdésére?

Válasz

(EN) Az elkövetkező Európa 2020 Stratégia versenyképes, innovatív, fenntartható és átfogó gazdaság képét vázolja fel, amelyet arra irányuló javaslatok kísérnek, hogy hogyan lehet sikeresen megvalósítani a tervet, és növelni a foglalkoztatást.

A stratégia választ ad a – különösen a fiatalok körében – magas és emelkedő munkanélküliségre, ugyanakkor alapot nyújt új növekedési források kiaknázásához és lehetővé teszi az EU számára, hogy olyan hosszú távú kihívásokkal megküzdjön, mint a demográfiai változás, a természeti erőforrásokra és az energiára nehezedő nyomás, valamint az éghajlatváltozás fenyegetése. A Bizottság egyetért a tisztelt képviselővel abban, hogy az új stratégiának kiemelt hangsúlyt kell fektetnie az Európában különösen a fiatalok körében egyre növekvő munkanélküliséggel szembeni fellépésre.

*
* *

41. kérdés, előterjesztette: Liam Aylward (H-0044/10)

Tárgy: Megszorítások folyadékok repülőgépen való szállítása tekintetében

Azok a megszorítások, amelyek szerint az utasok legfeljebb 100 ml űrméretű tartókban szállíthatnak folyadékokat, zselét, krémeket, arcszeszt és kozmetikumokat, továbbra is rendkívül megnehezítik az utazást, és folyamatosan gondokat okoznak mind az utasok, mind pedig a repülőterek üzemeltetői számára.

Ezek a megszorítások számos esetben hosszú sorbaállásokhoz, személyi tulajdon elkobzásához, és egyes esetekben a repülőtéren vásárolt áruk elvesztéséhez vezettek. Az utasok gyakran kényszerülnek arra, hogy a biztonsági ellenőrző pontokon túljutva magas áron vásároljanak vizet és egyéb italokat.

Nem kétséges, hogy szükség van a hatékony biztonsági intézkedésekre, és hogy az utasok és a repülés biztonsága elsődleges szempont, ugyanakkor a folyadékokra vonatkozó jelenlegi megszorítások felülvizsgálata szükséges, ezek ugyanis már évek óta érvényesek.

Tervezi-e a Bizottság e szabályozás bármely módon történő felülvizsgálatát, és született-e javaslat időkeret megállapítására az említett megszorítások enyhítése tekintetében? Tud-e a Bizottság további információkkal szolgálni a technológiai fejlesztésekről, különösen a folyadékok átvilágításával kapcsolatban?

Válasz

(EN) Az EU 2006 augusztusa óta tiltja a folyadékokat, zselét és aeroszolókat a repülőgépek fedélzetén⁽²⁸⁾ annak elkerülése érdekében, hogy folyékony robbanóanyagot vigyenek a repülőgép fedélzetére. A tilalmat globális szinten megerősítették a Nemzetközi Polgári Repülési Szervezet (ICAO) által kiadott ajánlások, és alkalmazzák az EU legfontosabb légi közlekedési partnerei is.

Az NW 253-as számú, Amszterdamból Detroitba induló járaton történt legutóbbi incidens megerősítette, hogy a polgári repülés fenyegetettsége továbbra is magas. Ezért a folyadékok tilalma nem veszítheti érvényét pótlás nélkül. A Bizottság ezért olyan javaslatot készített, amely a már átvilágított folyadékok fedélzetre történő felvitelét engedélyezi. A Parlament által jelenleg vizsgált javaslat célja, hogy megoldást nyújtson a folyadékok fedélzetre történő felvitelére, mivel hamarosan rendelkezésre fog állni a folyadékok átvilágítását lehetővé tevő megfelelő technológia.

A javaslat támogatja, hogy 2011. április 29-től az EU-n kívüli országokból érkező és az EU repülőterein átszálló utasoknál lévő folyadékokat átvilágításukat követően engedélyezzék. Ezenfelül legkésőbb 2013. április 29-től az átvilágítást követően a folyadékok felvitelét az EU repülőtereiről induló valamennyi utas számára újra engedélyezik. Az uniós jogszabályoknak való megfelelés biztosítása érdekében növelni kell a robbanóanyag-felderítő berendezések túlórás teljesítményére vonatkozó szabványokat.

*
* *

42. kérdés, előterjesztette: Laima Liucija Andrikenė (H-0046/10)

Tárgy: A „banánmegállapodás” hatása az EU belföldi banántermelőire

Az EU történelmi jelentőségű sikert könyvelhetett el a közelmúltban, a Kereskedelmi Világszervezetben a latin-amerikai országokkal az ebből a térségből származó banán behozatala utáni vámtételek csökkentése tekintetében megkötött megállapodás révén. Ez a történelmi megállapodás azonban negatív hatással lesz az EU saját banántermelőire, mivel a latin-amerikai banántermelők személyében keményebb versenytárral

⁽²⁸⁾ A 2003. április 4-i 622/2003/EK rendeletet (HL L 89., 2003.4.5) hatályon kívül helyező, 2008. augusztus 8-i 820/2008/EK rendelet HL L 221., 2008.8.19.

kell majd szembenéznük. Tervezi-e a Bizottság politikai mechanizmusok kidolgozását annak érdekében, hogy az európai banántermelőket megvédje a Kanári-szigetekkel, Madeirával vagy egyéb hasonló régiókkal szembeni versenyben?

Válasz

(EN) A Bizottság tudatában van annak, hogy a Szerződés által a legkülső régiók között említett és különösen hátrányos helyzetűként elismert Kanári-szigetek, Guadeloupe, Martinique és Madeira életében a banántermelés fontos gazdasági és társadalmi szerepet játszik. Ezért a Bizottság továbbra is támogatja a termelést, és segíti a termelőket a versenyben.

2006-ban az EU megreformálta a banánpiac közös szervezését. Általános költségvetést különített el a legkülső régiók banántermelőinek megsegítésére, amelyet 2007. január 1-jén átutalt a POSEI programok számára.

E reform magas fokú rugalmasságot vezetett be a banántermelés támogatásának irányításában. A tagállamok a POSEI programok részeként felelősséget vállaltak ezért. A reform a tagállamok számára lehetővé teszi, hogy támogatásként előzetes kiegészítő segély helyett konkrét éves összeget határozzanak meg. Ezt azt jelenti, hogy a termelők most már biztosak lehetnek abban, hogy milyen összeget kapnak kézhez.

A reform óta az EU minden évben 280 millió eurós kötelezettséget vállal a Kanári-szigetek, a Francia-Antillák és Madeira, valamint kisebb mértékben az Azori-szigetek banántermelőinek megsegítésére. Ez a 2002 és 2006 közötti, 190 millió eurót kitevő, előző éves költségvetés 47%-os növelését jelenti.

A banánreform az európai termelőkre gyakorolt esetleges hatások közül a következőket vette figyelembe:

- néhány afrikai, karib-tengeri és csendes-óceáni ország (AKCS) és az EU között kötött gazdasági partnerségi megállapodások, amelyeket még végre kell hajtani, mivel csak 2008-ban léptek hatályba, és amelyek vámmentes/kvótamentes banánvásárlást tettek lehetővé;

- harmadik országokból (latin-amerikai és andokbeli országokból) történő banánbehozatal utáni vámtételek csökkentése, amelyet a 2009. december 15-i genfi banánkereskedelmi megállapodás (GATB) állapított meg. Bár ez a dohai forduló egyik korai eredménye, ez a tarifacsökkentés végleges: nem lesz több csökkentés.

A banánreform tehát figyelembe vette e nemzetközi megállapodásoknak az európai termelőkre valószínűleg gyakorolt hatását, amelyeket az előbb említett legkülső régiók banántermelői költségvetésének növelése mellett kötöttek meg.

Ezért a Bizottság úgy véli, hogy a legkülső régiók banántermelői számára jelenleg nyújtott támogatás elégséges ahhoz, hogy megvédje őket azon harmadik országok támasztotta megnövekedett versenytől, amelyek banánt exportálnak az EU-ba, és az elkövetkező 7-9 évben fokozatos vámtarifa-csökkentésben fognak részesülni.

*
* *

43. kérdés, előterjesztette: Hans-Peter Martin (H-0050/10)

Tárgy: Világ gazdasági fórum Davosban

2010. január 26. és 31. között Davosban kerül sor az évente megrendezett Világ gazdasági fórumra. Számos bank elnöksége már bejelentette, hogy lobbizni fog az amerikai kormány bankszektor szabályozásával kapcsolatos új tervei ellen.

Milyen állásponttal érkezik a Világ gazdasági fórumra a Bizottság képviselője?

A Bizottság hány képviselőt küld és milyen szakterületekről e gazdasági csúcstalálkozóra, illetve mely rendezvényeken vesznek majd részt?

Milyen költségek merülnek fel a Bizottság részéről az ezen eseményen való részvétel kapcsán?

Válasz

(EN) (1) A Bizottság osztja az Obama elnök által előterjesztett gondolatok alapvető célkitűzéseit, nevezetesen a rendszerszinten fontos pénzügyi szervezetek által generált kockázatok kezelését. E kérdés megoldása érdekében a Bizottság fontolóra vesz egy olyan intézkedéscsomagot, amely az intézmények összekötését és jobb válságkezelési keretrendszert céloz meg, ideértve a felügyeletet ellátók korai beavatkozásának és problémakezelő eszközeinek bevezetését, valamint rugalmasabb származékos piacok létrehozását. Ez a

banki tőkekövetelmények minőségének javítására hozott és az arra irányuló, tárgyalás alatt lévő intézkedésekre épül, különösen a kereskedési könyvi műveletek és a kockázatos megtakarítási termékek tekintetében. A Bizottság által javasolt és a jelenleg a Parlament által tárgyalt új felügyeleti rendszer szabványosítja a makroökonómiai kockázatok azonosítását, és biztosítja, hogy ezt egy hatékony és összekapcsolt, az európai bankok működését napi szinten felügyelő rendszerbe táplálják be.

A Bizottság jelenleg további részleteket vár Obama elnök javaslataira vonatkozóan. A rendszerszinten fontos pénzügyi intézmények kérdéséről szóló vitára várhatóan a következő ECOFIN-ülésem kerül sor. A Bizottság is tárgyalni fog Obama elnök javaslatairól más nemzetközi partnerekkel a G-20-ban, a Pénzügyi Stabilitási Tanácsban és a Bázeli Bizottságban. A Bizottság továbbra is elkötelezett egy olyan reformfolyamat mellett, amely nemzetközi partnereket von be, és koherens eredményt hoz a globális pénzügyi piacok számára.

(2) A Világgazdasági Fórumon a Bizottságot három biztos, egy biztosjelölt és a különböző érintett szolgálatok nyolc tisztviselője képviselte. E kiküldetések teljes költsége 20 590,22 euró volt.

*
* *

44. kérdés, előterjesztette: Ryszard Czarnecki (H-0051/10)

Tárgy: A lengyel kisebbség jogainak megsértése Fehéroroszországban

Tervez-e a Bizottság bármilyen fellépést a lengyel kisebbség jogainak Fehéroroszországban tapasztalható megsértésével szemben, miután kísérlet történt arra, hogy a Fehéroroszországi Lengyelek Egyesülete élére hatalmi erővel új vezetőket állítsanak, és hogy e szervezet tulajdonában levő javakat kisajátítsák?

Válasz

(EN) Köszönöm a lengyel kisebbség jogainak fehéroroszországi megsértésére vonatkozó szóbeli választ igénylő kérdését.

Az Európai Bizottságot nyugtalansággal tölti el az egyesülési szabadság Fehéroroszországban történő folyamatos megsértése úgy általánosságban, mint különösen a Fehéroroszországi Lengyelek Egyesülete demokratikus szervezet tekintetében.

Egy országban többek között az mutatja a demokrácia minőségét, hogy hatóságai hogyan kezelik a kisebbségeket.

A fehérorosz hatóságok arra irányuló intézkedései, hogy a Lengyelek Egyesülete élére hatalmi erővel új vezetőket állítsanak, és hogy e szervezet tulajdonában levő javakat kisajátítsák, ellentétesek a prágai Keleti Partnerség csúcstalálkozóán a Fehéroroszország által 2009. május 7-én aláírt nyilatkozattal.

Felszólítjuk Fehéroroszországot, hogy tartózkodjon az ilyen fellépésektől. Szinten emlékeztetjük Fehéroroszországot arra vonatkozó ajánlásunkra, hogy tegyen lépéseket szerződéses kapcsolataink javítására, amely a következő öt kulcsfontosságú terület függvénye:

a politikai indíttatású bebörtönzések kiküszöbölésének biztosítása,

a választásokra vonatkozó jogszabályoknak az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezet (EBESZ)/Demokratikus Intézmények és Emberi Jogok Hivatala (ODIHR) ajánlásaival összhangban történő reformja,

a média liberalizációja, az egyesülési és gyülekezési szabadság biztosítása,

a munkakörülmények, valamint a nem kormányzati szervezetekre és emberi jogi aktivistákra vonatkozó jogi és szabályozási keretrendszer javítása,

moratórium kihirdetése és a halálbüntetés eltörlése.

*
* *